SPIONAJUL TOTAL ÎN ACŢIUNE

CUPRINS

SPIONAJUL TOTAL ÎN ACŢIUNE

PREFAŢĂ

Capitolul I NAŞTEREA SPIONAJULUI TOTAL

Regina Elisabeth I iubea...

Shakespare, “diamantul” din patul reginei!

Călătoria lui Columb – misiuni de spionaj

Spionajul s-a născut la războaie

Jaful înobilează piraţii englezi

Capitolul II SPIONII CÂŞTIGĂ PRIMUL RĂZBOI

Filip II – Elisabeth I: o căsătorie ratată, un război garantat!

“Să-i radem barba regelui Spaniei!”

“Invincibila Armada – învinsă de... spionajul englez

Anglia a “inventat”...poliţia politică

Moştenirea reginei Elizabeth I: spionajul aristocratic

Asasinarea lui Mihai Viteazul putea fi evitată...de securişti şi spioni

CAPITOLUL III - SPIONII, MATROZII ŞI NEGUSTORII AU CONSTRUIT IMPERIUL BRITANIC ÎN CARE “SOARELE NU APUNEA NICIODATĂ”

Spionii îngroapă mitul originii divine a regalităţii

Oliver Cromwell, interceptarea scrisorilor şi decriptarea

Imperiul Britanic - creat prin jaf!

“Fondurile operative” îmbogăţesc Anglia

Arabia Independentă – minciună occidentală

Spionajul Winston Churchill

Lagărele de concentrare – inventate de englezi

Cifrul Germaniei – decriptat de… preotul Mantgomery

Spioni britanici împing SUA în război…

Capitolul V - CULISELE DEZASTRELOR ROMÂNIEI

Dosarul Tezaurului: prostie şi jaf!

Cînd “dorm” spionii români

Cînd nu dorm politicienii români, e tragedie

Regina Maria îmblînzea soldaţii bolşevici…

Pacea de la Bucureşti-mutilare şi umilinţă

1.418 zile de jertfe pentru alţii

România-înapoi la 1940?!

Modelul polonez

Şansa Titulescu-refuzată…

Secretul României: mai e destul de jefuit!

CAPITOLUL V - SPIONII LUI CHURCHILL

Sfârşitul dominaţiei britanice

“Sfatul lui Churchill: “Cedaţi Basarabia!”

“Buldogul” şi “Zugravul”

Asasinatul – instrumentul … diplomaţiei britanice

Spionii engelzi se “intoxică” uşor!?

“Muşcă” şi “Buldogul”!…

Spionii negociază soarta Lumii

Atentatul misterios

Venlo – dezastrul spionajului britanic

Englezii s-au răzbunat, Lidice n-a mai existat!

“Lecţiile de germană” pentru spionii englezi…

La “pescuit” de agenţi paraşutaţi

Marea Evadare şi preotul patriot

Lipsă de profesionalism… imperială

Răzbunarea “leului britanic”: Operaţia “Enigma”

Bătălia Angliei

“Bătălia Atlanticului” şi spargerea codurilor

Descriptorii britanici fac minuni!

Capitolul VII - SIGURANŢA NAŢIONALĂ A ROMÂNIEI-SUB ASEDIU CONTINUU!

Sovietizarea şi evreizarea.

Trădătorii-mai răi decât agenţii străinii

Guvernanţii cu cine…votează?

Conducerea României ignoră profesioniştii?!

Acordul secret Bonn-Budapesta?

Sugestii pentru siguranţa României

Roman şi Stănculescu preferau divizarea serviciilor secrete…

“Agentul KGB” Pancea-ofiţer valoros şi…antisovietic!

(Conta)spionajul românesc-ignorat, persiflat şi politizat!

Cea mai vitregită armată din Europa

Capitolul VII - GERMANIA-“TÂNĂRUL TIGRU” AL EUROPEI

Drumul Golgotei venea din Franţa

Naşterea “tigrului german”

Românii au importat din Prusia doar regele…

Prusia zdrobeşte Austria şi Franţa… cu spionii

“Agentul 17” face ravagii!

Marile erori ale spionilor germani

CAPITOLUL VIII - SPIONII LUI HITLER

Tratatul de Pace pregătea… noul război mondial!

Al Treilea Reich şi orgoliul german

Banii şi ideologia veneau din Occident!

În Reichul “celor 1.000 ani”, România pierdea Transilvania…

Barbaria germană în acţiune pe Frontul de Est

Spionii lui Gehlen – cheia… înfrângerilor

Bătălia pentru România – mai importantă decât debarcarea în Normandia

Spionii Reich-ului şi “Operaţiunea Ploieşti”

Evreii – cei mai buni spioni ai Germaniei naziste!

După Hitler, Apocalipsa!

Germania – salvată de un spion de la distrugerea totală

CAPITOLUL IX - RĂZBOI MONDIAL, SPIONAJ TOTAL

Nimeni nu e perfect

Spionii ruşi – cei mai eficienţi

Bătălie în eter: spargerea codurilor

CAPITOLUL X - INDUSTRIA DE SPIONAJ A S.U.A.

“Un domn nu citeşte corespondenţa altui domn”…

Spionajul american s-a născut la Pearl Harbour!

SUA – o ţară de … (contra)spioni!?

CAPITOLUL XI - TERRA – CÂMPUL DE LUPTĂ AL C.I.A.

Arhitecţii Războiului Rece (1947-2001)

Războaile CIA

Cerul Rusiei – Iadul spionilor americani!

Ultima “operă” a C.I.A. – Balcanii în sânge şi foc…

Terorism sau…înscenare “tip Pearl Harbout!?

Principalul bănuit că ar fi inspirat şi finanţat atacul terorist devastator asupra S.U.A., arabul saudit miliardar Osama bin Laden, a fost agent al C.I.A. Acesta a luptat cu succes timp de zece ani împotriva trupelor sovietice din Afganistan, fiind sprijinit de C.I.A. cu armament valorând CAPITOLUL XII - COLAPSUL UNEI SUPERPUTERI

Comunismul se construieşte cu sacrificii

Cursa înarmărilor a dizolvat URSS! 153

Economia URSS s-a prăbuşit … “sub” Gorbaciov

Descompunerea puterii militare sovietice

Puterea militară a Federaţiei Ruse – un “urs” de 4 ori mai mic

“Mai bine capitalist decât mort”…

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

CUVÂNTUL EDITORULUI

Col.(r) Florian Gârz, fostul consilier al preşedintelui Ion Iliescu şi Emil Constantinescu, şi şef al Secretariatului Consiliului Suprem de Apărare a Ţării (CSAT), este, în continuare, în OBIECTIV. Probabil, din toate punctele de vedere ! Publică la Editura „OBIECTIV", este în „obiectivul" dumneavoastră, al specialiştilor (foşti colegi ai Domniei Sale) români şi, mai mult ca sigur, şi al specialiştilor „diplo-maţi" de pe la ambasadele din Bucureşti. Pentru că un profesionist de talia şi cu experienţa celui (re)cunoscut ca ***Pápá*** **al informaţiilor militare din România** trebuie studiat întotdeauna cu mare atenţie !...

Atât noi, ca editură, cât şi Dvs., ca cititori, **ne putem bucura de un mare privile-giu**. Dată fiind politica, indusă de afară, de eliminare a profesionaliştilor din armată şi serviciile de informaţii (adică, a celor cu vechime, hârşiţi în branşă şi care cunosc prea multe), **dl. Gârz are acum mai mult timp pentru a scrie**. De astă dată, **pentru Marele Public**, şi nu pentru „savanţii" din vârful Piramidei României, care au considerat că, la 66 ani, nu mai e „adaptat" la „noile condiţii" politico-militare şi prea cârcotaş faţă de politica, post-revoluţionară, de ploconire în faţa Occidentului... A NATO, în special.

Nici-o problemă ! **Acum, analizele şi predicţiile politico-militare ale d-lui Gârz pot fi urmărite (şi bifate, după împlinire!) de mai mulţi români.** Poate aşa se vor convinge şi unii că *„dacă n-ai bătrâni, trebuie să-ţi cumperi"!* Iar col.(r) Florian Gârz este un „bătrân" în branşa sa. **Înţelept şi care merită să fie ascultat.**

În ce ne priveşte, dacă există unii care nu sunt de acord cu opiniile d-lui Gârz şi au putere(a), nici-o problemă, de ani buni suntem obişnuiţi să ne lovim de ostilitate, atunci când întreprindem ceva în interesul ţării...

Dl. Gârz este convins că, **de multe secole, serviciile secrete au „scris" Istoria**. Şi, ne dovedeşte acest lucru, volum de volum. În ce mă priveşte, sunt de acord, cu un singur amendament: **majoritatea capilor serviciilor secrete sunt... masoni !** Pe acest subiect, avem numeroase „ciocniri" de idei dar, indiferent de dedesubturi, **dl. Gârz nu prea ra-tează în materie de predicţii politico-militare !** De aceea, trebuie citit cu mare atenţie...

Volumele d-lui Gârz, prin rigurozitatea informaţiei şi capacitatea de sintetizare, într-un ritm alert şi plăcut, reprezintă **lucrări de referinţă, de bibliografie**, pentru orice lucrare de specialitate, pentru cei din România („boboci" ai şcolilor de profil sau profesionişti cu vechime) sau **puncte de**

atracţie pentru „simplul cititor”, interesat de culisele Istoriei sau vieţii cotidiene.

Cum pregătirea Domniei Sale este una deosebit de vastă în domeniu, poate n-ar fi rău **să ne daţi Dvs. idei în privinţa temelor dorite a fi abordate**. *Vox populi, vox Dei!...*

Eugen **DELCEA**

PREFAŢĂ

Sub genericul ***“Spionajul total în acţiune”***, printr-o retrospectivă istorică, am dorit să supun atenţiei publice o problemă de mare acuitate a epocii pe care o trăim şi anume aceea a **rolului şi locului serviciilor de spionaj în viaţa naţiunilor**. La începutul secolului XXI, în serviciile de spionaj ale statelor lumii lucrează **peste un milion de specialişti în materie**, iar fondurile cheltuite de acestea depăşesc **100 miliarde dolari**. Pentru ca lucrurile să apară într-o lumină cât mai uşor de înţeles, m-am oprit asupra acelor naţiuni care au avut cel mai mare impact asupra mersului istoriei, începând cu secolul XVI şi până în secolul XXI. Este vorba de **Marea Britanie, Germania, Statele Unite ale Americii şi Federaţia Rusă.**

Începând cu secolul XVI, englezii, o naţiune săracă şi puţin numeroasă, luând în piept mările şi oceanele lumii prin îmbrăţişarea unei strategii navale coerente, au “cunoscut o ascensiune continuă. Această ascensiune a avut un fundament extrem de solid într-o politică de industrializare şi un comerţ mondial agresiv.

La începutul secolului XIX, **Anglia** a devenit principala putere economică, comercială şi navală a lumii, lume pe care a dominat-o până în anii primului război mondial. Toată această creştere ar fi fost de neconceput fără aportul serviciilor engleze de spionaj, care au jucat un rol imens în toate momentele de cumpănă ale istoriei Marii Britanii.

Ieşirea, în anul 1947, a Marii Britanii din rândul puterilor de prim rang s-a datorat, printre altele, şi degradării serviciilor sale de spionaj şi securitate**. Impactul civilizaţiei britanice asupra planetei a fost imens** şi se resimte din Australia până pe coastele de vest ale S.U.A. şi Canadei.

Am investigat, apoi, rolul serviciului de spionaj în apariţia şi creşterea celui mai tânăr, mai dinamic şi mai agresiv stat capitalist din lume, Germania celui de-al doilea şi celui de-al treilea **Reich**, care a aruncat Europa şi lumea în cele două cumplite războaie mondiale, cu trimiterile de rigoare şi la România.

O deosebită atenţie a fost acordată şi unor **probleme de interes pentru serviciile de informaţii ale României**, mai mult sub aspect funcţional şi mai puţin istoric, cu unele sugestii de optimizare a activităţii acestora în perioada actuală.

Capitole speciale au fost consacrate,apoi, apariţiei şi dezvoltării serviciilor de spionaj ale **S.U.A.** precum şi activităţii acestora din cursul celei de-a doua jumătăţi a secolului XX. Comunitatea serviciilor de informaţii a S.U.A. cuprinde în jur de **44 de agenţii individuale de spionaj**, coordonate într-o concepţie unitară, având ca obiect de lucru întreaga planetă. Niciodată în

istoria omenirii conceptul de “spionaj total” nu şi-a găsit o materializare mai mare şi mai convingătoare ca cel practicat de S.U.A. în epoca Războiului Rece.

Structurile de spionaj ale S.U.A., în special Agenţia Centrală de Informaţii şi Agenţia Naţională de Securitate, sunt **de dimensiuni uriaşe, dispunând de o bază tehnologică inimaginabilă.**

Obiectivul fundamental al acestora de **subminare a fostei “lumi comuniste”** după 45 ani de confruntări a reuşit pe deplin. Această uriaşă industrie de spionaj a eşuat însă lamentabil în alt plan şi anume acela al combaterii terorismului.

Loviturile primite de S.U.A., la 11 septembrie 2001, la Washington şi New York, semnifică **pierderea, într-o primă etapă, de către S.U.A. a războiului cu terorismul internaţional.**

Pe acest front, în secolul XXI **se anunţă un război cumplit şi îndelungat**. Terorismul a devenit parte a aşa-numitei strategii a *“ripostei asimetrice”* adoptată de statele Lumii a Treia, în faţa arsenalului american de arme ultrasofisticate, cum sunt avioanele “invizibile”, rachetele de croazieră, bombele dirijate prin laser şi prin sateliţi etc.

Structurile teroriste au două componente principale.Una de spionaj şi alta de lovire. Cu alte cuvinte, **terorismul este frate geamăn cu spionajul**. De altfel, toate serviciile de spionaj ale marilor state vizează nu numai **cunoaşterea**, ci şi **subversiunea** prin intermediul acţiunilor acoperite de lovire şi influenţare.

Loviturile teroriste de la 11 septembrie 2001 din S.U.A. vor schimba radical rolul şi locul serviciilor de spionaj şi securitate ale tuturor statelor. Acestea **vor trece în primul plan**, dat fiind faptul că, în faţa acţiunilor teroriste, armele ultrasofisticate s-au dovedit a nu preţui nici cât o ceapă degerată.

Monstruoasele lovituri teroriste de la New York şi Washington au fost **criminale şi impardonabile.** Dar imensa majoritate a omenirii încadrează în aceeaşi categorie de acţiuni **şi intervenţia militară a S.U.A. şi N.A.T.O.,** din primăvara anului 1999, **împotriva Iugoslaviei**, cu încălcarea tuturor normelor de drept internaţional cunoscute. În urma acestei intervenţii nefericite şi neinspirate, **au pierit peste 10.000 de oameni nevinovaţi**, pe care fostul preşedinte al S.U.A., William Clinton, i-a încadrat simplu în sintagma *“efecte colaterale”.* Pierderile materiale au fost estimate la peste **200 miliarde dolari,** iar efectele ecologice au fost catastrofale. Mulţi analişti politici au calificat intervenţia militară împotriva Iugoslaviei drept ***“terorism de stat”.*** În ultimii ani şi mai ales în 2001, **teroriştii albanezi susţinuţi de C.I.A.** au provocat adevărate ravagii în Balcani.

În final, am procedat la o prezentare succintă a unui fenomen care a schimbat cursul istoriei în ultimul deceniu al secolului XX şi anume **căderea imperiului sovietic.**

Întreaga retrospectivă istorică a cărţii a urmărit să pună în lumină **rolul jucat de serviciile de spionaj în momentele decisive ale creşterii şi descreşterii Marilor Puteri** avute în atenţie.

Spionajul total este un lux pe care şi-l pot permite doar Marile Puteri, deoarece acesta presupune forţe şi resurse uriaşe. Statele mijlocii şi mici nu-şi pot permite aşa ceva. Cu starea în care au fost aduse serviciile de informaţii ale României în ultimele decenii ale secolului XX nu numai că **nu ştim ce se întâmplă în lume în planul subteran, secret, nedeclarat, dar nu ştim nici ce se petrece în propria noastră ţară**! Aceasta şi explică situaţia dezastruoasă în care a ajuns societatea românească la începutul secolului XXI...

Dorinţa expresă a autorului este ca această carte să constituie **un semnal de alarmă pentru clasa politică în formare din România** şi, mai ales, pentru aripa tânără a acesteia **cu privire la rolul vital al serviciilor de informaţii în lupta pentru existenţa şi propăşirea naţiunilor**. După calvarul prin care au trecut în ultimele decenii ale secolului XX, după încorsetarea, deprofesionalizarea, paralizarea şi "transparenţa" la care au fost supuse în epoca post-socialistă, după ce o seamă de neavizaţi, de incompetenţi şi analfabeţi în materie pângăresc, în baza unei legi neghioabe, arhivele secrete ale statului, a sosit vremea ca **serviciile de informaţii ale României să fie repuse în drepturi.** Este timpul ca aceste servicii **să-şi recapete autonomia profesională** prin înlăturarea de la conducerea lor a unor oameni politici de partid şi promovarea în fruntea acestora a unor conducători de meserie din cadrul acestor servicii, după principiile universal recunoscute şi confirmate de secole de istorie, ale **senioritătii** şi **competenţei.**

În acelaşi timp, **serviciile de informaţii ale României vor trebui să-şi recapete independenţa operaţională, în sensul ieşirii lor de sub controlul şi influenţa oricăror centre străine de putere** şi, mai ales, să nu se lase atrase în nici un fel de "acorduri de cooperare" de natură a le limita libertatea de acţiune.

Schimbul de informaţii este una, iar subordonarea cu totul altceva. **Prezenţa unor consilieri străini într-un serviciu naţional de informaţii înseamnă sinucidere, la fel ca şi pregătirea de cadre în străinătate pentru aceste servicii.**

A sosit timpul să se înţeleagă **necesitatea conducerii şi coordonării centralizate a serviciilor de informaţii şi de securitate ale statului**,

potrivit obiectivelor statuate în strategia naţională de apărare**, în paralel cu execuţia descentralizată, compartimentată, independentă a sarcinilor,** dacă dorim să ne apropiem de standardele ce se practică în statele din aria euro-atlantică.

Este de importanţă vitală **crearea unei structuri de nivel strategic naţional,** care să valorifice roadele activităţii serviciilor de informaţii, să elaboreze studii, sinteze şi estimări de valoare naţională pe care să le disemineze în flux continuu factorilor de decizie din domeniul politic, economic, militar, tehnico-ştiinţific etc.

A sosit timpul ca **şi în România activitatea de informaţii să facă corp comun cu ştiinţa**. La nivel naţional, în strânsă cooperare cu serviciile de informaţii, ar trebui să existe şi un consiliu de analiză şi estimări tehnico-ştiinţifice, care **să urmărească reducerea decalajului imens ce separă România de statele dezvoltate** în acest domeniu.

Să se statueze principiul valabil de secole, după cum se poate constata din retrospectiva istorică făcută în carte, de **a nu se lua nici o hotărâre importantă fără o cunoaştere profundă, prin consultarea serviciilor de informaţii.**

Serviciile de informaţii ale României vor trebui **să-şi canalizeze eforturile în direcţia refacerii economice a ţării,** împrospătarea şi îmbogăţirea volumului de informaţii cu care operează societatea românească. Cu alte cuvinte, **să facă spionaj pentru prosperitate,** cum fac japonezii, suedezii, evreii, finlandezii, austriecii şi alţii. Sloganul învechit potrivit căruia misiunea de bază a serviciilor de informaţii (spionaj) ale României este "prevenirea surprinderii" va trebui abandonat. Evenimentele din S.U.A. de la 11 septembrie 2001 au demonstrat că **nici cele mai puternice şi mai dotate servicii de informaţii din lume nu pot preveni surprinderea.**

România nu a fost şi nu va fi nici în viitor ţinta unor lovituri de tip terorist. Cei care fac obiectul atacurilor teroriste ştiu ei de ce şi n-au decât să se apere, mai ales că şi dispun de forţe şi resurse uriaşe. Combaterea terorismului este o problemă ce priveşte fiecare stat în parte. **Participând la "coaliţii antiteroriste" care nu o privesc, România nu ar face altceva decât să atragă şi asupra ei lovituri din partea organizaţiilor teroriste.** Înlăturarea terorismului nu va fi posibilă atâta timp cât se va rezuma doar la vânătoarea de terorişti şi nu la **eliminarea cauzelor** care i-au dat naştere.

Această carte se armonizează cu scrierile anterioare ***"C.I.A. contra K.G.B."*** şi ***"Ghidul spionului român"***, apărute la aceeaşi editură, *"OBIECTIV".*

Consider că **a porni un război împotriva lumii islamice**, ca urmare a atacurilor teroriste din 11 septembrie 2001, de la New York şi Washington, **ar**

constitui o greşeală catastrofală. Tocmai acest lucru l-au şi urmărit şi teroriştii. Căderea în capcana întinsă de aceştia ar putea avea urmări apocaliptice la scara întregii planete. **Teroriştii ar dori o ripostă cât mai violentă din partea S.U.A., pentru ca, pe acest fond, să poată fi declanşat *"războiul sfânt"* (Jihad) împotriva *"Imperiului Satanei",* adică S.U.A…**

Autorul

Capitolul I
NAŞTEREA SPIONAJULUI TOTAL

Regina Elisabeth I iubea… spioni şi piraţi

La 17 noiembrie 1558, a urcat pe tronul Angliei Elisabeth I, fiica regelui Henri al VIII-lea şi al Annei de Boleyn, fostă domnişoară de onoare la curtea regală, devenită cea de-a doua soţie a lui Henri al VIII-lea, dintr-o suită de şase soţii regale, acuzată de trădare şi adulter şi decapitată.

Elisabeta I a fost **ultimul monarh din dinastia Tudor** care, chiar dacă nu a căzut cerul pe ea de frumoasă, a fost dotată cu o **inteligenţă** nativă strălucită, o **tărie de caracter** ieşită din comun şi cu **o voinţă de fier** care au situat-o printre cei mai mari şi mai reprezentativi monarhi absoluţi ai Angliei, ai Europei şi ai întregii lumi.

Domnia reginei Elisabeth I a marcat începutul unei noi ere în istoria Angliei care, în a doua jumătate a secolului al XVI-lea, era **o ţară săracă** şi cu o populaţie în jur de **cinci milioane de locuitori.**

Pe toată durata domniei sale, Elisabeth I a fost **celibatară,** dar nu pentru că nu i-ar fi plăcut vreun bărbat, ci mai degrabă pentru că i-au plăcut prea mulţi…

Regina Elisabeth I a fost **o protestantă înfocată şi o promotoare fermă a reformei,** restabilind supremaţia bisericii anglicane, care fusese înlăturată pe timpul Mariei Tudor. Prin legile introduse în timpul domniei sale, regina Elisabeth I **a favorizat dezvoltarea burgheziei britanice** şi a unei puternice baze economice a acestei clase.

Înţelegând imensa importanţă strategică a insulelor britanice, cu deschidere spre toate mările şi oceanele lumii, a căilor comerciale atlantice ca urmare a apariţiei Lumii Noi, Elisabeth I şi clasa politică pe care s-a sprijinit **au pus bazele expansiunii coloniale** ce aveau să facă din Anglia stăpâna lumii pentru aproape un secol şi jumătate.

Una din cauzele fundamentale ale **îndelungatei sale domnii de 45 ani** şi ale succeselor politice, economice şi militare interne şi internaţionale ale acestei femei de excepţie, purtătoare a coroanei Angliei, a constat în faptul că **s-a bazat pe o poliţie politică internă tradiţională extrem de eficace şi pe un serviciu de spionaj extern cu vocaţie globală**. Se poate afirma, fără teama de a greşi, că **începuturile spionajului total s-au născut în epoca elisabetiană,** adică în a doua jumătate a secolului al XVI-lea.

În ceea ce priveşte poliţia politică internă, adică acel organ de stat specializat în combaterea oricărui act politic presupus a ameninţa, sub o formă sau alta, instituţiile fundamentale ale statului şi în primul rând pe monarh,

tradiţiile britanice sunt mult mai vechi decât epoca Elisabethei I. Aceasta a luat fiinţă şi a funcţionat în baza *“Legii cu privire la Trădare”* adoptată în anul **1351.** Această lege era extrem de “elastică,” putând trimite oameni la eşafod chiar dacă erau bănuiţi că doar “ar gândi” la moartea suveranului.

Multe secole la rând, mai exact **până la primul război mondial** (1914-1918), **poliţia politică secretă** (devenită mai târziu - siguranţă sau securitate) **făcea corp comun cu elementele de spionaj extern.**

Acestea se aflau sub **controlul monarhului** (ulterior, ale şefului statului sau şefului guvernului), având un **rol esenţial în elaborarea politicii de securitate internă şi în strategia externă a statelor**. De existenţa, profesionalismul şi fidelitatea acestor organe au depins dezvoltarea şi expansiunea unor state ca cele din lumea occidentală sau decadenţa şi dispariţia sub dominaţia străină a altora, cum a fost cazul formaţiunilor statale feudale din Balcani.

Între cele două compartimente ale serviciului secret de securitate şi spionaj exista o **mare mobilitate**, aceiaşi agenţi putând fi utilizaţi atât pentru misiuni de siguranţă în interiorul statului, cât şi pentru misiuni externe de spionaj şi subversiune.

Lumea secretă a epocii Elisabethei I a fost dominată de personalitatea lordului Francis Walsingham (1532-1590), deţinător a trei funcţii esenţiale şi anume, acelea de “securist” principal al regatului, de spion la scară internaţională şi de amant regal cu cel mai îndelungat stagiu.

Francis Walsingham se trăgea dintr-o familie nobiliară bogată, cu puternice convingeri protestante.

A studiat dreptul la Cambrigde în intenţia de a face carieră pe această linie, dar venirea pe tronul Angliei a Mariei Tudor, catolică fanatică, l-a obligat ca, împreună cu familia, să părăsească în grabă ţara, plecând în surghiun în Europa. A petrecut ani buni **la Paris şi la Roma**, unde **a deprins arta intrigilor,** extrem de necesară supravieţuirii şi ascensiunii politice, atunci ca şi în zilele noastre.

Înzestrat cu o **inteligenţă nativă ieşită din comun** şi cu **o voinţă de fier,** Sir Francis Walsingham era, în acelaşi timp, **purtător al unei frumuseţi masculine aparte.** Era înalt, zvelt şi mai ales brunet, ceea ce îl făcea să treacă mai degrabă italian decât anglo-saxon.

Odată cu urcarea pe tronul Angliei a reginei Elisabeta I, acţiune politică la care **lordul Burghley, secretar de stat şi şef al serviciului secret**, a avut mari merite, Francis Walsingham s-a întors la Londra, fiind remarcat şi intrând în atenţia lui Burghley. Acesta din urmă **l-a recrutat**, instruit după metodele şi experienţa vremii şi **apoi l-a trimis la Paris** ca agent secret cu misiunea de a

descoperi acţiunile regelui Franţei şi ale Ordinului Iezuiţilor împotriva reginei Angliei.

Acţionând sub acoperire, Walsingham a reuşit să obţină informaţii deosebit de preţioase, care puneau în lumină existenţa unor legături de cooperare între curtea regelui Franţei şi forţele politice catolice din Anglia şi mai ales din Scoţia. Rechemat în ţară cu misiunea îndeplinită în mod strălucit, este numit de către Burghley, cu acordul reginei, în funcţia de **şef al serviciului secret de informaţii externe.**

După numai un an de zile, Francis Walsingham este trimis **din nou la Paris**, de data aceasta ca **ambasador** al Elisabethei I, funcţie excepţională ce i-a permis să ia sub controlul său direct întreaga reţea de spioni englezi care operau pe teritoriul Franţei.

Plecarea la Paris a lui Francis Walsingham, în 1570, a fost legată de raţiuni superioare de stat. Regina Elisabeta I a moştenit, de la tatăl său Henri al VIII-lea, nu numai excepţionale calităţi necesare unui monarh absolut, ci şi pe aceea de **şef al bisericii anglicane**, ceea ce o situa pe o poziţie inacceptabilă pentru Papa de la Roma. În anul respectiv, **Papa Pius al V-lea a "excomunicat-o" pe Elisabeth I,** ceea ce a condus la amplificarea acţiunilor complotiste inspirate şi susţinute la curtea regelui Franţei şi de iezuiţi, vizând, printre altele, eliminarea fizică a"reginei eretice" de la Londra. Informaţiile furnizate de Francis Walsingham şi reţeaua sa de spioni, în cei **patru ani** cât a stat la Paris, au avut drept rezultat **dejucarea unor tentative de asasinat împotriva reginei Elisabeth I**, precum şi **anihilarea mişcărilor catolice interne vizând aducerea pe tronul Angliei a Mariei Stuart,** catolică înfocată, regină a Scoţiei.

Maria I Stuart, prinţesă scoţiană, a fost **căsătorită cu regele Franţei, Francisc al II-lea,** dar rămânând văduvă (1560), s-a înapoiat în Scoţia, unde a devenit regină efectivă, iar din 1561, **pretendentă catolică la tronul Angliei, având un puternic sprijin din partea Franţei, Spaniei şi Vaticanului**. Înfrântă în lupta împotriva Reformei din Scoţia şi sfătuită prost de consilierii săi, Maria Stuart s-a refugiat în Anglia **(1568)**, căzând în mâinile necruţătoare ale rivalei sale Elisabetha I, care a ţinut-o închisă în diferite castele timp de **19 ani.**

În anul **1573,** Francis Walsingham este rechemat de la Paris şi numit **secretar de stat,** funcţie echivalentă cu cea de ministru de externe, în locul lordului Burghley, care a fost trecut pe funcţia de ministru al finanţelor. În noua sa calitate, Walsingham avea un control total asupra serviciilor secrete ale regatului. În perioada 1573-1587, prin eforturile sale şi ale "poliţiei politice" interne pe care a condus-o cu măiestrie, **Walsingham a ferit Anglia de pericolul unui război civil** care a ameninţat-o ani la rând.

Francis Walsingham s-a dovedit **un as al artei spionajului şi contraspionajului** în anul **1583**, când a descoperit, prin agenţii săi implantaţi la curtea regelui Spaniei Filip al II-lea, că **ambasadorul Angliei la Paris, Sir Edward Stafford, era spion în slujba Spaniei**. Acesta a fost recrutat de către serviciul de spionaj al Spaniei, la puţin timp după sosirea acestuia la Paris, în schimbul unei mari sume de bani. Walsingham a plasat pe lângă ambasadorul Angliei la Paris un agent de-al său foarte bine instruit, pe nume "Roger", care l-a "aprovizionat" pe Sir Edward Stafford cu"informaţii" pregătite special pentru regele Spaniei, de către contraspionajul englez.

În termeni de specialitate contemporani, rezultă că ambasadorul trădător a fost **transformat, fără ştirea lui, într-un agent de intoxicare a regelui Filip al II-lea al Spaniei şi a serviciului de spionaj spaniol.** Această metodă se aplică şi în zilele noastre de către serviciile de informaţii conduse de oameni inteligenţi. Dintr-o sursă de pericol la adresa securităţii ţării sale, Edward Stafford a fost transformat într-un slujitor inconştient al acesteia. El nu numai că **nu a fost retras de la postul său**, ceea ce ar fi constituit o enormă greşeală, deoarece spaniolii ar fi ajuns la bănuieli, dar **nici măcar nu a fost investigat şi judecat** pentru actul său de trădare, murind de bătrâneţe şi cu reputaţia nepătată. Judecarea acestuia ar fi fost de natură să aducă mari prejudicii prestigiului politic al Angliei.

Un alt model strălucit de folosire a armei spionajului de către Sir Francis Walsingham s-a consumat tot în Franţa. Acesta a aflat din sursele sale umane de agentură că **Partidul Catolic Francez, condus de ducele de Guise, pusese la cale un plan de evadare, din detenţia în care se afla, a Mariei I Stuart, care îi era şi nepoată.** Pentru a intra în posesia unor informaţii cât mai detaliate în legătură cu acest plan şi, mai ales, pentru a cunoaşte numele conspiratorilor din Anglia care colaborau cu cercurile catolice de pe continent, Francis Walsingham a conceput o acţiune temerară. El l-a trimis în Franţa pe unul dintre cei mai străluciţi agenţi ai săi. Este vorba de **dramaturgul de mare talent Christopher Marlowe,** contemporan, prieten şi colaborator al lui William Shakespeare. Acesta a plecat în misiune de pe poziţia de *"student la Cambridge"* cu puternice *"convingeri catolice"*, deci *"adversar"* al reginei Elisabeta I. *"A fugit"* din Anglia deoarece era *"persecutat"* şi dorea să-şi continue studiile la Rheims, în Franţa, unde funcţiona şi cel mai puternic centru catolic iezuit şi unde se pregăteau elementele planului de *"eliberare"* şi aducere în Franţa a Mariei I Stuart. Legenda prezentată de Chr. Marlowe s-a dovedit credibilă, agentul englez fiind cooptat în mişcare. Acest lucru s-a produs în februarie 1587. După ce a stat la Seminarul Iezuit din Rheims suficient timp pentru obţinerea informaţiilor necesare, el însuşi fiind **admis în rândul complotiştilor,** Chr.Marlowe s-a întors în Anglia.

Pe baza informaţiilor aduse din Franţa de către Christopher Marlowe şi a unor dovezi materiale (scrisori ale Mariei I Stuart către sprijinitorii săi catolici din Franţa şi Spania), obţinute de către agenţii serviciului secret englez prin interceptarea corespondenţei diplomatice a ambasadorilor Franţei şi Spaniei la Londra, **s-au fondat suficiente capete grave de acuzare, care au condus la judecarea şi condamnarea la moarte a Mariei I Stuart.** Se spune despre această nefericită regină că era mult mai frumoasă decât Elisabeth I, motiv serios în plus ca să rămână fără cap.

Pe timpul misiunii sale în Franţa, dramaturgul Christopher Marlowe a jucat rolul de **agent de penetraţie**, rol pe care pot să-l joace doar spionii de geniu. Metoda este folosită şi în secolul XXI de către serviciile de spionaj cu tradiţie, care pun preţ pe sursele umane, adică pe spioni.

Odată cu capul Mariei I Stuart, regina scoţienilor, **au căzut multe capete de nobili englezi, în frunte cu cel al lordului Babington**, principalul atentator la viaţa reginei Elisabeth I.

Spionajul francez şi cercurile catolice iezuite nu l-au iertat pe Christopher Marlowe iar în **mai 1593**, într-o tavernă din Deptford, nu departe de Greenwich, pe malul Tamisei, la numai 29 ani, talentatul dramaturg a fost **asasinat.**

Christopher Marlowe, spion de mare clasă al epocii elisabetane, a fost **cel mai de seamă precursor al lui William Shakespeare**, fiind autorul unor piese celebre creatoare de figuri titanice, precum *“Tamerlan cel Mare”* (1588), *“Evreul din Malta”* (1590), *“Tragica istorie a doctorului Faust”* (1592). Se presupune că Chr.Marlowe **a colaborat cu Shakespeare la realizarea unora dintre piesele acestuia**, printre care *“Titus Andronicus”* şi *“Henric al VI-lea”.* Denigratorii lui Shakespeare merg mai departe, atribuindu-i lui Marlowe şi alte mari piese de teatru semnate de “Marele Will”.

Shakespare, “diamantul” din patul reginei!

Decapitarea reginei Maria I Stuart a provocat mari valuri în lumea catolică de la un capăt la altul al Europei, precipitând pregătirile de război ale Spaniei împotriva Angliei.

Războiul naval dintre Spania catolică, cea mai mare putere militară a Europei secolului XVI şi Anglia protestantă, o putere economică în expansiune şi cea mai puţin feudală ţară europeană a acelei epoci, nu s-a derulat numai în anul **1588**, când a atins apogeul, ci pe o perioadă mult mai îndelungată. Istoria, care operează cu falsuri la fel de intens ca şi politica, a lăsat de înţeles că Anglia ar fi fost, vezi doamne, victima unei agresiuni din partea Spaniei. În a sa operă de bază *“Istoria ilustrată a Angliei”*, apărută în anul 1926, istoricul

britanic G.M.Trevelyan demonstrează, cu argumente imbatabile (pag. 350-354), că **Anglia şi nu Spania a fost partea agresoare.**

Războiul purtat de Elisabeth I împotriva Spaniei a durat **15 ani,** încheindu-se cu marele triumf din 1588 asupra *"Invincibilei Armade"* a lui Filip al II-lea.

Acest război a fost purtat **în subteran**, de către serviciul de spionaj englez condus de Sir Francis Walsingham, şi **pe faţă**, de către flota de război engleză, prin metode şi acţiuni piratereşti sub conducerea căpitanului Francis Drake, cel mai mare pirat al tuturor timpurilor.

Spionul de talie internaţională **Francis Walsingham şi piratul Francis Drake**, cel care a revoluţionat metodele de ducere a războiului naval, au fost **prieteni şi colaboratori excelenţi** şi **amândoi au slujit de amanţi ambiţioasei regine Elisabeth I** în diferite perioade ale domniei acesteia.

Atunci când se afla în intimitate cu lordul Francis Walsingham, care o iubea cu pasiune, Elisabeth I îi zicea *"dragul meu maur".*

Piratul Francis Drake avea acces în budoarul celibatarei regine mai ales după ce se înapoia, în portul Plymouth, cu corabia încărcată cu **aurul jefuit de pe galerele spaniole**, scufundate în apele Atlanticului şi Pacificului, pe care **îl vărsa în vistieria Elisabethei I.**

Cârcotaşii istoriei pretind că **regina Elisabetha I ar fi întreţinut relaţii de natură amoroasă** (reale sau platonice**) chiar şi cu William Shakespeare** (1564-1616). Într-unul din momentele lor de intimitate, iritată de comportamentul îndrăzneţ al marelui dramaturg, Elisabeth I i-ar fi spus: *"Dragă Will, într-o zi voi porunci să fii spânzurat!* Shakespeare i-ar fi răspuns: *"Nu cred, iubito, că vei face acest lucru!" "De ce nu l-aş face?"*- a întrebat regina surprinsă*. "Pentru că eu sunt cel mai strălucitor diamant din coroana ta!",* i-a răspuns William Shakespeare. Istoria i-a confirmat această autoapreciere ca fiind pe deplin justificată.

Călătoriile lui Columb – misiuni de spionaj…

Dintre toate fenomenele sociale cunoscute de către fiinţa umană, **războiul** a fost şi va rămâne, până la capătul lumii, **mediul cel mai favorabil practicării şi dezvoltării artei spionajului.**

Perioadele îndelungate de război au fost adevărate epoci de aur pentru dezvoltarea spionajului, atât sub aspect practic, cât şi instituţional, favorizând apariţia şi manifestarea unor adevărate genii în acest plan. Un asemenea spion de clasă genială a fost inegalabilul **Sir Francis Walsingham**, consilierul de taină al reginei Elisabeth I.

Acest nobil cu o educaţie superioară, adept al unor concepţii religioase libertine, a descifrat ca nimeni altul sensul istoriei, contribuind într-un mod decisiv la plasarea ţării sale pe acele coordonate politice, economice şi militare, interne şi internaţionale care aveau să transforme Anglia, devenită în timp Marea Britanie, cea mai dezvoltată ţară de pe glob, stăpână a unui *"imperiu în care Soarele nu apune niciodată"*, cum avea să se pronunţe, cu o aroganţă tipic engleză, **Benjamin Disraeli** (1804-1881), unul dintre cei mai mari prim-miniştri ai Marii Britanii, lider al Partidului Conservator, cel care a obţinut pentru Anglia acţiunile Canalului de Suez şi a proclamat-o pe regina Victoria împărătească a Indiei.

În a doua jumătate a secolului al XVI-lea, Anglia se afla într-un moment de răscruce al existenţei sale.

Descoperirea "Lumii Noi" de către celebrul navigator genovez **Cristofor Columb,** între 1492 şi 1504 şi mutarea principalelor rute de navigaţie maritimă din Marea Mediterană în Oceanul Atlantic au dat un impuls deosebit comerţuluui, industriei şi creşterii rolului flotelor comerciale şi de război. Deşi li s-a conferit un caracter ştiinţific de îmbogăţire a cunoştinţelor despre Pământ, în esenţa lor, **călătoriile lui Cr.Columb au fost, în realitate, misiuni de cercetare şi spionaj**, fiind urmate de cuceriri militare, războaie, etnocid şi exploatarea sălbatică a civilizaţiilor pre-columbiene din spaţiul emisferei occidentalei.

Spania şi Portugalia au profitat cel mai mult de pe urma acestor "descoperiri".

În a doua jumătate a secolului al XV-lea (1494**), lumea cunoscută din afara Europei a fost atribuită, de Papa de la Roma, Spaniei şi Portugaliei, Anglia fiind exclusă de la această împărţire. După excomunicarea "reginei eretice", Papa Pius al V-lea a dat mandat reglui Filip al II-lea al Spaniei s-o detroneze, inclusiv prin asasinare.**

Flotele de război ale Spaniei şi Portugaliei i-au interzis Angliei accesul la cucerirea vreunor teritorii din America Centrală şi de Sud, precum şi utilizarea căilor de navigaţie prin sudul Africii (Capul Bunei Speranţe) **spre Oceanele Indian şi Pacific**.

Spionajul s-a născut din războaie

Boicotată de lumea catolică, mult mai accentuat feudală decât ea, Anglia risca să rămână un stat insular sărac, o putere minoră, expusă tuturor pericolelor.

Spionii, piraţii şi negustorii - triunghiul de forţă al epocii elisabetane - **au făcut ca soarta Angliei să fie cu totul alta decât cea pe care i-o hărăziseră duşmanii săi.**

Prietenia şi colaborarea strânsă şi îndelungată dintre diplomatul rafinat Francis Walsingham, curtean uns cu toate alifiile, maestru al întrigilor şi analist de profunzime şi Francis Drake, navigator de geniu, inovator în construcţiile navale şi în ducerea acţiunilor de luptă pe mare, inclusiv în piraterie, au conferit **dimensiuni globale spionajului practicat de Anglia** în epoca reginei Elisabeta I, activitate devenită tradiţională în secolele următoare. Dimensiuna navală a cercetării strategice practicată de englezi în perioada respectivă a contribuit la **crearea celui mai dezvoltat şi mai eficient spionaj naval cunoscut în istorie,** domeniu în care englezii au deţinut monopolul până în perioada primului război mondial (1914-1918). Acesta a contribuit la elaborarea strategiei navale a Angliei, cu obiectivul central al acesteia: cucerirea supremaţiei navale în lume, prin crearea unei flote de război fără egal, materializată în *“senior service”*, cum le place britanicilor să-şi numească flota militară şi în zilele noastre. Toate aceste evoluţii şi-au avut sorgintea în epoca elisabetană.

Spionii lui Francis Walsingham, sub acoperire diplomatică, sub cea de negustori particulari sau de “opozanţi politici şi religioşi” ai reginei protestante Elisabeth I, au penetrat curtea regilor Franţei şi Spaniei, au pătruns în centrele Ordinului iezuiţilor şi în cercul intim al Papei Pius al V-lea. Tot în perioada respectivă, **Anglia a fost prima ţară occidentală care a stabilit relaţii politico-diplomatice solide cu Moscova** şi a practicat un comerţ intens cu Rusia interioară, prin *“English Muscovy Company”.*

Spionii englezi au reuşit să câştige bunăvoinţa şi sprijinul pentru Anglia ale puternicilor **sultani** de la Istanbul şi să ajungă la curţile monarhilor moguli din India.

Cu cel puţin 10-15 ani înaintea marii confruntări navale dintre Spania şi Anglia, din anul 1588, Anglia s-a comportat de o manieră deosebit de agresivă în acţiunile sale pe mare, împotriva Spaniei, Portugaliei şi Franţei.

Jaful înnobilează piraţii englezi…

Spionul-pirat **Francis Drake,** viitorul lord şi amiral al flotei engleze**, a instituit un sistem foarte eficient de supraveghere a liniilor de navigaţie** din Atlantic şi din jurul Capului Bunei Speranţe (sudul Africii), a bazelor navale din Spania, în special a celei de la Cadiz, precum şi a coloniilor spaniole din ”Lumea nouă”. Pe baza informaţiilor culese, **Francis Drake a organizat, ani la rând, fulgerătoare atacuri de tip pirateresc împotriva corăbiilor spaniole care se întorceau în ţară încărcate cu aur, argint şi pietre preţioase.**

La începutul anului **1578,** Francis Drake a pornit cu teribila sa corabie de război şi o mică escadră din Plymouth, a străbătut toată jumătatea de sud a

Atlanticului, a trecut prin strâmtoarea Magelan, unde a pierdut două nave şi a intrat în apele Oceanului Pacific. Această acţiune i-a luat prin surprindere totală pe spanioli.

Drake şi piraţii săi au acostat în toate coloniile spaniole din Chile, Peru şi Mexic, pe care le-au cucerit, de regulă fără luptă, spaniolii fiind de-a dreptul buimăciţi de această apariţie inimaginabilă şi le-a jefuit sistematic. Navele spaniole din Pacific au fost jefuite şi scufundate cu aceeaşi uşurinţă.

Încărcată cu prăzi până la capacitatea maximă, nava lui Francis Drake a făcut ocolul Pământului, străbătând Oceanul Pacific, trecând prin arhipelagul Filipinelor în Oceanul Indian, apoi, ocolind Capul Bunei Speranţe, a intrat în Oceanul Atlantic, **ajungând în portul Plymouth, în anul 1580, adică exact la trei ani de la plecare**. Nava cu care F.Drake a făcut înconjurul lumii s-a numit *“Golden Hind”.*

După ce a acostat la dană, prima întrebare pe care a pus-o marele navigator şi temerarul pirat a fost următoarea: *“Regina trăieşte, este sănătoasă?”* **Toate bogăţiile jefuite de la spanioli au fost vârâte în vistieria reginei Elisabeth I.** Suverana Angliei, în loc să-l spânzure pe pirat sau să-l dea pe mâna Inchiziţiei, cum o cereau înţelegerile stabilite între capetele încoronate ale Europei feudale, nu numai că nu l-a “dojenit”, ci pur şi simplu **l-a înobilat**, în cadrul unei ceremonii deosebit de pompoase, **la 4 aprilie 1581.** Este clar că regina Elisabeth I a Angliei, sfidându-i pe toţi monarhii din Europa, **a ridicat spionajul şi pirateria la rang de politică de stat.**

Englezii nu l-au vândut pe piratul Francis Drake regelui Spaniei, de exemplu, care reprezenta cea mai mare putere militară şi economică a lumii din acea perioadă şi pentru care Filip al II-lea ar fi dat aur frumos, aşa cum l-au vândut politicienii sârbi pe fostul lor preşedinte, Slobodan Miloşevici, în anul 2001…

Aducerea de bogăţii de peste mări pentru prosperitatea ţării lor a fost una din trăsăturile fundamentale ale englezului, fie că a fost nobil sau om de rând, comerciant sau misionar, moşier sau industriaş, om de ştiinţă şi cultură, pirat sau spion. **Aceasta a fost una din cauzele pentru care Anglia a ajuns cea mai mare putere economică şi militară a lumii,** pe care a dominat-o efectiv cel puţin 150 ani, iar timp de 450 ani nu a pierdut nici un război, chiar dacă a trecut şi ea prin crize şi perioade cumplite, cum au fost anii celui de-al doilea război mondial (1939-1945).

Din nefericire, această trăsătură le-a lipsit aproape cu desăvârşire românilor de-a lungul întregii lor existenţe… În ultimii 2.000 ani**, din spaţiile geografice locuite de români,** ca, de altfel, din întreaga

Peninsulă Balcanică, **s-au scos continuu bogăţii în folosul altor naţiuni,** inclusiv al celei engleze.

Singurele perioade istorice în care s-au depus eforturi pentru a se aduce o cât de câtă avuţie în ţară au fost în anii 1940-1944, în plin război, când ţara era guvernată de către armată şi când mareşalul Ion Antonescu a reuşit să scoată din Banca celui de-al Treilea Reich tone de aur pe care le-a depus în Banca Naţională a României, perioadă în care s-a urmărit *“românizarea capitalului”* din economie, precum **şi în perioada istorică a socialismului,** când au fost cumpărate sute de tone de aur de pe piaţa internaţională, cu care a fost consolidată din nou Banca Naţională. În rest, Dumnezeu cu mila şi sărăcie cât putem duce…

Capitolul II
SPIONII CÂŞTIGĂ PRIMUL RĂZBOI

Filip II – Elisabeth I : o căsătorie ratată, un război garantat !

Filip al II-lea (1556-1568), fiul lui Carol Quintul, a fost cel mai de seamă reprezentant al absolutismului spaniol şi **unul dintre cei mai fanatici susţinători ai contrareformei în Europa de Vest**. Acesta era convins că Dumnezeu l-a hărăzit cu misiunea divină de a îndrepta *"răul protestant"* şi **de a restaura dominaţia absolută a Bisericii Catolice în întreaga Europă apuseană. Filip al II-lea nutrea convingerea că, dacă va supune Anglia şi restaura Biserica romano-catolică în această ţară, restul Europei va fi supus mai uşor**. La început, a procedat cu tact şi cu duhul blândeţii. **După ce i-a murit soţia, care era soră cu Elisabeth I, Filip a cerut-o pe aceasta din urmă în căsătorie,** trimitându-i în dar, odată cu această cerere şi o casetă cu bijuterii de mare valoare.

Elisabeth I, recunoscută în istorie pentru lăcomia şi zgârcenia ei devenite legendare, a reţinut caseta, dar **i-a respins brutal cererea în căsătorie,** trimiţându-i în schimb un "dar" ce consta dintr-**o ladă plină cu ghiulele de tun.** Jignit peste măsură de "impertinenţa" Elisabethei, Filip al II-lea a trecut la varianta militară de stăpânire a Angliei, hotărând să o cucerească pur şi simplu.

Pentru a cunoaşte intenţiile ascunse ale regelui Spaniei şi, mai ales, pentru a intra în posesia planurilor de operaţii ale armatei şi flotei spaniole, **Francis Walsingham a pus la punct o reţea de agenţi de penetrare,** cu care puţine servicii de informaţii s-ar putea lăuda în întreaga lor existenţă, chiar şi în zilele noastre.

Şeful reţelei de agenţi de spionaj care a operat în Spania cu ani de zile înaintea războiului naval deschis dintre cele două state, din anul 1588, a fost **Antony Standen**, de origine nobilă, cu studii superioare la Cambridge, cunoscător a mai multor limbi străine. A. Standen a avut mână liberă din partea lui Walsingham, dovedindu-se un spion de geniu, ale cărui performanţe în materie de spionaj nu au putut fi estompate de trecerea timpului. Aplicând o strategie indirectă, specifică conducătorilor politici şi militari englezi de-a lungul secolelor, Antony Standen, după ce şi-a croit o **altă identitate**,legendată credibil pe parcursul mai multor ani, sub numele de **Pompeo Pellegrini**, şi-a stabilit reşedinţa, nu în Spania, ci în **Marele Ducat al Toscanei, la Florenţa,** mare centru financiar al Europei, având relaţii foarte strânse cu Spania. Standen, alias Pompeo Pellegrini, **a reuşit** să pătrundă în cercurile cele mai înalte din conducerea Toscanei **şi să-l**

recruteze pe Giuseppe Figliazzi, desemnat ambasador la Madrid, devenind o sursă umană de informaţii de o valoare excepţională pentru Anglia. O lovitură şi mai mare dată de către Standen a constat **în recrutarea unui flamand,** al cărui nume istoria nu l-a putut înregistra**, al cărui frate lucra în Spania,** nici mai mult nici mai puţin decât **sub comanda nemijlocită a marchizului de Santa Cruz, mare amiral al viitoarei *"Armada"*, însărcinat cu elaborarea planurilor de operaţii împotriva Angliei…**

Culmea gloriei, visul de aur al oricărui seviciu de spionaj este acela de a-şi implanta un agent în însuşi "creierul" statului advers, adică la cartierul general al forţelor armate ale acestuia, acolo unde se iau cele mai importante hotărâri şi se elaborează cele mai secrete documente imaginabile, adică planurile de operaţii ale armatei. **A intra în posesia unor asemenea planuri, fără ca adversarul să bănuiască acest lucru, înseamnă a câştiga războiul.**

Vai de cei ce suferă asemenea pierderi, aşa cum s-a întâmplat cu planul de operaţii al armatei române în timpul primului război mondial, în marea bătălie de pe Neajlov şi Argeş, pentru apărarea Bucureştiului, în decembrie 1916 (vezi *"Istoria războiului pentru întregirea României",* de Constantin Kiriţescu, vol. II, pag.216). Ne-am numărat printre puţinele ţări beligerante care şi-au pierdut capitalele, pentru că nu au fost în stare să le apere…

La sfârşitul anului 1586, agentul flamand a predat englezilor cópii de pe documentele operative ale flotei şi armatei de uscat ale Spaniei, precum şi de pe rapoartele cu privire la stadiul de realizare a acestora. Pentru ca documentele să ajungă la Standen, agentul flamand s-a folosit de curierii diplomatici ai Toscanei.

Pe baza informaţiilor detaliate şi de excepţională valoare furnizate de "reţeaua Standen", englezii au putut organiza, în anul **1587**, o **lovitură navală preventivă asupra bazei principale a flotei de război spaniole de la Cadiz.**

"Să-i radem barba regelui Spaniei !"

Căpitanul Francis Drake, având sub comandă o escadră formată din **23 nave de război,** a atacat prin surprindere baza navală Cadiz, unde erau concentrate circa 80 nave de război ale flotei Spaniei.

Surprinderea a fost totală iar pierderile suferite de spanioli deosebit de mari. Au fost **scufundate 30 de nave mari de război**, precum şi un număr de depozite de muniţii şi alte materiale de război, iar **instalaţiile portuare scoase din funcţiune.** Acest raid deosebit de îndrăzneţ s-a înscris ca o victorie strălucită a Angliei, producând efecte politice şi psihologice în întreaga Europă şi, mai ales, **la întârzierea operaţiilor navale şi terestre,** care vizau ocuparea Angliei de către spanioli, **cu un an de zile.** Temerarul raid

naval condus de Francis Drake asupra Cadizului s-a desfăşurat sub deviza *”să-i radem barba regelui Spaniei”.* Chiar dacă marinarii-piraţi ai Angliei nu i-au ras la propriu barba regelui Filip al II-lea, i-au dat suficiente motive ca să şi-o smulgă singur…

Atacul de la Cadiz a contribuit la ridicarea moralului marinarilor flotei engleze, care ştiau ce însemna, în acele vremuri, puterea militară a Spaniei.

***“Invincibila Armada”* – învinsă de… spionajul englez**

Presat de Vatican s-o înlăture cât mai rapid, prin orice mijloace, pe regina Elisabeth, de pe tron şi iritat la culme de actul de execuţie a Mariei Stuar şi raidurile piratereşti ale englezilor, în luna **mai 1588**, Filip al II-lea declanşează **marea operaţie combinată, navală şi terestră, pentru invadarea Angliei. Planul de operaţii al forţelor de invazie spaniole prevedea o amplă acţiune sincronizată a flotei şi a armatei de uscat.** Acestea urmau să înainteze până în zona Canalului Mânecii, având ca **reper comun portul Calais**.

Flota de război comandată de **ducele Medina Sidonia** urma să angajeze, în timpul marşului, flota engleză şi s-o distrugă. În faza a doua a operaţiei, flota avea misiunea să asigure transportul şi desantarea armatei de uscat pe coastele Angliei, în scopul cuceririi acesteia.

Flota engleză era comandată de **lordul Howard de Effingham**. Istoricii, atât de o parte, cât şi de alta, susţin că **cei doi comandanţi supremi erau lipsiţi de experienţa războiului pe mare** şi, în afară de farmecul personal, cu care şi-au încântat probabil suveranii, **nu aveau nimic comun cu valoarea militară.**

Adevăratele talente pe toată durata acţiunilor navale s-au dovedit a fi **amiralul spaniol Diego de Valdez şi Francis Drake**, avansat şi el la gradul de amiral, după ce a condus temerarul raid asupra Cadizului.

Armata de invazie spaniolă care înainta pe uscat era comandată de către **ducele de Parma.**

Datorită spionilor lui Walsingham, care au penetrat până la cel mai înal nivel eşaloanele de comandă ale flotei şi armatei de uscat ale Spaniei, **englezii cunoşteau, în cele mai intime detalii, planurile de operaţii ale spaniolilor.** Aceştia au sesizat că, între înaintarea flotei spaniole, compusă din **130 nave mari de război** şi armata de uscat, s-a creat un **decalaj de timp,** care a crescut treptat.

După mai multe angajamente nedecisive cu flota engleză, flota spaniolă, cunoscută în istorie sub genericul *“Armada”,* a ajuns în zona portului francez Calais **cu două săptămâni înaintea armatei de uscat** a ducelui de Parma.

Englezii au exploatat în mod strălucit această enormă eroare strategică a spaniolilor care, în final, a decis soarta războiului. În după-

amiaza zilei de **29 iulie 1588**, o puternică escadră de nave engleze specializate în bombardamentul cu mijloace incendiare (în principal, ghiulele înroşite în foc), sub comanda amiralului Francis Drake, a atacat flota spaniolă. Aceasta rămăsese, în mare parte, **fără muniţie**, datorită angajamentelor anterioare. Încendiile provocate de navele engleze au creat o panică imensă.

Navele rămase nedistruse au navigat spre nord, apoi în jurul Scoţiei şi Irlandei şi, după ce o parte din acestea a fost distrusă de o puternică furtună, s-au înapoiat la Cadiz. **Din flota de 130 de nave de război, au mai supravieţuit 53 de nave şi acestea ajungând în apele spaniole într-o stare jalnică.**

Înfrângerea Spaniei în războiul naval din vara anului 1588 **s-a datorat atât contribuţiei excepţionale a serviciului de spionaj englez** în descoperirea la timp a tuturor planurilor şi intenţiilor adversarului, **precum şi modului total diferit în care cele două flote concepeau ducerea războiului pe mare.**

Cu toate că navele de război spaniole (numite galioane) erau **mult mai mari, cu mai multe tunuri la bord decât navele engleze,** acestea duceau lupta navală tot aşa cum au dus-o grecii şi romanii, adică într-un mod cât mai apropiat de lupta pe uscat.

Galioanele spaniole erau ticsite de **soldaţi din trupele terestre**, de **marinari** care deserveau tunurile şi sistemul de vele, precum şi de **sclavi** care mânuiau ramele de locomoţie în lipsa vântului**. Pe navele spaniole lipsea principiul unităţii de comandă,** deoarece ofiţerii şi soldaţii din trupele de uscat aflaţi la bord îi tratau cu superioritate şi dispreţ pe marinari.

Pe timpul luptei, navele spaniole căutau să se apropie cât mai repede de navele inamicului, să le abordeze, după care lupta se ducea ca pe uscat, intrând în acţiune efectivele de soldaţi de la bordul navelor, folosind cu precădere săbiile.

Încă din secolul al XVI-lea, englezii, mai ales prin contribuţia amiralului-pirat Francis Drake**, au revoluţionat modul de ducere a războiului pe mare.** Navele engleze nu foloseau ramele ca mijloc de propulsie, deci nu aveau sclavi la bord. Se naviga exclusiv cu velele dispuse într-o arboradă calculată optim, ceea ce le asigura o viteză mai mare decât a navelor spaniole.

La bordul navelor engleze nu existau soldaţi, ci doar marinari, instruiţi ca tunari excelenţi. Tot aceştia erau şi mânuitori de sabie şi muschetă, atunci când abordajul nu putea fi evitat. Principalul mijloc de luptă era tunul, iar navele erau adevărate purtătoare de baterii mobile.

Navele engleze nu urmăreau apropierea de navele inamicului, ci angajarea acestora de la bătaia maximă a tunurilor şi distrugerea lor, de

regulă, cu focul artileriei. Pentru aceasta, căpitanii englezi urmăreau să facă manevre pe mare care să le pună navele în poziţia cea mai avantajoasă, pentru folosirea cu efecte maxime a focului artileriei. Cei care au făcut prăpăd în grandioasa flotă a lui Filip al II-lea înţesată cu conchistadori au fost **tunarii** de la bordul navelor engleze, care **ştiau să tragă mult mai bine decât omologii lor spanioli.**

Campania regelui Spaniei de cucerire a Angliei şi de stârpire a *"cuibului de eretici"* pe care aceasta îl reprezenta, în frunte cu regina sa "excomunicată", a fost însoţită de **o imensă propagandă psihologică pe fond religios-catolic**. *"Invincibila Armada"* a fost binecuvântată de Papa de la Roma, iar navele de război şi trupele au fost "sfinţite" de slujbe ale înalţilor prelaţi catolici, în frunte cu fanaticii iezuiţi. **Filip al II-lea**, el însuşi un credincios catolic fanatic, **a crezut din toate puterile lui că, prin ceea ce întreprind el şi armata sa, nu fac altceva decât să îndeplinească voinţa lui Dumnezeu.** La aceasta, se mai adaugă credinţa cu privire la sorgintea divină a regalităţii. Aceasta nu şi pentru Elisabeta I, care era considerată de către întreaga Europă catolică drept "uzurpatoare".

Socoteala de la palatul regal şi de la Vatican, nu s-a potrivit cu cea de pe mare.În loc să le dea o victorie strălucită, aşa cum se aşteptau şi cum credeau că merită, bunul Dumnezeu le-a dat spaniolilor şi regelui lor o zdrobitoare înfrângere.

Din experienţa de mii de ani a Omenirii se ştie că **Dumnezeu i-a ajutat întotdeauna pe cei ce se ajută singuri, adică pe cei mai buni,** indiferent de credinţa sau necredinţa lor. Dacă victoria în războaie ar fi ţinut numai de credinţa creştină, atunci hunii, mongolii, arabii şi turcii musulmani n-ar fi trebuit să câştige nici o luptă, ori toţi aceştia au făcut, secole la rând, adevărate ravagii în lumea celor ce purtau crucea şi se închinau lui Dumnezeu.

După anul 1989, în fosta lume socialistă, bisericile şi sectele religioase se află într-o expansiune de-a dreptul explozivă. **Se distrug fabricile şi se înalţă peste tot biserici**. România nu face excepţie de la aceste practici. Ne-am distrus sistemul de irigaţii dar ne rugăm la Dumnezeu să ne dea ploaie. Ne rugăm pentru propăşirea neamului dar o treime din suprafaţa arabilă a ţării este nelucrată, este pârloagă iar restul pământului este lucrat cu metode medievale.

Nu cred că Dumnezeu ne va ajuta numai pentru că tămâiem şi ne rugăm. Dacă vom continua ceea ce am făcut în ultimul deceniu al secolului XX, avem şansa de a bălti în continuare la periferia civilizaţiei europene, de a întinde mâna după pomeni şi, mai rău decât toate acestea, de a ieşi pur şi simplu din istorie.

Este bine să înalţi biserici şi să te rogi dar, mai înainte de toate, să-ţi faci datoria la cele mai înalte cote ale capacităţii tale. Iresponsabilitatea, ineficienţa, hoţia, lipsa disciplinei sociale şi a moralei muncii nu pot fi suplinite prin rugăciuni şi tămâieri.

Cu siguranţă că, pe durata războiului naval din 1588, atât marinarii spanioli, cât şi cei englezi s-au rugat şi şi-au făcut semnul sacru al crucii atunci când navele lor au intrat în luptă, dar Dumnezeu i-a ajutat pe cei care ştiau să tragă mai bine cu tunurile...

Până când nu vom înţelege acest adevăr elementar, noi, românii, nu vom ajunge niciodată o ţară dezvoltată şi o naţiune respectată a Europei. Dacă vom avea curajul să ne privim în oglinda propriei noastre conştiinţe şi ne vom compara cu alte state şi naţiuni de dimensiunea noastră sau chiar mai mici din Europa, va trebui să admitem că noi **nu am rezolvat nici-una din problemele puse de epoca modernă specifice secolului XX recent încheiat şi nu suntem pregătiţi sub nici-un aspect pentru a face faţă marilor probleme ce se conturează pentru secolul XXI**, decât tot în stilul românesc tradiţional, adică incomplet, improvizat, cu ocolirea sistematică a obstacolelor, după principiul care ne-a făcut cunoscuţi în lume, adică *“merge şi aşa”...*

Anglia a “inventat”... poliţia politică

Până la moartea sa, survenită în anul 1603, regina Elisabeth I a continuat să ducă un război naval neîntrerupt împotriva Spaniei, care a reuşit să-şi refacă într-un timp record flota distrusă în anul 1588, fără a obţine, însă, o schimbare radicală a raportului general de forţe dintre Spania şi Anglia.

Orientarea ţării spre o strategie navală, dezvoltarea susţinută a flotei de război, integrată organic cu flota comercială, susţinută de o economie dinamică bazată pe manufacturi, deservită de un serviciu de spionaj cu vocaţie globală, emanaţie a epocii elisabetane s-au dovedit mai mult decât corecte, plasând Anglia pe coordonatele ce aveau să o transforme în puterea numărul unu a lumii în secolele următoare.

Elisabeth I nu a reuşit să cucereacă nimic din vastele colonii deţinute de Spania.

Neputând pătrunde în zonele tropicale şi sudice ale “Lumii noi”, **încă din anii domniei Elisabethei I, Anglia a început să se orienteze către spaţiul Americii de Nord**, pe care îl va lua treptat în stăpânire. **Începutul l-a făcut Walter Raleigh, în 1585-1587, intemeietorul coloniei Virginia**.

Pe timpul celor **45 ani** cât a domnit, împotriva reginei Elisabetha I au fost descoperite şi anihilate total, prin decapitări masive, un număr de **20 de tentative de asasinat**. În imnul naţional al englezilor se cere, şi în zilele noastre, ca *"Dumnezeu s-o apere pe regină"*. Nu ştiu cât de mult a "apărat-o" Dumnezeu pe regina Elisabeth I, care mai era şi "excomunicată" de către Papa Pius al V-lea, dar **serviciile sale de securitate şi de spionaj au apărat-o cu maximum de eficienţă** şi aici s-a văzut că Dumnezeu îi apără pe cei care ştiu să se apere singuri…

Moştenirea reginei Elisabeth I : spionajul aristocratic

Una din moştenirile de mare preţ lăsate englezilor de către Elisabeth I a fost serviciul regal de spionaj, fondat de către lordul şi amantul majestăţii sale, Francis Walsingham.

Încă de la începuturile sale, acest serviciu a fost încredinţat exclusiv clasei aristocratice engleze. Resursele umane au fost selecţionate şi recrutate de la cele două vechi centre universitare ale Angliei, **Cambridge** şi **Oxford.**

Din secolul al XVI-lea şi până în anul 1992, serviciul de spionaj al Angliei, indiferent de transformările prin care a trecut, **nu a fost îngrădit,** în misiunile şi acţiunile sale, **de nici un fel de lege.** Prima lege, formulată în termeni foarte generali cu privire la Secret Intelligence Service al Marii Britanii, a fost trecută prin Parlament în cursul anului **1992.** Timp de sute de ani, **până în anul 1995, numele şefilor serviciilor de securitate şi de informaţii britanice nu au fost cunoscute public**. **Niciodată,** şi nici în anul 2001, **în Parlamentul Marii Britanii nu au existat comisii de control asupra serviciilor de securitate şi de informaţii.**

Asemenea "comisii", alcătuite de ochii lumii, din ignoranţi în materie, există doar în Congresul S.U.A. Nimeni nu le ia însă în serios (a se vedea *"Un secol al spionilor"*, de Jeffrey T.Richelson, veteran al C.I.A., Editura Oxford University Press, New York, 1995).

"Comisii de control" ale Serviciului Român de Informaţii şi a Serviciului de Informaţii Externe există şi în Parlamentul României, **copiate fără nici un fel de discernământ după americani sau impuse de consilierii americani, care ne elaborează, de ani de zile, politica internă şi externă.** Asemenea "comisii", alcătuite din oameni, poate de bună credinţă dar străini de nişte domenii atât de sensibile şi de profesioniste, **nu pot decât să încorseteze activitatea acestor servicii.**

Faptul că Parlamentul Marii Britanii, unul din cele mai vechi din lume, nu are atribuţiuni de control asupra serviciilor secrete, subordonate primului ministru, nu înseamnă că acestea scapă oricărui control. Din cele mai vechi timpuri, atunci când se simte nevoia unor controale, a unor investigaţii legate

de situaţii speciale, a unor cazuri de trădare sau de căderi ale unor agenţi proprii, eşecuri sau neîmpliniri pe linia atribuţiilor profesionale, **la englezi există practica formării unor comisii sau comitete ad-hoc, alcătuite din experţi în materie, de regulă oameni care au lucrat în aceste servicii, s-au distins printr-un înalt profesionalism şi rezultate de excepie, aflaţi în rezervă sau retragere, fără apartenenţă de partid. După îndeplinirea misiunii pentru care au fost înfiinţate şi mandatate, aceste comisii sunt desfiinţate. În Marea Britanie, se pune un accent deosebit pe oamenii de valoare, indiferent de vârstă.** Englezii, şi nu numai ei, nu aplică criterii zootehnice în evaluarea oamenilor, cum se practică de foarte multă vreme în România, adică dacă este bătrân trebuie să plece şi nimeni nu mai apelează la el, cu excepţii foarte rare, indiferent de valoare.

Practica englezilor mi se pare deosebit de corectă şi de eficientă. Într-o comisie de control parlamentară, fiecare membru va căuta să tragă spuza pe turta partidului său, cauzând mai multe daune decât foloase. Exemplul comisiilor din Parlamentul României este tipic în acest sens.

Serviciul de spionaj al Marii Britanii a fost strâns legat, de la începuturile sale, de obiectivele creşterii puterii economice şi militare ale statului. Acesta a fost integrat în viaţa economico-financiară şi tehnico-ştiinţifică a Marii Britanii**. Nu există oameni proeminenţi de ştiinţă şi de cultură din Marea Britanie care, de-a lungul activităţii lor, să nu fi colaborat, sub o formă sau alta, cu serviciul naţional de informaţii, cu efecte benefice pentru toată lumea.**

Biserica Anglicană, instituţie fundamentală a societăţii, **a adus imense servicii organelor de securitate şi de spionaj ale Marii Britanii.**

Se pot, oare, lăuda românii cu asemenea deprinderi, indiferent la care perioadă din existenţa lor ne-am referi? Cu siguranţă că nu.

Dacă am fi făcut ca englezii, am fi fost şi noi mai aproape de nivelul lor de civilizaţie…

Asasinarea lui Mihai Viteazul putea fi evitată…de securişti şi spioni

În a doua jumătate a secolului al XVI-lea, când cei cinci milioane de englezi liberi luptau cu disperare pentru a nu cădea sub jug străin şi pentru a nu fi scoşi din istorie, sub conducerea inimoasei regine Elisabeth I, popoarele din Peninsula Balcanică, inclusiv românii, se aflau de peste 100 ani sub greaua stăpânire otomană.

Cauza fundamentală a căderii formaţiunilor statale feudale din Balcani sub stăpânire otomană a constat în incapacitatea regilor,

principilor şi nobilimii din aceste state de a se uni în faţa pericolului otoman comun.

Formaţiunile statale feudale din Balcani, în ciuda rezistenţei lor eroice, mai ales a celor de la nord de Dunăre, **au căzut una câte una. Dacă ar fi acţionat în unitate, cel mai probabil că oştile acestor state ar fi reuşit să le interzică otomanilor debarcarea pe malul de vest al Bosforului**. Acest adevăr l-au învăţat conducătorii politici şi militari din Balcani abia după 459 ani şi l-au pus în aplicare cu rezultate maxime pe durata primului război balcanic din **1912.**

În secolele de luptă antiotomană, în aria Balcanică s-au ridicat **figuri luminoase de principi şi comandanţi creştini**, precum **Mircea cel Bătrân** (1386-1418), **Ştefan cel Mare** (1457-1504), **Iancu de Hunedoara**, **Mihai Viteazul** (1593-1601), **principi români de renume european.**

Victoriile repurtate de oştile române sub conducerea principelui Mihai Viteazul în anii 1594-1595 sunt comparabile, prin amploarea şi efectele lor politice chiar şi temporare, **cu victoriile Elisabethei I a Angliei din anii 1587-1588.** Anglia a fost ferită de cucerirea spaniolă, iar Principatele Române de transformarea lor în provincii otomane.

Şi regina Angliei şi principele Mihai au fost întregitori de ţară şi de neam. Elisabeth I prin încorporarea în regatul său a Scoţiei, iar Mihai Viteazul prin cucerirea Transilvaniei, în urma bătăliei de la Şelimbăr (1599) şi a Moldovei, care a cedat fără luptă (1600).

A fost extraordinar de strălucită opera Unirii, chiar şi pentru puţin timp, a celor trei principate într-un singur stat, **precum şi gândul lui Mihai Viteazul de a-şi transforma domnia într-o dinastie ereditară**.

Dacă cele două acţiuni politice i-ar fi reuşit şi s-ar fi perpetuat în timp, istoria românilor ar fi luat un cu totul alt curs.

Statul naţional unitar român creat în 1600 de către strălucitul principe Mihai Viteazul nu a supravieţuit în timp, mai presus de toate, **din cauza lipsei unui fundament economic puternic**, şi nu pentru că această idee nu apăruse încă în capetele cărturarilor. **Cărturarii**, indiferent de grandoarea lor, **nu au fost niciodată făuritori de state**. Acestea au fost create de viaţa economică, de puterea economică, de cantitatea mărfurilor produse şi de ce exista în vistierii. **Naţiunile s-au născut mai degrabă cu tunul, decât cu condeiul.**

Înţelepţii şi cărturarii au fost produsul unor societăţi bogate, prospere şi expansive. Nimeni nu poate gândi şi crea în sărăcie.

Cărturarii au fost podoabele de preţ ale unor coroane dar nu fondatori ai acestora.

Şi Mihai Viteazul ca şi Elisabeth I au promulgat legi cu caracter de “legare”. Principele român i-a “legat” pe ţărani de pământ, iar regina Angliei i-a “legat” pe lucrători (viitorii muncitori) de manufacturi.

Şi regina Elisabeth I a avut “şanse” imense de a fi asasinată, având împotriva ei întreaga Europă catolică. Ea a ştiut însă cum să se apere, în timp ce Mihai Viteazul nu…

Marelui principe român i-au lipsit cele două elemente fundamentale ale statalităţii şi supravieţuirii şefilor de stat: o “securitate” (adică poliţie politică**) puternică şi un serviciu de spionaj şi mai puternic.** Elisabeth I a avut aceste instrumente şi a domnit 45 ani, iar Mihai Viteazul nu le-a avut şi a fost asasinat în mijlocul oştirii sale, pe Câmpia Turzii, după numai opt ani de domnie. Aceste instrumente le-a avut şi **Ştefan cel Mare** şi, ca rezultat, **a domnit 47 ani,** timp în care a scurtat de cap **60** de mari boieri trădători.

Dacă Mihai Viteazul ar fi dispus de nişte “informatori ai Securităţii” profesionişti, boierii care l-au trădat în anul 1595, când au încheiat tratatul de la Alba Iulia, ar fi fost scurtaţi de cap şi nu trimişi să negocieze.

Asasinarea lui Mihai Viteazul de către lefegii generalului Basta, la ordinul împăratuluui Rudolf al II-lea, nu a fost o fatalitate. Dacă Mihai ar fi avut în jurul său “securişti” destoinici şi credincioşi, precum şi spioni de clasă, implantaţi la curtea lui Rudolf şi în trupele lui Basta, **asasinarea lui putea fi evitată.**

Mihai Viteazul putea foarte bine să poruncească el asasinarea generalului Basta, dacă ar fi dispus de instrumentele amintite şi de oameni credincioşi. **Mihai Viteazul a fost asasinat, în primul rând, datorită faptului că a fost trădat de proprii lui ofiţeri şi boieri.** Nenorocirea românilor a fost aceea că, de-a lungul istoriei lor multimilenare, **la nivelul clasei conducătoare** au existat întotdeauna **mai mulţi trădători decât eroi. Majoritatea oamenilor mari ai neamului românesc au fost victime ale trădării şi asasinaţi.** Iată lungul şir al celor trădaţi şi asasinaţi, oprindu-ne doar la cei mai proeminenţi: **Vlad Ţepeş** (1476), **Gheorghe Doja** (1514), **Ioan Vodă** (1574), **Constantin Brâncoveanu** (1714), **Horia, Cloşca şi Crişan** (1785), **Tudor Vladimirescu** (1821), **I.G.Duca** (1933), **Armand Călinescu** (1939), **Ion Antonescu** (1946), **Nicolae Ceauşescu** (1989).

La sfârşitul secolului al XVI-lea, când Anglia triumfa în bătăliile pentru supremaţia navală şi mondială, se stingea, sub loviturile trădării şi ale unor puteri străine ostile, **cea mai luminoasă idee şi speranţă a tuturor românilor – unitatea naţională**. A trebuit să mai aşteptăm şi să suferim **încă 277 de ani,** până la obţinerea independenţei de stat în **1877,** tot pe câmpurile de bătălie, dar de această dată victorioşi.

În secolele de dominaţie otomană, Principatele Române nu au dispus niciodată de servicii de securitate, de informaţii şi de armată în sensul firesc al termenilor. Forma în care acestea existau şi operau nu avea nimic comun cu interesele vitale ale românilor, **ele slujind de regulă, interesele "Sublimei Porţi" sau ale altor centre de putere străine** (Viena, Varşovia, Moscova).

Nenorocirea este că noi, românii, n-am învăţat nimic din lecţiile istoriei de la tragedia lui Mihai Viteazul, din 1601 şi până în zilele noastre. Nici după Marea Unire de la 1 decembrie 1918, nici după cel de-al doilea război mondial şi, chiar mai grav, nici după schimbările din decembrie 1989**, n-am înţeles că România nu are şanse de supravieţuire, de a rămâne măcar în graniţele sale stabilite prin Tratatul de Pace de la Paris din 1947, fără o puternică bază economică şi instrumentele esenţiale ale statalităţii – cele de securitate internă şi de informaţii şi armata. După anul 1989, toate acestea au fost distruse cu o inconştienţă şi o iresponsabilitate de-a dreptul sinucigaşe. La începutul secolului XXI, şansele de dezmembrare a României sunt mari…**

Celor care nu-şi fac iluzii şi văd lumea aşa cum este aceasta în realitate nu le pot scăpa **forţele centrifuge** care operează în spaţiile locuite de români la începutul secolului XXI, tocmai datorită situaţiei extrem de precare a României. **Basarabia** este orientată către spaţiul Comunităţii Statelor Independente şi mai ales către Federaţia Rusă, fără ajutorul căreia nu poate supravieţui. **Transilvania** şi **Banatul** sunt orientate către Italia, Austria şi Ungaria, iar guvernele de la Bucureşti sunt pro-americane. Guvernanţii de la Budapesta fac ce vor în spaţiul Transilvaniei, în primul rând pentru faptul că produsul intern brut al Ungariei este de peste două ori mai mare decât cel al României. **Dacă acest decalaj se va adânci în favoarea Ungariei autorităţile de la Bucureşti vor pierde controlul asupra Transilvaniei.**Cu sărăcia lucie în care se zbate, România nu mai poate constitui un pol de atracţie nici măcar pentru cetăţenii ei cei mai devotaţi.Atât românii, cât şi ungurii se roagă în biserici, dar Dumnezeu îi ajută pe unguri pentru că sunt mai harnici…

După anul 1989, când românii au fost "mântuiţi" de stăpânirea socialistă, pe timpul căreia **produsul intern brut al României era de patru ori mai mare** decât cel al "României democrate" din anul 2000, s-a produs un fapt cu totul inedit. **Ştefan cel Mare** (1457-1504), domnul Moldovei, unul dintre cei mai străluciţi principi români a **fost trecut în rândul Sfinţilor**, primind titlul de Ştefan cel Mare şi Sfânt. N-aş putea susţine că Ştefan cel Mare, chiar şi numai prin cele peste 40 de biserici şi mânăstiri pe care le-a înalţat, nu ar merita acest titlu.

Dacă aş fi fost consultat (lucru imposibil, pentru că cetăţenii României nu au fost întrebaţi), eu aş fi pus în fruntea listei pentru candidatura la sfinţire pe principele Mihai Viteazul. Probabil că **dacă patriarhul României ar fi fost oltean, cel sfinţit ar fi ieşit Mihai Viteazul,** dar preafericitul Teoctist este moldovean.

Îmi susţin părerea, deoarece, pentru simbolistica neamului românesc, **actul politic al unirii tuturor provinciilor româneşti sub sceptrul lui Mihai Viteazul, din anul 1600, este mai strălucitor decât orice alt act înfăptuit de către ceilalţi mari principi şi voievozi români** (de altfel, puţini la număr). În afară de aceasta, Mihai Viteazul a fost martirizat**. El şi-a dat viaţa pentru cea mai nobilă cauză a românismului, neîmplinită nici la începutul secolului XXI**, în timp ce Ştefan cel Mare s-a stins în patu-i domnesc, după ce, iertată –ne fie cârcota, umpluse Moldova de plozi nelegitimi.

Nici unul din cele 45 de războaie purtate de Ştefan cel Mare nu a urmărit un ţel atât de nobil ca cel realizat de Mihai Viteazul.

Mai mult chiar, Ştefan cel Mare l-a atacat în prima sa domnie pe Vlad Ţepes, deşi acesta l-a ajutat să ajungă domn al Moldovei în anul 1457. Tot Ştefan cel Mare este cel care l-a atacat pe domnul Ţării Româneşti, Radu cel Frumos, nimicindu-i oastea în bătălia de la pârâul Vodna, în 1473, a ocupat Bucureştiul, luând ostatică familia celui înfrânt. Ulterior, Ştefan cel Mare s-a căsătorit cu Maria Voichiţa, fiica lui Radu cel Frumos, între cei doi existând o mare diferenţă de vârstă. Toate acestea nu mi se par fapte prea creştineşti…

Să-mi fie iertată speculaţia, dar tind să cred că **hotărârea Sinodului Bisericii Ortodoxe a României a fost influenţată, printre altele, şi de faptul că Ungaria are un rege Ştefan cel Sfânt.** Este vorba de Ştefan I (997-1038), fondatorul statului feudal Ungaria, care i-a creştinat pe unguri, adoptând creştinismul de rit catolic şi primind atât investitura, cât şi coroana regală din partea Papei de la Roma. Trecerea ungurilor de la barbarie la creştinism mi se pare o faptă pentru care Ştefan I merita să fie trecut în rândul sfinţilor.

În ceea ce-l priveşte pe Ştefan cel Mare, domnul Moldovei, el nu i-a creştinat nici pe moldoveni, deoarece poporul român s-a născut creştin. Sfinţirea acestuia are, după părerea mea, un iz provincial. Nu sunt nici oltean şi nici moldovean, ci bihorean. Îl venerez pe Ştefan cel Mare, dar am un plus de veneraţie pentru Mihai Viteazul, al cărui trup sacru odihneşte undeva pe Câmpia Turzii, necunoscut până în ziua de azi. **Poate că, într-o zi, îl vom trece în rândul sfinţilor neamului şi pe Mihai Viteazul…**

Capitolul III

IMPERIUL BRITANIC – CREAT DE SPIONI, MARINARI ŞI COMERCIANŢI

Spionii îngroapă mitul originii divine a regalităţii

Dispariţia de pe scena politică şi din viaţă a lordului Francis Walshingham, spionul secolului XVI, în anul 1590, nu a însemnat şi dispariţia instrumentelor de securitate şi spionaj create de el.

Spionajul englez a fost ridicat la cote superioare, în secolul XVII, de către lordul protector Oliver Cromwell (1599-1658), conducătorul revoluţiei burgheze din Anglia (1642-1649), fondatorul primei republici engleze. Războiul civil din Anglia purtat între Parlament şi Carol I Stuart a fost câştigat de armata revoluţionară a Parlamentului, reprezentând burghezia engleză în ascensiune, sub conducerea lui Oliver Cromwell, printre altele şi **datorită serviciului de spionaj al acestuia, care a reuşit să penetreze cu agenţi atât curtea regelui, cât şi structurile de comandă ale armatei acestuia.**

Şeful serviciului de securitate şi spionaj al perioadei 1649-1660, când Anglia era condusă de Oliver Cromwell, sub un regim politic republican dictatorial a fost **John Thurloc** (1616-1668). Original din Sussex, de profesie avocat, J.Thurloc **a organizat şi condus cel mai puternic serviciu de spionaj din întreaga Europă**. Funcţiile oficiale de acoperire ale marelui spion al secolului XVII, John Thurloc, au fost: ministru de externe, ministru de interne, şeful poliţiei, ministru de război şi consilier de stat**. Spionii lui Thurloc au operat la toate curţile europene**, cu precădere la Paris, Madrid şi Haga, precum şi în Scoţia şi Irlanda.

În acţiunea de prindere a regelui Carol I Stuart, în urma unui act de trădare, de judecare şi executare a acestuia, rolul esenţial l-au jucat spionii lui John Thurloc.

Prin decapitarea, în urma unei sentinţe judecătoreşti, a regelui Carol I Stuart, englezii au îngropat mitul originii divine a regalităţii.

Oliver Cromwell, interceptarea scrisorilor şi decriptarea

În anii dictaturii lui Oliver Cromwell, în cadrul serviciului de securitate şi spionaj condus de J.Thurloc, a luat fiinţă **o secţie specială de interceptare a corespondenţei şi decriptare (spargere) a codurilor şi cifrurilor** utilizate de către forţele regaliste, precum şi de către reprezentanţele diplomatice străine care operau în Anglia.

Cel care a condus acest serviciu, cu rezultate extraordinare, a fost doctorul **John Wallis** (1616-1703), considerat drept **părintele criptografiei**

engleze. Acesta a fost preot, matematician de înaltă clasă şi profesor la Universitatea din Oxford.

Când a intervenit restauraţia în anul 1660, regele Carol al II-lea i-a cerut lui J.Wallis să rămână pe post şi să pregătească specialişti în arta criptării şi a decriptării în cadrul serviciului secret de spionaj pe care noul rege s-a dovedit destul de înţelept să nu-l distrugă, chiar dacă acesta a fost preluat de la regicidul Ol.Cromwell. **În secolul XVII, englezii s-au dovedit mai înţelepţi decât românii la sfârşitul secolului XX**, care, odată cu înlăturarea dictatorului Nicolae Ceauşescu, şi-au distrus organele de securitate internă, serviciile de informaţii, armata şi economia, împingând statul pe marginea prăpastiei.

Devenind capelan al regelui Wilhelm de Orania, în 1689, dr. John Wallis l-a lăsat în fruntea secţiei de criptografie a spionajului englez pe nepotul său **William Blencowe**, instruit temeinic în această artă.

Dr. John Wallis a lăsat posterităţii o carte de specialitate intitulată *"Eseu asupra artei descifrării"*, precum şi un număr de lucrări de matematică.

În ceea ce-l priveşte pe spionul şef **John Thurloc**, după restaurarea monarhiei în 1660, a fost **arestat sub acuzaţia de înaltă trădare** ("regicid") dar, nu se ştie prin ce minune, a fost **pus imediat în libertate**. Probabil că regele Carol al II-lea şi-a dat seama că o eventuală judecare şi execuţie a lui J.Thurloc ar fi avut efecte dezastruoase asupra serviciului de spionaj pe care acesta l-a creat, precum şi asupra reţelelor de agenţi implantaţi în Europa.

Continuitatea este condiţia tuturor marilor înfăptuiri. În ultimii opt ani ai vieţii sale, John Thurloc a lăsat şapte volume de scrieri care au constituit principala sursă de cunoaştere a epocii lui Oliver Cromwell.

Folosind aceleaşi metode ca şi înaintaşii săi, adică spionajul, subversiunea şi forţa militară, **O.Cromwell a continuat opera de făurire a Imperiului Britanic** cucerind Irlanda în 1649-1650 şi consolidând supremaţia navală a Angliei.

Imperiul Britanic – creat prin jaf !

Ca şi regina Elisabeth I, lordul protector Oliver Cromwell s-a bucurat de serviciile extraordinare ale unui marinar foarte aproape de cota lui Francis Drake. Acesta a fost amiralul Robert Blake (1599-1657), născut la Bridgewater, într-o familie de negustori foarte bogaţi, de religie protestantă. Ca şi înaintaşul său, R.Blake era un navigator de excepţie, maestru în arta spionajului şi a războiului naval, priceput în forme ale luptei navale neconvenţionale, adică în piraterie.

Robert Blake a jucat un rol esenţial în războiul civil din Anglia (1642-1649), zdrobind forţele regaliste pe mare conduse de prinţul Rupert, nepotul regelui Carol I, în apele Atlanticului din zona Portugaliei şi apoi în

Marea Mediterană, unde va statornici prezenţa flotei engleze, spre marea disperare a Franţei şi Spaniei.

Amiralul R.Blake a comandat flota engleză în războiul naval dintre Anglia şi Olanda (1652-1654), ca urmare a promulgării de către O.Cromwell a Legii Navigaţiei din 1651 care impunea ca toate transporturile de mărfuri în şi din porturile engleze, precum şi în cele din Africa, Asia şi America să se facă exclusiv cu nave de transport engleze sau aparţinând cetăţenilor englezi trăitori în teritoriile de peste mări. Legea a lovit puternic în interesele flotei Olandei, care deţinea monopolul transporturilor de mărfuri pe mare, inclusiv a celor produse în manufacturile din Anglia. Olanda declară război Angliei şi, în prima bătălie navală din noiembrie 1652, amiralul olandez **Van Tromp** înfrânge flota engleză comandată de R.Blake. Această confruntare a intrat în istorie sub genericul *"bătălia navală de la Dungeness".* Robert Blake îşi ia revanşa bătându-l pe amiralul Tromp în bătălia de la Portland, din februarie 1653. **În anul 1654, Olanda a fost obligată să solicite negocieri de pace**. Robert Blake a încercat să cucerească stânca Gibraltarului dar fără succes.

Până la sfârşitul carierei sale, amiralul R.Blake a atacat şi jefuit în stil pirateresc coloniile spaniole din America Centrală şi de Sud, precum şi navele de comerţ ale Spaniei, pe liniile de navigaţie din Atlantic. Aceasta a fost una din metodele care au condus la îmbogăţirea Angliei şi la crearea imperiului său colonial.

Pirateria se practică pe scară largă şi în secolul XXI, dar cu metode mult mai rafinate…

După restauraţia survenită în anul 1660, **guvernul regelui Carol al II-lea a continuat cu aceeaşi vigoare strategia navală a lui Oliver Cromwell**. Englezii secolului al XVII-lea, deşi au trecut printr-un război civil cumplit, cu mari pierderi şi sacrificii, **nu au procedat ca românii după 1989, când şi-au distrus în totalitate flota comercială şi flota de pescuit oceanic, abandonându-şi navele şi marinarii prin mai toate porturile lumii**. Pentru ceea ce au făcut românii cu flota lor comercială, în ultimii ani ai secolului XX, din proprie iniţiativă sau la îndemnul unor factori externi (o imensă prostie şi într-un caz şi altul), **nu există precedent în toată istoria Europei !** Distrugerea unei flote, fie ea civilă sau militară, a survenit **numai atunci când o ţară a fost înfrântă în război**. Astfel, în 1945, Germania nazistă, infrântă în război, a predat Marii Britanii întreaga flotă submarină şi de suprafaţă care a supravieţuit.

Sub Carol al II-lea, flota engleză îi scoate pe olandezi din portul New York şi elimină flota Olandei de la operaţiunile de transporturi de mărfuri între America de Nord şi Europa. Cu toate acestea, supremaţia

navală a Angliei nu era totală. Aceasta avea să survină în urma unor eforturi graduale, printr-un nesfârşit şir de lupte cu puterile navale ale lumii de atunci, Franţa, Olanda şi Spania, la sfârşitul secolului al XVIII-lea şi începutul secolului XIX.

Problema invadării Angliei de către o putere străină a revenit în actualitate la începutul secolului al XIX-lea, când Napoleon Bonaparte cucerea Europa de la un capăt la altul, sprijinit de un serviciu de spionaj imbatabil. Între anii **1803-1805**, la cartierul general al lui Napoleon au fost elaborate câteva **planuri de invazie**. Împăratul francezilor şi-a dat, însă, seama că, pentru ca operaţia să reuşească, flota Franţei trebuia să deţină supremaţia cel puţin în zona Canalului Mânecii. Flota franceză era însă blocată la Toulon şi la Brest de flota engleză comandată de amiralul Horatio Nelson (1758-1805). Acesta a mai câştigat o victorie răsunătoare împotriva flotei franceze în Marea Mediterană, la Abukir, tăind legătura dintre armata franceză din Egipt, comandată de Napoleon, şi Franţa.

În **octombrie 1805, flota franceză** comandată de amiralul Villeneuve, o mediocritate din toate punctele de vedere, **a reuşit să spargă blocada engleză**, îndreptându-se spre Gibraltar, unde s-a unit cu flota Spaniei. Intenţia era de a ieşi în Atlantic şi a se îndrepta spre Marea Mânecii. La **21 octombrie**, pe baza cunoaşterii perfecte a fiecărei mişcări a flotei franco-spaniole, graţie serviciului de spionaj naval englez, Nelson îl surprinde în zona Gibraltarului pe nefericitul Villeneuve, distrugând şi scufundând 18 din cele 30 de nave de război ale acestuia.

Amiralul Nelson a fost ucis în această bătălie navală, printre ultimele din lume purtată între navele de război cu pânze.

După bătălia de la Gibraltar, supremaţia navală a Angliei a devenit totală, născându-se şi nimbul invincibilităţii flotei de război a Angliei. Timp de un secol întreg, nimeni nu a mai fost în stare să pună probleme Angliei pe mare. Cei trei mari amirali, Francisc Drake,Robert Blake şi Horaţio Nelson au fost eroii care au contribuit, fiecare în epoca lui, la triumful strategiei navale engleze şi la transformarea Angliei în stăpâna absolută a mărilor şi oceanelor lumii din 1815 până la primul război mondial, izbucnit în 1914.

Dintre toţi eroii naţiunii engleze, amirali sau generali din secolul XVI şi până în zilele noastre, **cel mai iubit, mai respectat şi mai venerat a rămas amiralul Horatio Nelson.** El este simbolul gloriei acestei naţiuni de marinari şi de cuceritori cu corabia şi tunul. Flota engleză este cea care a contribuit în cel mai înalt grad la făurirea Imperiului Britanic, precum şi la jefuirea bogăţiilor în folosul acestuia**. În Piaţa Trafalgar din Londra se află coloana amiralului Nelson, cel mai măreţ monument închinat vreodată unui englez, de la soldat la monarh.**

“Fondurile operative” îmbogăţesc Anglia

Începând din secolul XVI şi până la începutul secolului XX, cuceririle engleze de teritorii, prin războaie, blocade, ameninţări sau presiuni politico-diplomatice nu au încetat niciodată. **Pofta englezilor de a acapara şi stăpâni pământurile altora,** în numele aşa-zisului lor rol civilizator**, a fost insaţiabilă.**

În anul 1782, Parlamentul Angliei a votat, în secret, o lege prin care secretarul de stat ce conduce serviciul de spionaj extern să dispună de fonduri secrete mari, necontrolabile şi nedecontabile, prin organele statului, cunoscute în zilele noastre prin sintagma ***“fonduri operative”.*** Acestea au fost folosite pentru plata reţelelor de agenţi din Rusia, Italia, Imperiul Otoman şi Spania. Mari sume de bani au fost date, prin canale secrete, Prusiei şi Rusiei în 1807, pentru a fi atrase în alianţa împotriva Franţei.

Diplomaţii englezi întorşi din misiunile lor erau puşi să jure că au cheltuit fondurile secrete avute la dispoziţie în mod cinstit şi în interesele Angliei.

Spionii Majestăţii Sale, deghizaţi în diplomaţi, ataşaţi militari, ziarişti ai agenţiei Reuter, negustori şi preoţi, **secondaţi îndeaproape de cea mai formidabilă flotă de război au construit Imperiul Britanic. Societatea Regală de Geografie a fost o instituţie sub care şi-au găsit acoperire spioni de talie globală**, precum “exploratorul” **Robert Falcon Scott** (1868-1912) **şi Cecil John Rhodes** (1853-1902), colonizatorul Africii.

După descoperirea “Lumii noi” de către Cristofor Columb (1492), pe măsură ce a devenit tot mai puternică pe mare, **Anglia a cucerit şi colonizat partea de nord a continentului american, începând din secolul XVI.**

La sfârşitul secolului XVIII, între litoralul Atlanticului şi Munţii Alegoni existau **13 colonii** ale Coroanei britanice, care aveau să declanşeze ceea ce istoria avea să denumească ***”revoluţia americană”***, adică războiul de independenţă împotriva Angliei (**1775-1783**), încheiat cu victoria “rebelilor”. **Prin *“Declaraţia de Independenţă”* de la 4 iulie 1776 s-a născut S.U.A.,** stat care, în numai 225 ani, va deveni cea mai mare putere economică şi militară a lumii, cu pretenţii la dominaţia mondială.

Canada, cucerită de Franţa în secolul XVII, este **preluată de Anglia**, în urma războiului de şapte ani (**1756-1763**), acţiune plină de succes a flotei, spionilor şi negustorilor.

În secolul XVIII, după înlăturarea olandezilor, **Australia a devenit colonie engleză.**

În prima jumătate a secolului XIX, **englezii pătrund în India**. Din anul **1858**, această imensă şi fabuloasă ţară, dispunând de bogăţii imense, a fost guvernată în numele coroanei Angliei.

În anul **1877**, cand românii udau cu sângele lor câmpiile Bulgariei, în efortul de a reintra în istorie, după o robie de aproape 500 ani de jug otoman, **regina Victoria a Angliei** (1819-1901) **era proclamată împărăteasă a Indiei**.

În anul **1882,** englezii au cotropit şi **ocupat Egiptul**, pe care îl vor stăpâni până în anul 1953, când colonelul Gamal Abdel Nasser va răsturna monarhia şi-i va alunga pe ocupanţi.

În urma primului război mondial, Anglia ocupă "vidul" creat de prăbuşirea Imperiului Otoman în Orientul Mijlociu, ocupând şi integrând în imensul său imperiu **Arabia Saudită, Irakul şi Palestina. Din Australia şi până în Canada**, ***"Soarele nu apunea niciodată în Imperiul Britanic"…***

Spionii englezi pe urmele lui Moise

Spionajul a avut un rol imens în acţiunile de pătrundere şi luare în stăpânire de către Anglia a Orientului Mijlociu. Un rol de excepţie în aceste acţiuni l-a avut **Thomas E.Lawrence** (1888-1925), **ofiţer în serviciul de spionaj militar al Angliei.** Acesta s-a născut în localitatea Tremadoc din Ţara Galilor, fiind **al doilea fiu din cei cinci copii nelegitimi ai frumoasei evreice Sarah Maden şi ai nobilului englez Sir Thomas Chapman.**

T.E.Lawrence, un tânăr blond cu ochi albaştri, un model de frumuseţe masculină anglo-saxonă şi cu o inteligenţă nativă ieşită din comun, a urmat cursurile Universităţii din Oxford, **dovedind un interes deosebit pentru lumea arabă.** Pentru teza de absolvire a universităţii în anul 1909 a făcut studii în Siria, ajungând un **excelent vorbitor de limbă arabă.**

În anul **1913**, odată cu absolvirea cursurilor universităţii, T.E.Lawrence a fost **recrutat de serviciul de spionaj al armatei engleze,** cu grad de locotenent.

În anul 1914, se înapoiază în Orientul Mijlociu, ca membru al unei "expediţii ştiinţifice" engleze conduse de S.F.Newcombe, care îşi propusese să "reconstituie" drumul biblicului Moise şi al poporului evreu, după fuga din Egipt. În realitate, aceasta era o "legendă" deosebit de bine ticluită, de natură să stârnească simpatia celor ce cred în Biblie, din întreaga lume, pentru că **toţi membrii expediţiei erau ofiţeri din serviciul de spionaj al armatei engleze. Misiunea acestora era recunoaşterea amănunţită şi cartografierea viitoarei zone de operaţii din Orientul Mijlociu.** În urma acestei misiuni de spionaj, împreună cu căpitanul S.F.Newcombe, în **1915**, a scris cartea *"Sălbăticia Zinului"*, prima dintr-un număr de zece cărţi pe care avea să le publice pe timpul vieţii sale.

În anii primului război mondial, întreaga activitate a lui E.T.Lawrence s-a desfăşurat în lumea arabă din Orientul Mijlociu, lucrând la întocmirea hărţilor, la interogarea prizonierilor şi la legăturile de comunicaţii cifrate şi codificate. A avansat rapid în grad şi, datorită excepţionalelor sale cunoştinte despre lumea arabă, a fost **trimis în tabăra emirului Feisal, pentru a organiza acţiuni de sabotaj, în spatele dispozitivului trupelor turceşti.** Câştigă încrederea emirului, susţinută şi cu ajutoare militare în valoare de milioane de lire sterline şi **devine consilier militar al lui Feisal. Între cei doi se leagă o puternică prietenie, ei fiind bănuiţi şi de relaţii homosexuale.**

Cu ajutorul englezilor, emirul Feisal organizează o adevărată armată formată din beduini, dar care executa mai mult ordinele lui Lawrence, ajuns între timp colonel. La **6 iulie 1917,** corpul de beduini **ocupă oraşul Aquaba**, port la Marea Roşie.

Această acţiune temerară desfăşurată la flancul trupelor turceşti a uşurat ofensiva armatei engleze de sub comanda generalului Edmund H.Allenby să cucerească **Ierusalimul** în **decembrie 1917.** Fiind trădat de către un ghid arab, Lawrence a fost **capturat de turci**, torturat, sodomizat după "bunele obiceiuri" turceşti, **dar reuşeşte să scape din captivitate.** Se întoarce la armata arabă de cavalerie, devansează înaintarea trupelor anglo-franceze şi**, în luna octombrie 1918, ocupă Damascul,** capitala Siriei, răzbunându-se cumplit pe turci.

Arabia Independentă – minciună occidentală

Un motiv foarte puternic pentru care arabii au luptat cu o bravură legendară alături de armatele puterilor occidentale l-a constituit **promisiunea guvernelor Angliei şi Franţei de constituire a Arabiei independente în frunte cu Feisal.** Flacăra acestei speranţe a fost întreţinută în mod deliberat prin intermediul colonelului E.T.Lawrence, convins şi el că acel obiectiv politic va fi atins.

Cum însă puterile occidentale şi în special Anglia s-au comportat întotdeauna cu perfidie şi aroganţă în raporturile cu naţiunile considerate "înapoiate", **la Conferinţa de Pace de la Versailles, arabilor li s-a refuzat independenţa, fostele posesiuni turceşti din lumea arabă fiind împărţite între Anglia şi Franţa.**Toate frontierele din lumea arabă au fost trasate de către englezi şi francezi fără nici o consultare a celor în cauză.

Purtând în conştiinta sa o doză de onestitate, **colonelul Lawrence s-a considerat trădat împreună cu prietenii săi arabi,** iar când regele George al V-lea al Marii Britanii i-a conferit marele ordin al Cavalerilor de Bath, acesta a refuzat să-l accepte, punându-l pe suveran într-o situaţie foarte jenantă.

În anul **1921**, colonelul E.T.Lawrence **a participat la Conferinţa de la Cairo împreună cu Winston Churchill, unde au fost trasate frontierele Irakului şi Iordaniei.** În anul 1926, Lawrence publică opera sa de căpătâi "*Cei şapte stâlpi ai înţelepciunii",* o amplă relatare a acţiunilor serviciului de spionaj englez în lumea arabă, **demonstrând drepturile arabilor asupra teritoriilor uzurpate, precum şi la independenţă şi modul în care au fost trădaţi de aliaţii lor occidentali.**

Se spune că istoria nu se repetă şi nu face paşi înapoi dar am convingerea că **şi naţiunile din Europa de Est au fost înşelate în aşteptările lor de către Occident**, care le-a promis "paradisul" pe pământ după evenimentele din 1989, **dacă vor face "reforme", adică îşi vor distruge bazele economice…**

Sub un alt nume până în anul 1935, E.T.Lawrence, unul dintre cei mai străluciţi spioni ai Angliei, intrat în legendă, a prestat servicii în cadrul Forţelor Aeriene Regale (R.A.F.), fiind însă **în permanenţă supravegheat de agenţi ai securităţii engleze.**

După trecerea în rezervă, col.Lawrence s-a implicat în mişcările rasiste din Marea Britanie şi Germania, atrăgând şi mai mult asupra sa atenţia organelor de securitate. În ziua de **13 mai 1935**[1], în timp ce se deplasa cu o motocicletă, col.Lawrence a fost **implicat într-un grav accident de circulaţie. După şase zile de comă profundă** "Lawrence al Arabiei", cum va rămâne în istorie, **s-a stins din viaţă sub privirile agenţilor securităţii, care l-au "păzit" la spital.**

Istoricii americani Norman Polmar şi Thomas B.Allen bănuiesc că "accidentul" de circulaţie care a cauzat moartea col. Lawrence a fost **provocat** de către agenţii securităţii engleze. Patria recunoscătoare !…

"Perfidul Albion"- hegemon al lumii

Mercantilismul pre-industrial, revoluţia industrială, combinate cu o strategie navală expansivă, cu un dezvoltat sistem de credite financiare, cu diplomaţia alianţelor şi un serviciu de spionaj cu vocaţie globală, au făcut ca în anul de referinţă **1815**, care încheia epoca războaielor napoleoniene, **Anglia** să se situeze **în fruntea statelor lumii**, poziţie în care s-a menţinut **până în 1914.**

Deşi a cunoscut o evoluţie graduală, continuă şi nu prin salturi revoluţionare, **Anglia a obţinut rezultate impresionante în dezvoltarea sa ca stat şi naţiune de primă mână. În perioada 1760-1830, 1/3 din**

[1] **N.edit.:** În simbolistica numerică iudeo-masonică, **13 mai 1935** reprezenta un mesaj foarte clar: 13+5=**18,** 1+9+3+5=**18 =6+6+6! Apărând cauza arabă, evreul E.T.Lawrence devenise Satana…**

creşterea producţiei industriale a întregii Europe s-a datorat Angliei. Fundamentele hegemoniei britanice asupra lumii nu au fost de natură militară, ca în epoca imperiului mongol (secolul XIII-XIV), ci de natură economică.

Zenitul acesteia se estimează că a fost anul **1860,** când Marea Britanie producea: **53%** din producţia de fier a lumii, **50%** din producţia de cărbune şi prelucra **50%** din producţia de bumbac a întregii lumi.

Cu un procent de numai **2%** din populaţia globului şi **10%** din cea a Europei, Marea Britanie deţinea **40-45%** din potenţialul industrial mondial şi **55-60%** din cel al Europei. În acelaşi an, în Marea Britanie se consuma **de 5 ori** mai multă energie decât în S.U.A. sau Germania, **de 6 ori** mai multă decât în Franţa şi **de 155 de ori** mai multă decât în Rusia (sursele energetice erau cărbunele şi petrolul).

Hegemonismul britanic se reflecta şi în alţi indicatori economici de mare concentrare economică. Astfel, Marea Britanie deţinea **1/5** din comerţul mondial, **2/5** din comerţul cu produse manufacturate, iar **1/3** din flota comercială a lumii naviga sub pavilion britanic.

Iată cum descria economistul englez Jevons **situaţia economică a Marii Britanii în anul 1865:** *“Câmpiile din America de Nord şi din Rusia sunt ogoarele noastre de cereale, Chicago şi Odesa sunt grânarele noastre, Canada şi ţările baltice sunt sursele noastre de cherestea, Australia ne creşte turmele de oi, iar Argentina şi preeriile vestice ale Americii de Nord ne cresc cirezile de vite, argintul din Peru şi aurul din Africa de Sud şi din Australia se scurg spre Londra. În China şi India, cresc plantaţiile noastre de ceai, cafea şi mirodenii, Franţa şi Spania sunt podgoriile noastre, iar bazinul Mării Mediterane livada noastră de fructe, plantaţiile noastre de bumbac predominante în sudul S.U.A. s-au extins în toate zonele calde ale lumii”.*

Poziţia dominantă a Marii Britanii asupra lumii a fost determinată de puterea industrială a acestei ţări. Atât aristocraţia, cât şi burghezia Angliei şi-au îndeplinit la cote maxime rolul istoric. Aristocratul englez a ştiut să schimbe repede moşia cu fabrica.

Guvernanţii Angliei, deserviţi de un serviciu de spionaj inegalabil, au elaborat strategii corecte. Spre deosebire de Anglia şi celelalte state dezvoltate din Occident, **naţiunile şi statele din Balcani nu au avut niciodată strategii naţionale de dezvoltare.** Au navigat în derivă, la discreţia vântului. Între lordul englez şi boierul român diferenţa a fost ca de la cer la pământ.

Anglia nu şi-a schimbat strategia naţională de la un guvern la altul sau de la un partid la altul, aşa cum se întâmplă în România de când am trecut de la totalitarism la “democraţie” şi “economia de piaţă”.

Guvernanţii englezi, în politica lor externă, au aplicat cu măiestrie unul din principiile fundamentale ale strategiei militare şi anume cel al economiei forţelor. Prin politici iscusite de alianţe duse la îndeplinire de spioni cu studii la Oxford şi Cambridge, deghizaţi în diplomaţi şi oameni de afaceri, **englezii i-au pus pe alţii să lupte şi să moară pentru interesele lor.** Anglia s-a folosit cu măiestrie de Rusia pentru zdrobirea lui Napoleon în 1812 şi de U.R.S.S., în frunte cu I.V.Stalin, pentru distrugerea Germaniei lui Adolf Hitler, în 1941-1945.

Spionajul englez a jucat un rol decisiv în atragerea S.U.A. în primul război mondial în Europa. Spre deosebire de Franţa, Germania, Japonia şi U.R.S.S., **Marea Britanie nu a fost niciodată o societate militarizată.** Aceasta s-a inspirat foarte mult din doctrina economică a celebrului economist de origine scoţiană **Adam Smith** (1733-1790), cuprinsă în opera sa capitală *"Bogăţia naţiunilor",* care a deschis noi orizonturi dezvoltării capitalismului. Recunoscând necesitatea menţinerii unei armate capabile să apere Marea Britanie de pericolul unei invazii, Adam Smith atrăgea atenţia că, atâta timp cât nu este producătoare de valoare adăugată, care să contribuie la sporirea avuţiei naţionale, aşa cum fac uzinele şi fermele, **armata trebuie ţinută la nivelul minim necesar.**

La începutul secolului XXI, acest adevăr elementar nu este nici pe departe înţeles în România, aşa cum nu este înţeleasă nici strategia industrializării, urmată constant de către ţările dezvoltate din Occident secole la rând.

Mai mult chiar, după evenimentele din decembrie 1989, "elita culturală", împreună cu "partidele istorice" evadate din cavoul istoriei, au prezentat eforturile de industrializare a României din perioada postbelică (1945-1989) drept o crimă şi o abatere de la tradiţii…

Iar consecinţele se văd: **în numai zece ani, România a fost reagrarizată!** La data ieşirii din istorie a socialismului de tip autoritar, ponderea populaţiei active din România în mediul rural era de **28 %,** adică exact cât cel al Angliei în anul 1900. La începutul secolului XXI această pondere în România a ajuns la aproximativ **50 %**. **Dacă această pondere nu va fi redusă undeva la nivelul de 10-15 % România nu se va integra în Uniunea Europeană în vecii vecilor!** Pe posturile de radio şi televiziune s-au auzit, spuse cu emfază, asemenea enormităţi, precum aceea că *"prin agricultură şi folclor, România va cuceri lumea*". **Mergând pe această cale, singura şansă a României în secolul XXI este aceea de a deveni *"muzeul satului"* Europei…**

În întreaga lor istorie din epoca de creştere de la o ţară săracă, fără resurse naturale, cu o populaţie de 5 milioane de locuitori, la cea de hegemon

mondial, englezii au pus accent pe acel element al puterii lor militare de pe urma căruia au obţinut efecte maxime, adică flota de război.

Între 1815 şi 1900, Flota Regală a Marii Britanii era cel puţin la fel de puternică precum următoarele trei flote cele mai mari luate la un loc.

Cu toată puterea ei economică şi navală, **Marea Britanie nu a putut împiedica** un lucru şi anume **creşterea altor puteri**. Din urmă, veneau tot mai ameninţător S.U.A., Germania, Rusia şi Japonia. **Creşterea şi descreşterea Marilor Puteri are un caracter legic.**

Spionul Winston Churchill

Începând cu anul 1883, serviciile secrete ale Marii Britanii se reorganizează pe principii moderne şi se specializează. Ministerul de Externe (Foreign Office) **devine paravanul spionajului politic**, exercitat de spioni deghizaţi în corp diplomatic. **Spionajul militar se desparte în două servicii distincte: spionajul naval**, subordonat Amiralităţii (Statul Major al Forţelor Maritime) şi **spionajul Forţelor Terestre**, subordonat Ministerului de Război (War Office).

"Războiul burilor" (1899-1902), din Africa de Sud, a constituit prilejul primei probe de foc pentru spionajul militar englez, premergător marii conflagraţii mondiale din anii 1914-1918. Războiul burilor s-a purtat între populaţia numită *"africaans"* cunoscută şi sub numele de buri şi administraţia colonială britanică.

În primul an de război, trupele engleze au fost bătute pe toate fronturile de către buri, superiori în artilerie, manevră de forţă şi foc, excelenţi cunoscători ai terenului şi ai metodelor războiului de gherilă. Războiul a durat excesiv de mult, ţinând cont de faptul că burii, care nu au putut concentra decât 60.000-80.000 de oameni, se luptau cu cea mai mare putere a lumii. Războiul a durat oficial până în anul 1902, **iar în realitate, pe teren, până în anul 1904.**

În acest război, sub acoperirea de *"corespondent de presă"*, **şi-a făcut stagiul de practică în teren un ofiţer din serviciul de spionaj al Marii Britanii, pe numele de Winston Churchill, viitor prim-ministru,** unul dintre cei mai mari din istoria Marii Britanii. Sir Winston Churchill (alias *"Buldogul"*) s-a născut la Blenheim (Oxford) în 1874, fiind **descendent din marea şi străvechea familie nobiliară de Malborough.** A fost prim-lord al Amiralităţii şi prim-ministru al Marii Britanii în perioada 1940-1945 şi 1951-1955, laureat al premiului Nobel pentru literatură în 1953 şi, totodată, unul din

cei mai apropiaţi colaboratori şi susţinători ai serviciului de spionaj britanic din toată galeria oamenilor politici ai acestei ţări.

Cu alte cuvinte, **primul mare şef de stat cu practică directă în serviciul de spionaj nu au fost George Bush şi Vladimir Putin, ci Sir Winston Churchill.**

Lagărele de concentrare – inventate de englezi

Pe timpul acţiunilor sale în calitate de "corespondent de război" în Africa de Sud, lui Winston Churchill i-a scăpat din vedere un "amănunt" ce avea să devină o oroare pentru întreaga umanitate în cursul celui de-al doilea război mondial şi anume **înfiinţarea, de către englezi, a primelor lagăre de concentrare.**

Istoria a minţit, aşa cum face de obicei, atunci când i-a creditat pe I.V.Stalin şi Adolf Hitler ca fiind cei care au înfiinţat pentru prima dată aceste oribile instrumente de exterminare în masă. Aşa cum rezultă din cartea *"Istoria războaielor"* a mareşalului Montgomery (Editura George Reinbird, 1968, pag.453) şi din *"Noua istorie ilustrată a Africii de Sud"* (editată de Trewhella Cameron în anul 1986, pag.214), **primele lagăre de concentrare folosite împotriva populaţiei civile necombatantă au fost inventate de englezi,** în contextul războiului burilor din Africa de Sud. **Ordinul de înfiinţare a lagărelor de concentrare a fost dat de mareşalul Frederich Sleigh Roberts, cu acordul guvernului englez, în decembrie 1900 şi dus la îndeplinire, trei luni mai târziu, de către generalul Horatio Herbert Kitchener**, care a preluat comanda trupelor engleze. Pe teritoriul Africii de Sud, au fost **înfiinţate 40 de lagăre de concentrare pentru albi,** în care au fost internate **116.000 persoane** (femei, copii şi bătrâni) şi un număr de **60 de lagăre** de concentrare pentru negri, în care au fost internate **115.000 persoane.**

Autorităţile britanice nu au admis niciodată că lagărele de concentrare din Africa de Sud au vizat exterminarea celor internaţi, lucru pe care nici autorităţile Germaniei hitleriste nu l-au recunoscut dar au admis, totuşi, că lagărele au avut drept scop să determine armata burilor, estimată la 85.000 luptători, să depună armele şi să capituleze. Din arhivele Africii de Sud, rezultă că **în lagărele pentru albi au fost exterminate, prin înfometare şi boli, 27.927 de persoane, dintre care 26.251 au fost copii şi femei, iar din lagărele pentru negri, au fost exterminate, în aceleaşi condiţii, 14. 000 de persoane.**

Aceste adevăruri crunte nu trebuie uitate, deoarece crimele înpotriva umanităţii sunt imprescriptibile**. Atunci când ne dau nouă lecţii de "democraţie", drepturile omului şi cum să ne creştem copiii, în 2001, englezii ar face mai bine să mediteze la crimele abominabile care au**

însoţit întreaga istorie a formării şi administrării Imperiului Britanic *”în care Soarele nu apunea niciodată ”...*

Războiul burilor a fost ca un duş rece pentru imperialii de la Londra. Aceştia constatau, cu spaimă, că în **Imperiu apăreau fisuri tot mai greu de controlat.**

Simţind pericolul ce venea din direcţia Germaniei, tânărul tigru al Europei, **serviciile secrete de securitate şi de spionaj ale Marii Britanii au fost reorganizate şi restructurate din temelii.** Astfel, în anul **1909**, la recomandările Comitetului Imperial al Apărării, a luat fiinţă Serviciul de Securitate **(M.I.5),** însărcinat cu apărarea ordinii de drept interne din Marea Britanie (adică poliţia politică ridicată la standarde moderne) şi Serviciul Secret de Informaţii **(M.I.6)**, însărcinat cu spionajul extern.

Ambele instituţii, purtând aceleaşi denumiri, funcţionează şi în prezent (vezi “*C.I.A. contra K.G.B.”* Editura OBIECTIV, Craiova, 1999, de acelaşi autor).

Cifrul Germaniei – descriptat de… preotul Montgomery

În anii primului război mondial, practicile spionajului câştigă noi dimensiuni. Pe lângă metodele clasice de agentură, **îşi fac apariţia interceptarea convorbirilor telefonice, cercetarea aeriană, cercetarea foto şi cercetarea radioelectronică prin interceptarea legăturilor radio**. Apariţia avionului înzestrat cu aparate foto a dat o mare amploare cercetării aeriene a câmpului tactic.

În bătălia de pe Somme au pierit zeci de mii de soldaţi englezi, deoarece comandanţii lor au fost atât de stupizi încât au transmis misiunile de luptă prin telefon în clar, iar acestea erau interceptate de către cercetaşii germani.

Cea mai strălucită acţiune a spionajului englez în cursul primului război mondial a constituit-o **operaţia *“Telegrama Zimmermann”***. Este vorba de extraordinara performanţă a “spionajului invizibil” adică cercetarea radio şi a serviciului de decriptare (spargerea cifrului) din organul de informaţii al Forţelor maritime (Royal Navy) ale Marii Britanii.

După izbucnirea primului război mondial în august 1914**, în cadrul Amiralităţii britanice** a luat fiinţă un **birou de decriptare**, cu misiunea de a pătrunde la textele în clar ale mesajelor transmise pe calea undelor radio de către puterile inamice (Germania, Austro-Ungaria, Turcia). Până în anul 1915, acest birou s-a **transformat într-un adevărat departament de cripto-analiză**, cu un personal numeros şi o activitate intensă. Numele codificat al acestui serviciu de excepţie a fost *“Camera 40”*. În cadrul acestui serviciu îşi desfăşura activitatea, ca specialist decriptor, **William Montgomery, fost preot la biserica *“Primilor părinţi”.***

La 17 ianuarie 1917, fiind în serviciul de tură şi lucrând la un mesaj radio cifrat interceptat recent, împreună cu un alt decriptor pe nume **Nigel de**

Grey, la orele 10.30, cei doi specialişti au realizat **cea mai mare performanţă din istoria criptanalizei** şi anume **spargerea cifrului de stat al Germaniei,** o putere militară de rangul întâi, cu care Marea Britanie se afla într-un război pe viaţă şi pe moarte, de rezultatele căruia deprindea nu numai soarta sa, ci şi cea a întregului Imperiu Britanic.

Mesajul, în forma lui cifrată, **conţinea o mie de grupe numerice**, datate Berlin 16 ianuarie, fiind **adresat contelui John von Bernstorff, ambasadorul Germaniei la Washington.** Deşi pătrunderea iniţială la text a fost parţială, englezii şi-au dat seama că este vorba de un mesaj de o excepţională importanţă. La începutul anului 1917, situaţia generală strategică era deosebit de complicată. **Un război ce trebuia să dureze câteva luni, după cum greşit s-a apreciat de către politicieni la declanşarea acestuia, intra în cel de-al treilea an.** În acţiunile terestre, Marea Britanie şi aliaţii săi suferiseră pierderi gigantice, iar Rusia, "marele tăvălug din est", în care ţările occidentale îşi puseseră mari speranţe, se afla pe marginea prăpastiei. În S.U.A., preşedintele **Woodrow Wilson (1856-1924) tocmai câştigase al doilea mandat, promiţând că-i va ţine pe americani în afara războiului din Europa.** Pe de altă parte, Germania se pregătea pentru un război submarin fără restricţii.

După câteva zile intense de lucru, fostul preot William Montgomery a scos la lumină o **telegramă cu următorul text:**

"La 1 februarie, intenţionăm să trecem la un război submarin total*. Cu toate acestea****, vom face eforturi ca S.U.A. să rămână în continuare neutre.*** *Dacă aceste eforturi nu vor da rezultate, noi propunem Mexicului o alianţă pe următoarele baze: să ducem războiul împreună şi să realizăm pacea împreună, cu sprijinul nostru financiar generos şi acordul din partea noastră pentru ca* ***Mexicul să recucerească teritoriile pierdute în Texas, New Mexico şi Arizona.*** *Detalierea problemelor o lăsăm în seama dumneavoastră.*

Îl veţi informa pe preşedintele Mexicului asupra celor de mai sus în cel mai secret mod posibil, de îndată ce declanşarea războiului cu S.U.A. devine certă, adăugând ca prin iniţiativa domniei sale ***să fie invitată şi Japonia să adere la alianţă*** *şi să acţioneze ca mediator între noi.*

Vă rugăm să reţineţi atenţia domnului preşedinte că ***folosirea neîndurătoare a submarinelor noastre va obliga Anglia să ceară pace în câteva luni****.*

Ministrul Afacerilor Externe, Zimmermann"

Această telegramă trebuia adusă la cunoştinţa preşedintelui Mexicului de către ambasadorul Germaniei, deoarece între Berlin şi oraşul Mexic nu existau legături directe.

Spionii britanici împing SUA în război…

La **22 februarie 1917**, directorul Serviciului de Informaţii al Amiralităţii britanice, **Sir Reginald Hall,** având aprobarea ministrului Afacerilor Externe, a arătat "telegrama lui Zimmermann" lui **Edward Bell**, secretar al Ambasadei S.U.A. la Londra. Diplomatul american a citit cu stupefacţie conţinutul telegramei, refuzând pur şi simplu să creadă în autenticitatea acesteia. Americanii ştiau că englezii sunt perfizi şi căutau tot felul de tertipuri pentru atragerea S.U.A. în război. Reginald Hall a reuşit, totuşi, să-l convingă pe E.Bell şi împreună s-au prezentat la **ambasadorul Page**. Au urmat discuţii îndelungate şi aprinse, la care a luat parte şi **primul secretar al Ambasadei S.U.A., Irwin Laughlin**, în legătură cu modul în care telegrama să fie adusă la cunoştinţa guvernului american, astfel încât acesta să fie convins că este vorba de un document autentic, iar perfidia Germaniei să producă efecte politice maxime.

S-a hotărât ca "telegrama Zimmermann" să fie înmânată în mod oficial ambasadorului S.U.A. la Londra, Page, în numele guvernului Marii Britanii, însoţită de o explicaţie succintă asupra provenienţei, cu rugămintea de a fi adusă la cunoştinţa guvernului S.U.A. **Ambasadorul Page a înaintat telegrama la Washington pe ziua de 24 februarie. În seara aceleiaşi zile, preşedintele S.U.A., W.Wilson, a luat cunoştinţă de conţinutul telegramei, arătându-se surprins şi profund indignat**. După consultări cu secretarul de Stat Lausing, preşedintele Wilson a hotărât să publice "telegrama Zimmermann" în presa americană, lucru ce s-a şi făcut în ziua de **1 martie 1917**. Întreaga Americă a fost şocată, impactul psihologic al acesteia fiind imens, de la Atlantic la Pacific.

Singura instituţie care a manifestat circumspecţie, bănuind că ar putea fi vorba de o intrigă a englezilor, a fost Senatul S.U.A. **În cele din urmă, şi Senatul a putut fi convins că telegrama este absolut autentică**. Germania a fost pusă într-o mare încurcătură diplomatică dar, spre surprinderea tuturor, **Zimmermann a recunoscut că a trimis acea telegramă** care avea să intre în istorie drept "telegrama Zimmermann".

La 2 aprilie 1917, preşedintele Woodrow Wilson, care cu numai câteva luni înainte afirmase hotărât că "*ar fi o crimă împotriva civilizaţiei dacă ar implica S.U.A. în război***", s-a prezentat în faţa Camerelor reunite ale Congresului, solicitând aprobarea Declaraţiei de Război împotriva Germaniei.** Aceasta a schimbat cursul primului război mondial.

În condiţiile în care Rusia nu mai putea face faţă eforturilor de război, fără participarea S.U.A. alături de "Antanta Cordială", **Germania şi aliaţii săi ar fi putut câştiga primul război mondial. Dacă acest lucru s-ar fi**

produs, înfăptuirea *“României Mari”* probabil că ar fi rămas un vis neîmplinit şi în zilele noastre…

Trupele americane expediţionare din Europa, comandate de generalul **John Joseph Pershing** (1860-1948), compuse din corpurile 1,3 şi 5 armată, totalizând 14 divizii de infanterie, au intrat în acţiuni de luptă începând **din februarie 1918.** La **11 noiembrie**, când s-a încheiat armistiţiul cu Germania, pe frontul de vest operau **580.000 de militari americani**. Printre aceştia, s-a aflat şi căpitanul de artilerie **Harry Truman**, viitorul preşedinte al S.U.A. (1945-1953), care avea să ordone folosirea bombei atomice împotriva Japoniei, în anul 1945, la Hiroşima (6 august) şi Nagasaki (9 august). Pe timpul prezenţei lor în Europa, trupele americane au operat pe baza informaţiilor furnizate de către serviciile de informaţii ale Angliei şi Franţei.

În anul 1917, spionajul britanic a depus eforturi disperate pentru a preveni ieşirea Rusiei din război, folosindu-l pe Sidney Reilly, unul dintre cei mai mari spioni din istoria Marii Britanii (vezi “*Ghidul spionului român”*, Editura OBIECTIV, Craiova, 2001, de acelaşi autor). **Toate acţiunile au eşuat, deoarece, la 3 martie 1918, regimul bolşevic instalat la Moscova a semnat cu Germania pacea separată de la Brest-Litovsk iar armata germană ocupa o treime din teritoriul european al Rusiei.**

Capitolul IV
CULISELE DEZASTRELOR ROMÂNIEI
Dosarul Tezaurului: prostie şi jaf !

Părăsirea frontului românesc de către trupele ruseşti, ca urmare a revoluţiei bolşevice de la 7 noiembrie 1917 şi a descompunerii generale a armatei ţariste, a avut **consecinţe dezastruoase asupra României**.

Se ştie că, **încă din luna septembrie 1916**, datorită existenţei pericolului invadării teritoriului românesc**, Guvernul României**, urmând sfaturile Aliaţilor, **a mutat la Iaşi sediul şi avutul Băncii Naţionale**. În luna **decembrie** a aceluiaşi an, situaţia militară de pe front continua să fie gravă, iar Cartierul General al armatei şi guvernul se temeau de o posibilă părăsire totală a teritoriului naţional. Nu se ştie la iniţiativa cui, deoarece adevărul istoric este întotdeauna greu de aflat, în baza unui acord încheiat cu guvernul Rusiei **în 24 decembrie 1916, tezaurul Băncii Naţionale a fost transportat la Moscova şi depozitat în subsolurile Băncii de Stat ruseşti** (Palatul Armurilor din Kremlin). Tezaurul consta din **lingouri de aur în valoare de 314.580.456 lei şi bijuteriile reginei Maria, evaluate la 7.000.000 lei aur.** Aceasta a fost o **greşeală enormă**, pe care nici un guvern responsabil nu ar fi făcut-o. Guvernanţii României nu numai că nu au înţeles acest lucru, dar au mai şi **adâncit catastrofa**. Astfel, în **iulie 1917**, pe timpul primei faze a bătăliei de la Mărăşeşti, guvernul României a intrat în panică, trimiţând precipitat în Rusia şi restul valorilor din Moldova. **Noul transport** consta dintr-o sumă de aproape **1,6 miliarde lei** aparţinând Băncii Naţionale, din care aproape 600.000 lei aur efectiv, iar restul, în valoare de **peste 6 miliarde lei** consta în: valori, efecte şi obiecte de preţ depuse spre păstrare de particulari, aflate în depozitele tezaurului public, Băncii Naţionale, Casei de Depuneri.

Acest transport a mai inclus: manuscrisele şi documentele istorice cele mai importante din arhivele statului şi de la Academia Română, cele mai preţioase tablouri din Pinacoteca statului şi din celelalte muzee şi colecţii particulare. *A greşi este omeneşte, a persevera este diabolic*, spune un dicton latin. **Ca şi primul transport şi cel de-al doilea transport a fost predat guvernului rus cu procese verbale în regulă** (de data aceasta este vorba de "guvernul provizoriu" constituit după răsturnarea ţarului Nicolae al II-lea), **prin care acesta se obliga să-l păstreze şi să-l înapoieze, transportându-l în România sub garanţia onoarei sale şi cu girul Puterilor Aliate**. Aici, apare o primă întrebare**: când au avut "onoare" Marile Puteri ale lumii** în raporturile lor cu statele dependente de ele, mai mici?...

Cînd “dorm” spionii români...

O a doua întrebare, care mi se pare fundamentală, la care istoricii români nu au răspuns niciodată, este cea în legătură cu **rolul serviciului de spionaj al României în problema *“Tezaurului naţional”*** pierdut în anii primului război mondial. Spionii români de la misiunea diplomatică a României din Sankt Petersburg, în frunte cu ministrul Diamandi, ştiau sau nu că Rusia, în anii 1916-1917, era ca un cazan sub presiune gata să explodeze? Dacă n-au ştiut şi n-au informat despre acest lucru guvernul României, înseamnă că era un serviciu lipsit de profesionalism, care consuma fondurile operative ale statului în zadar. Dacă au ştiut şi au informat guvernul român despre starea politică internă explozivă din Rusia şi, în ciuda acestui fapt, acesta a perseverat în hotărârea sa necugetată de a trimite tezaurul naţional la Moscova, întreaga răspundere în faţa istoriei şi a naţiunii române păgubite îi revine accestuia.

După cum bine se ştie, în februarie 1917 a izbucnit revoluţia burghezo-democratică din Rusia. Ţarul Nicolae al II-lea şi guvernul cu care României încheiase procesele verbale de predare a tezaurului nostru naţional au fost înlăturaţi. În Rusia, s-a instaurat o dualitate a puterii (guvernul provizoriu şi sovietele) care a luat sfârşit în vara anului 1917. În aceste condiţii, **trimiterea la Moscova a celui de-al doilea transport al tezaurului naţional a constituit un act de adevărată demenţă din partea guvernului României**. Oare, serviciul român de spionaj extern nu ştia care este adevărata situaţie din Rusia? A fost sau nu consultat acest serviciu? Probabil că nu!

La **26 octombrie/7 noiembrie,** puterea politică din Rusia a trecut în mâinile Partidului Comunist (bolşevic) în urma a ceea ce istoriografia sovietică numea **Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie**, care avea să influenţeze cursul istoriei lumii până la 21 decembrie 1991.

Deci, a fost spulberat şi al doilea guvern rus cu care guvernul României a încheiat procese-verbale de predare-primire a tezaurului. Întregul tezaur cade, astfel, în mâna unui guvern format din comisari comunişti, condus de V.I.Lenin.

Când nu dorm politicienii români, e tragedie !

Din toamna anului 1917 şi până la 23 august 1944, politica guvernelor care s-au succedat la conducerea României faţă de Rusia Sovietică şi ulterior faţă de U.R.S.S. a făcut imposibilă atât recuperarea tezaurului naţional, cât şi păstrarea Basarabiei şi a părţii de nord a Bucovinei. **Un act cu consecinţe extrem de grave a fost crearea stării de război între România şi Rusia Sovietică de către guvernul României, la presiunile exercitate de către Marile Puteri occidentale Franţa, Marea Britanie şi noua intrată în război S.U.A. În noaptea de 21-22 decembrie 1917,* Consiliul de**

* **N.edit:** Simţind apropierea sfârşitului, Ceauşescu a reclamat, în octombrie- decembrie 1989, retrocedarea Basarabiei (anularea pactului Molotov-Ribbentropp) şi a tezaurului din Rusia. Iar Kremlinul a ripostat prompt şi ... cu mesaj, provocând Loviluţia din 22.12.89. În **21/22.12.89 (la**

Miniştri condus de Brătianu, la care au participat şi principalii conducători ai armatei, **a hotărât atacarea şi dezarmarea trupelor ruseşti care se retrăgeau din România.** Era vorba de Armatele IV, VI şi XIX, cu un efectiv de aproximativ **un milion de soldaţi. Ministrul Take Ionescu,** membru al guvernului, **a atras cu insistenţă atenţia că atacarea armatei ruse va avea consecinţe catastrofale asupra României dar nu l-a ascultat nimeni şi, ca atare, şi-a dat demisia din guvern**. Şi acum o întrebare elementară: **a fost, oare, raţional să provocăm o stare de război cu un stat imens** (chiar dacă era în criză) **căruia îi dădusem în custodie tezaurul naţional**? Au urmat luptele de la Galaţi, Paşcani, Spătăreşti, Mihăileni iar, la **27 ianuarie 1918,** trupele române au intrat în Chişinău, zice-se *"la chemarea Republicii Moldoveneşti".*

La **26 ianuarie 1918**, în urma intervenţiei trupelor române în Basarabia, **guvernul sovietic rus rupe relaţiile diplomatice cu România**. Într-o telegramă semnată de **Leon Troţki**, dată publicităţii, întreaga Europă era anunţată că:

•**Relaţiile diplomatice cu România sunt rupte**. Membrii Legaţiunii Române şi toţi agenţii autorităţilor române vor fi expulzaţi pe drumul cel mai scurt.

•**Tezaurul de aur al României**, care se găseşte la Moscova, **nu va mai putea fi obţinut de *"oligarhia română".*** Consiliul Comisarilor ia asupră-şi toată răspunderea pentru conservarea acestui fond, care va trebui să fie remis în mâinile poporului român.

•Fostul comandant-şef al trupelor ruse de pe frontul român, **generalul Şcerbacev,** care a luat poziţie contra revoluţiei, este **declarat duşman al poporului** şi pus în afară de lege.

Confiscarea tezaurului României a fost şi va rămâne în veci o faptă abominabilă, total dezonorantă pentru o naţiune atât de mare ca Rusia, indiferent sub ce regim politic s-ar afla aceasta. **Restituirea acestuia, atât cât a mai rămas de restituit, ar mai spăla din delictul comis împotriva României, adică abuzul de încredere. Din punct de vedere creştinesc, fapta este cu atât mai murdară când ne gândim că Rusia,** posesoare a unor imense bogăţii, ţară în care diamantele din taigaua siberiană se scot la suprafaţă cu plugul, **s-a lăcomit la bruma de tezaur a celui mai sărac popor din Europa...**

Probabil că, indiferent de comportarea guvernului României, ruşii tot ne-ar fi furat tezaurul, dar regretabil a fost faptul că guvernul

---

72=6x12 ani de la hotărârea Guvernului României de dezarmare a trupelor ruseşti), îşi vedea deja sfârşitul iar în **24.12**, în loc să obţină Tezaurul (trimis începând cu... **24.12.1916**), primea rafale de gloanţe în piept... Iar în **28.01.90, tot după 72 ani dar de la intrarea armatei române în Chişinău**, clădirea Guvernului era atacată de Opoziţie!

nostru le-a oferit comisarilor bolşevici pretexte plauzibile pentru confiscarea acestui tezaur.

Armata română nu trebuia, sub nici un motiv, să-i atace şi să-i dezarmeze pe ruşii aflaţi în retragere. Aici, au intervenit însă serviciile de spionaj ale puterilor occidentale, reprezentate la Iaşi, care au exercitat presiuni uriaşe asupra guvernului României.

O altă mare greşeală, de data aceasta politică, **a constituit-o intrarea trupelor române în Republica Moldova (Basarabia) înainte ca Rusia să-i fi recunoscut independenţa, aşa cum a procedat în cazul Finlandei, care fusese tot o gubernie rusească.**

Motivaţia invocată de guvernul României de a ataca şi dezarma trupele ruseşti în retragere, şi anume că acestea se pretau la jafuri şi atrocităţi, nu este convingătoare. Toate armatele străine aflate pe teritoriile altor state comit atrocităţi. Soldaţii americani din insula japoneză Okinawa violează şi în anul 2001 fete japoneze, după 56 ani de la încheierea celui de-al doilea război mondial...

Guvernul României era îndreptăţit să facă ordine pe teritoriul său naţional, să supravegheze retragerea ruşilor, să-i someze atunci când încalcă legile statului român, să facă şi uz de armă când ruşii depăşeau măsura dar, în nici un caz, să nu creeze o stare de război cu Rusia, aşa cum s-a procedat.

Regina Maria îmblânzea soldaţii bolşevici...

În toamna anului 1917, regina Maria, soţia regelui Ferdinand şi verişoară primară cu ţarul Nicolae al II-lea al Rusiei, a demonstrat că şi cu trupele ruseşti în retragere, infectate de virusul "bolşevismului", se putea discuta şi conlucra într-un mod civilizat.

Această regină inimoasă, poate cel mai luminos caracter pe care l-a avut naţiunea română în anii cumpliţi ai primului război mondial, a fost **surprinsă cu vagonul ei, în gara Paşcani, de o mare masă de soldaţi ruşi "bolşevizaţi",** care se retrăgeau în dezordine spre răsărit. Autorităţile locale şi garda reginei au rămas paralizate. **Exista teama că, dacă vor afla cine este, muscalii o vor asasina pe regină. Cea care a rezolvat într-o manieră strălucită, cu adevărat regală, situaţia ce părea fără ieşire, a fost însăşi regina Maria.** Spre groaza românilor care o însoţeau, regina a coborât din tren şi **s-a dus exact în mijlocul ruşilor. A stat de vorbă cu ei, le-a spus cine este, i-a tratat pe mulţi cu ţigări,** pentru că tot timpul războiului purta cu ea mari rezerve de ţigări pe care le distribuia soldaţilor din spitale şi chiar din tranşee. La un moment dat, masa de soldaţi ruşi care o înconjura pe regina Maria a început să ovaţioneze, iar când regina s-a

îndepărtat, **sute de soldaţi "bolşevici" au strigat într-un glas *"Trăiască regina României"…***

Toate acestea au fost relatate de însăşi regina Maria în cartea sa *"Povestea vieţii mele".* Cu siguranţă că, la nivelul ei superior de inteligenţă, marea regină a întregirii neamului le-a mulţumit soldaţilor ruşi pentru jertfa lor de sânge pe frontul românesc şi le-a urat drum bun spre Rusia lor. În fond, toată Europa era sătulă de război până peste cap.

Trecerea relaţiilor dintre armatele României şi Rusiei de la starea de aliaţi la cea de inamici, în numai câteva zile sau chiar ore, a fost un act nefiresc şi cu urmări catastrofale pentru România, care se resimt şi în zilele noastre. Istoria primului război mondial, scrisă de români, recunoaşte că **numai în bătălia de la Mărăşeşti**, cea mai mare şi mai glorioasă din istoria noastră, alături de cei 30.000 de soldaţi români căzuţi eroic, **au căzut şi 27.000 de soldaţi ruşi**.

Osemintele lor s-au amestecat, iar peste ele s-a înălţat monumentul eroilor de la Mărăşeşti. Se pare că atât politicienii, cât şi istoricii români din zilele noastre au uitat acest "amănunt".

În cartea sa *"Notiţe zilnice din răsboiu (1916-1918)",* mareşalul Alexandru Averescu, comandat strălucit şi om politic, apreciază elogios comportamentul militarilor ruşi pe frontul românesc. Tot el afirmă (pag.255) că*: "Un popor care suferă corupţia şi imbecilismul, în capul său, cu greu poate realiza fapte mari".*

Plecarea celor trei armate ruseşti a creat o situaţie catastrofală pentru România. Probabil că şi din această cauză, ajuns la disperare, guvernul României a dat ordin să se tragă în ruşi.

Pacea de la Bucureşti – mutilare şi umilinţă

A urmat **pacea separată de la Bucureşti,** dintre România, Germania, Austro-Ungaria, Bulgaria şi Turcia care, **prin conţinutul său criminal, întrecea cu mult tâlhăria bolşevicilor care ne furaseră tezaurul**. La **7 mai 1918,** a fost semnat, **la Palatul Cotroceni**, în sala devenită istorică în care s-a ţinut consiliul de coroană din 27 august 1916, privind intrarea României în războiul de întregire a neamului, **odioasa pace impusă României de către Puterile Centrale**, sub genericul *"Pacea de la Bucureşti-1918".* **Prin aceasta, s-a urmărit nu numai zdrobirea României, ci şi umilirea în cel mai înalt grad a sentimentului naţional**. În baza acestui tratat, **România a fost mutilată în mod bestial**. Întrega regiune muntoasă a României a fost trecută în stăpânirea Austro-Ungariei, act banditesc definit la Budapesta drept *"rectificare strategică"* a frontierei, pentru a face din Transilvania "*o fortăreaţă inexpugnabilă*". **Ungaria visează la asemenea *"rectificări strategice"* şi în zilele noastre…**

A doua mare crimă de natură teritorială comisă împotriva României, în contextul aceluiaşi tratat, l-a constituit **răpirea Dobrogei şi darea acesteia în stăpânire Bulgariei**, drept răsplată pentru participarea acesteia la război alături de Puterile Centrale.

La rândul ei, Germania a impus României, o ţară secătuită de război până în măduva oaselor, cu tezaurul naţional furat de un alt mare brigand internaţional, **contribuţii de război** evaluate sumar la circa **5 miliarde lei.**

La 1 Decembrie 1918, ziua de naştere a României Mari, pe care o sărbătorim din anul 1990 încoace, în vistieria naţională a statului sufla vântul, iar regina Maria era cea mai săracă regină din lume. Am înălţat o România Mare, săracă lipită pământului, cu frontierele vehement contestate de către toate statele vecine.

1.418 zile de jertfe pentru alţii

După numai 22 ani, datorită incapacităţii clasei politice româneşti de a construi un fundament economic puternic noii Românii şi de a pune pe picioare o armată pe măsură, **în anul 1940, am căzut pradă poftelor insaţiabile de mărire pe seama teritoriilor româneşti a vecinilor**, pierzând Basarabia şi partea de nord a Bucovinei, trei judeţe din partea de sud a Dobrogei şi partea de nord-vest a Transilvaniei, **fără a trage un singur cartuş.** În loc să ne batem până în ultimul ceas, aşa cum au făcut alte state mai mici ca România, precum Finlanda, Norvegia, Belgia, Olanda, Serbia şi Grecia, clasa politică trădătoare din România "s-a spălat pe mâini" ca Pilat din Pont, afirmând că: *"Nu aveam altă soluţie".* În schimb, la **22 iunie 1941** am intrat în cel de-al doilea război mondial alături de Germania hitleristă, împotriva Naţiunilor Unite, act necugetat pentru care am plătit cumplit.

În anul 1940, în contextul operaţiunilor militare declanşate de cel de-al Treilea Reich pentru ocuparea Europei de Vest**, armata Olandei a rezistat** în faţa tăvălugului german timp de **cinci zile**, după care a capitulat. **Armata Belgiei a rezistat** timp de **şapte zile**, având aceeaşi soartă.

În schimb, la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, **Olanda şi Belgia s-au găsit în tabăra statelor învingătoare în război**, cu toate avantajele ce decurgeau din aceasta.

România a intrat în război la 22 iunie 1941, luptând pe toate fronturile, nu cinci sau şapte zile, ci **1.418 zile**, din care **1.176** zile alături de Germania şi **242** de zile alături de Naţiunile Unite, dar **a terminat războiul ca ţară înfrântă, suferind toate consecinţele** ce decurgeau din acest statut. **Numai pe frontul de est România a pierdut în jur de 600.000 de oameni, dintre care 400.000 de morţi.**

Culmea ironiei este că**, pentru apărarea pâmântului românesc, în 1940, nu am sacrificat viaţa nici unui soldat**. Nici istoricii, nici oamenii

politici şi nici analiştii din România nu au meditat şi nu s-au exprimat într-o viziune unitară asupra situaţiei paradoxale a României din curul celui de-al doilea război mondial, ci doar s-au lamentat.

România - înapoi la 1940 ?!

Am readus în actualitate aceste probleme aparent îngropate istoric, pentru că **statele care ne-au dictat *"Pacea de la Bucureşti-1918",* respectiv Germania, Austria, Ungaria, Bulgaria, mai puţin Turcia, ar dori o România exact în graniţele fixate de acestea prin acel criminal tratat de pace. Acţiunile Ungariei din anul 2001, sprijinite tacit şi în subteran de aliaţii săi tradiţionali, în spaţiul Transilvaniei se înscriu în viziunea de mai sus. Reacţiile României sunt slabe** datorită fundamentului său economic mai mult decât anemic şi a unei paralizii în planul voinţei politice, generată de divizarea (balcanizarea) clasei politice, ca de altfel a întregii naţiuni. **Din punct de vedere geopolitic, România se găseşte într-o situaţie apropiată de cea din 1940**.

Deşi **clasa politică românească, sfătuită de "partenerii săi strategici" din Occident, a adus România la sapă de lemn în ultimul deceniu al secolului XX,** partide politice şi o sumedenie de fundaţii, din aşa-zisa societate civilă, visează la "România Mare" de la 1 Decembrie 1918. Ideea în sine este înălţătoare şi am convingerea profundă că fiecare român, de la şcolar la moşnegii în toiag, visăm şi nădăjduim că, într-o zi, neamul românesc se va reîntregi sub o formă sau alta. Întrebarea este: **pe ce bază s-ar putea înfăptui acest vis? Pe sărăcie tot mai mare, ineficienţă, iresponsabilitate şi corupţie, ca până în prezent ?** La ce ne-ar folosi noi teritorii, dacă acum, la începutul secolului XXI, circa o treime din suprafaţa arabilă a ţării este nelucrată, este în stare de pârloagă, iar celelalte două treimi sunt lucrate cu metode medievale?

Privim spre răsărit şi cerem Moscovei să anuleze efectele tratatului Ribbentrop-Molotov, din august 1939, prin care Germania îşi da acordul faţă de pretenţiile teritoriale ale fostei U.R.S.S. faţă de România şi în baza căruia, prin ultimatumul Moscovei din 26 iunie 1940, ne-au fost răpite Basarabia şi partea de nord a Bucovinei. Din punctul de vedere strict al României, această cerere este absolut justificată şi s-ar traduce într-o mare reparaţie istorică. Din punct de vedere al dreptului internaţional şi al tratatelor care stau la baza stabilirii frontierelor din Europa, **cererea noastră nu este luată în serios nici la Moscova şi nici în capitalele lumii occidentale.** Pe de altă parte, **tratatul Ribbentrop-Molotov a devenit caduc încă din ziua de 22 iunie 1941, când grupul de armate general Antonescu a trecut Prutul.** Ceea ce este, însă, esenţial şi neluat în seamă de către diplomaţia românească de după anul 1989 este faptul că **frontierele actuale din Europa au fost stabilite prin**

Tratatul de Pace de la Paris, din februarie 1947 şi nu de Tratatul Ribbentrop-Molotov, prin care blocăm reglementarea raporturilor cu Federaţia Rusă, spre stupefacţia Uniunii Europene.

Actualele frontiere din Europa au rezultat în urma primului război mondial, în care au pierit 20 milione de oameni **şi a celui de-al doilea război mondial,** în care au pierit 50 milioane de oameni.

La începutul secolului XXI, România este un stat cu frontierele contestate iar, după câte se vede, diplomaţia românească pedalează împotriva mersului istoriei. **Nu prin relaţii de ostilitate cu vecinii ne vom păstra frontierele…**

Dacă tot insistăm asupra anulării efectelor Tratatului Ribbentrop-Molotov, de ce nu cerem anularea efectelor Tratatului din 1812 dintre Imperiul Otoman şi Rusia ? De ce nu facem presiuni asupra guvernului de la Ankara în acest sens? Explicaţia este simplă. În anul 1812 România nu exista ca subiect de drept internaţional, iar Moldova, ca şi Ţara Românească, făceau parte din Imperiul Otoman, iar sultanul dispunea de ele după bunul său plac. **Răpirea Basarabiei în 1812 a fost un act banditesc, dar aceasta s-a făcut cu acte în regulă**. Toate încercările României de recuperare prin forţă (1918 şi 1941) a Basarabiei au eşuat, cu consecinţe dezastruoase pentru noi. Dacă este totuşi posibilă o recuperare aceasta, va trebui făcută **prin inteligenţă,** într-un context general european, **pe bază de bunăstare generală** şi nu de sărăcie lucie ca în prezent…

Modelul polonez

Predarea către Rusia a tezaurului naţional al României, chiar şi sub imperiul groazei, **a fost un act nebunesc**. **Teama că îşi vor pierde avuţiile i-a făcut pe înavuţiţii României să-şi piardă minţile**. În ultimă analiză, făcând abstracţie de aspectele morale şi de drept, care, oricum, au fost călcate în picioare de către partea rusă, *“prost nu este cel care primeşte, ci cel care dă”.*

Este greu de găsit în istorie un exemplu ca cel al guvernului României din 1917 care să se despartă de tezaurul naţional, trimitându-l la dracu‘ în praznic pentru a-l salva…

În timpul celui de-al doilea război mondial, Polonia a trecut printr-o situaţie mult mai dramatică decât România. Atacată, la 1 septembrie 1939, de către trupele germane dinspre vest şi din Prusia Orientală, apoi şi din est de către armata sovietică, Polonia a fost ştearsă de pe harta Europei în decurs de o lună de zile. Un milion de soldaţi polonezi au fost luaţi prizonieri, 100.000 au fost ucişi, dar circa **200.000 de soldaţi polonezi, împreună cu guvernul şi tezaurul naţional al Poloniei, au trecut frontiera în România**. În

concluzie, **polonezii nu şi-au abandonat tezaurul naţional**, aşa cum au procedat românii, în anul 1917, în împrejurări mult mai puţin dramatice.

Deşi trecuseră printr-o tragedie înspăimântătoare, pierzându-şi în totalitate ţara, polonezii nu erau lipsiţi de fudulie. Ajuns la Bucureşti cu suita sa, tezaurul şi resturile armatei, preşedintele Poloniei, Ignacy Moscicki, i-a reproşat regelui Carol al II-lea că, la intrarea în România, nu a fost întâmpinat cu protocolul cuvenit unui şef de stat. Carol al II-lea i-a răspuns foarte inspirat: *"Vă rugăm să ne scuzaţi, dar nu ne aşteptam să veniţi atât de repede".* Autorităţile române i-au ajutat pe polonezi să-şi încarce tezaurul în vapoare şi, cu tot alaiul ce-l însoţea, să plece în Occident. Adolf Hitler a tunat şi a fulgerat împotriva autorităţilor române pentru faptul că nu au confiscat şi nu le-a predat lor tezaurul Poloniei. **Românii n-au furat niciodată tezaurele nimănui. În schimb, lor le-au fost furate, sub diferite forme, toate tezaurele, începând cu cel al dacilor lui Decebal** (86-106).

Problema tezaurului României, furat de ruşi în 1917, continuă să fie învăluită în ceaţă. **Românii nu au fost niciodată informaţi cu claritate, cu simplitate, asupra demersurilor oficiale şi subterane ale României în problema tezaurului sechestrat la Moscova şi a rezultatelor obţinute**. De altfel, ce demersuri s-ar fi putut face, atâta timp cât, **între anii 1918-1934, relaţiile diplomatice dintre România şi Rusia au fost rupte.**

Şansa Titulescu - refuzată…

Relaţiile diplomatice dintre România şi fosta U.R.S.S. au fost restabilite, la **9 iunie 1934,** datorită geniului politico-diplomatic al lui **Nicolae Titulescu, unul dintre cei mai remarcabili oameni politici ai Europei din secolul XX.**

Nicolae Titulescu a fost **unicul om politic care**, în calitate de ministru al Afacerilor Externe, **s-a apropiat cel mai mult de şansa rezolvării în interesul României a problemei Basarabiei şi a tezaurului.** Înlăturarea brutală a lui N.Titulescu la 29 august 1936 şi apoi **expulzarea lui din ţară au spulberat aceste şanse.** La această măsură antinaţională, cu urmări ulterioare catastrofale pentru România, **un rol esenţial l-au jucat serviciile de spionaj ale Germaniei şi Italiei.**

Marele diplomat român a militat pentru o politică de echilibru a României faţă de Germania şi fosta U.R.S.S. Aceeaşi politică de echilibru ar fi vital necesară şi acum, la începutul secolului XXI, între România, S.U.A., Germania şi Rusia. Ca şi în perioada interbelică, cel mai probabil la sfaturile C.I.A., România promovează o politică de ostilitate faţă de Rusia. Urmările nu vor întârzia să se producă.

În perioada interbelică, agenţi ai serviciului de spionaj ai României au acţionat pentru cunoaşterea situaţiei tezaurului nostru de la Moscova, gândind

şi asupra unor modalităţi de recuperare a acestuia, atât în anii războiului civil din Rusia, cât şi ulterior. În aceste acţiuni clandestine şi demersuri neoficiale, serviciul de spionaj al României a cooperat, în mod deosebit cu serviciul de spionaj (M.I.6) al Marii Britanii, care era cel mai activ în Rusia sovietizată. Toate aceste eforturi s-au dovedit zadarnice. **Englezii, cei mai mari specialişti în furturi de tezaure,** aşa cum se poate vedea din exponatele existente la British Museum din Londra**, s-au dovedit incapabili să recupereze chiar şi fragmente din tezaurul României furat de ruşi.** Unul din motivele pentru care spionii britanici au colaborat cu românii în problema tezaurului l-a constituit faptul că regina Maria a României era de stirpă englezească, nepoată a marii regine Victoria, iar toate bijuteriile acesteia erau închise în beciurile de la Kremlin.

În timpul celui de-al doilea război mondial, **în totală contradicţie cu politica pe care o promovase Nicolae Titulescu, România a intrat în *"Pactul Tri-partit"* şi a luptat alături de Germania nazistă, împotriva Naţiunilor Unite, pe frontul rusesc, timp de aproximativ 1.176 de zile**, punând la dispoziţia maşinii de război germane petrolul său şi hrănind populaţia Germaniei cu cerealele sale. Cu toate acestea, şansele recuperării, chiar şi parţiale, a tezaurului confiscat de ruşi în 1918 au crescut. Cauza a fost de ordin politic şi anume instalarea în România a unui sistem social politic fondat pe aceeaşi ideologie ca cel din fosta U.R.S.S. Partidul Comunist din România a venit la putere, prin alegeri la fel de "libere" ca cele din Italia, Franţa şi Belgia, organizate de americani, care au barat calea, mai mult ca certă, a partidelor comuniste din aceste ţări spre putere.

"Oligarhia română" a dispărut, creindu-se condiţiile de la punctul doi al telegramei din 26 ianuarie 1918, semnată de Leon Troţki, de *"remitere a tezaurului în mâinile poporului român"*.

Într-adevăr, după ce ne-au furat ca în codru, luându-ne înapoi Basarabia şi partea de nord a Bucovinei, după ce ne-au stors de **300 milioane dolari-aur** drept **despăgubiri de război,** luând pe deasupra **cu japca** bunuri în valoare de **alte 2 miliarde dolari prin "sovromuri"** şi alte tertipuri, în anul **1956,** după mari insistenţe din partea României, condusă de Gheorghe Gheorghiu-Dej, **ne-a fost remisă o parte din tezaurul naţional**. La vremea respectivă, liderii comunişti români au făcut multă propagandă în jurul acestui act, minţind că tezaurul a fost restituit în totalitate. Adevărul este că numai o parte din tezaur a fost restituită.

Într-adevăr, la Muzeul de istorie al României pot fi văzute bijuteriile reginei Maria, tezaurul de la Pietroasa *("Cloşca cu puii de aur")* şi alte obiecte de valoare care au făcut parte din marele tezaur naţional predat ruşilor în anul 1917**. Aurul Băncii Naţionale a României în nici un caz nu a fost**

restituit. Iată de ce, pentru a nu mai exista confuzii, nebuloase şi prilej de speculaţii, după anul 1989 ar fi fost necesară publicarea cu precizie a ceea ce s-a restituit şi ce nu. Şi o întrebare**: dacă suntem convinşi de justeţea cauzei României în problema atât de tergiversată a tezaurului de ce nu ne adresăm Tribunalului Internaţional de la Haga?**

Secretul României: mai e destul de jefuit !

În ultimul deceniu al secolului XX, România a fost jefuită ca în codru, sub privirile îngăduitoare ale clasei politice, aşa cum am fost jefuiţi în toată istoria noastră multimilenară. **Gangsteri internaţionali ca Sorin Beraru şi Ioana Maria Vlas, trăitori în Israel şi protejaţi de acest stat, au păgubit România cu sute de milioane de dolari**. Ca să nu fie acuzate de "anti-semitism" şi xenofobie, autorităţile române se bâlbâie şi nu fac mai nimic. **Americanii,** pe care i-am aşteptat să vină de o jumătate de secol, **au venit şi s-au pus pe jaf**. Ei scot din România, numai prin Coca-Cola, Pepsi şi derivatele acestor "băuturi moi", până la **1 miliard dolari pe an.** Mai mult chiar, o firmă americană ("N.Venture") şi-a propus să stingă flacăra furnalelor Combinatului Siderurgic de la Reşiţa, cu o istorie mai veche decât cea a Statelor Unite ale Americii (peste 226 de ani). Este cât se poate de clar că **toată lumea fură de stinge, numai românii îşi fură singuri căciula.** Serviciile de informaţii ale României cum îi ajută pe guvernanţi să pună capăt acestui curs dezastruos al societăţii româneşti? Perspectivele României sunt lispite de speranţe. Din surse guvernamentale de cea mai înaltă credibilitate, la nivelul anului 1996, înainte de "schimbare", pretenţiile de despăgubiri ale unor persoane fizice şi juridice din ţară şi din străinătate faţă de statul român erau astronomice**. Dacă, în următorii 20 ani, venitul naţional s-ar folosi în totalitate achitării acestor pretenţii, tot ar mai rămâne de plătit!** Multe decenii de acum încolo, poate chiar secole, **avuţiile României vor lua calea străinătăţii.** Oligarhia tradiţională va renaşte şi se va îmbogăţi fabulos**. Pentru imensa majoritate a populaţiei, nota dominantă va fi sărăcia**. Toate acetea pentru că românul este încă foarte departe de a se fi deşteptat...

CAPITOLUL V
SPIONII LUI CHURCHILL
Sfârşitul dominaţiei britanice

Supremaţia economică şi militară a Marii Britanii asupra lumii s-a încheiat la sfârşitul secolului XIX şi începutul secolului XX. Locul acesteia a fost luat de către S.U.A., tânăra şi dinamica citadelă a capitalismului modern. În perioada interbelică şi în anii celui de-al doilea război mondial, Marea Britanie a fost depăşită din punct de vedere economic de către fosta U.R.S.S. şi Germania, devenind o putere de mâna a doua, dar cu veleităţi imperiale de care nu se poate vindeca.

Această evoluţie poate fi demonstrată de următoarele date statistice de maximă concentrare:

1.Valoarea, în procente, a producţiei industriale interne din producţia mondială

	1929	**1932**	**1937**	**1938**
S.U.A.	43,3	31,8	35,1	28,7
U.R.S.S.	5,0	11,5	14,1	17,6
Germania	11,1	10,6	11,4	13,2
Marea Britanie	9,4	10,9	9,4	9,2

În această perioadă este inclusă şi recesiunea economică profundă din anii 1929-1933.

2. Producţia de armament, în miliarde de dolari

	1940	**1941**	**1943**
Marea Britanie	3,5	6,5	11,1
U.R.S.S.	5,0	8,5	13,9
S.U.A.	1,5	4,5	37,5
Germania	6,0	6,0	13,8

3. Producţia avioanelor de luptă

	1939	**1941**	**1942**	**1943**	**1944**
S.U.A.	5.856	26.277	47.836	85.898	96.318
U.R.S.S.	10.382	15.735	25.436	34.900	40.300
Marea Britanie	7.940	9.094	23.672	26.263	26.461
Germania	8.295	11.776	15.409	24.807	39.807

Surprinzător, referitor la Germania, este faptul că în ciuda bombardamentelor masive anglo-americane, producţia de război a acestei ţări nu a suferit efecte prea mari. Aceasta a crescut continuu, de unde rezultă concluzia, de valoare strategică, potrivit căreia un război nu poate fi câştigat numai cu aviaţia.

1.Producţia de tancuri în 1944, anul decisiv în distrugerea Germaniei celui de-al Treilea Reich:

Germania - 17.800
U.R.S.S. - 29.000
Marea Britanie - 5.000
S.U.A. - 17.500

În anii premergători şi în cursul celui de-al doilea război mondial, spionajul britanic a fost angajat în acţiuni la scară globală, dar performanţele sale au fost departe de cele din epocile de aur ale supremaţiei engleze.

În anul **1938**, datorită slăbiciunilor tot mai profunde ale Marii Britanii, primul-ministru **Neville Chamberlain se înţelege cu Adolf Hitler şi**, în urma promisiunii unei păci iluzorii**, îi dă acestuia mână liberă în Europa Centrală, inclusiv asupra României**.

“Sfatul” lui Churchill: “Cedaţi Basarabia !”

Marele diplomat român Nicolae Titulescu a întrevăzut în mod genial toate mişcările de pe tabla de şah strategică a Europei, inclusiv

acţiunea de mai sus.Tot el a sesizat tendinţa Germaniei de apropiere de fosta U.R.S.S., ambele indignate că nu au fost admise la tratativele de la Versailles, adică la împărţirea Europei după primul război mondial. A rezultat pactul Ribbentrop-Molotov din 23 august 1939, în urma căruia am pierdut Basarabia şi partea de nord a Bucovinei. **În replică la aceste acţiuni, Nicolae Titulescu a propus încheierea unui tratat de asistenţă mutuală între România şi U.R.S.S. Rezultatul a fost înlăturarea şi expulzarea brutală a lui Nicolae Titulescu. Dacă Romania ar fi urmat linia politică propusă de acesta, ar fi terminat războiul al doilea mondial în tabăra statelor învingătoare**, chiar dacă ar fi trecut printr-o perioadă temporară de ocupaţie germană care, într-o formă mascată, tot a existat între 1940-1944.

Din cel mai mare duşman al comunismului sovietic, serviciul de spionaj al Marii Britanii a devenit aliat al K.G.B. şi al G.R.U. Winston Churchill, devenit prim-ministru al Marii Britanii, duşmanul de moarte al lui I.V.Stalin, a început să se pupe în bot cu acesta…

În anul 1940, când guvernul de la Moscova sufoca România cu ultimatumul din iunie 1940, **Winston Churchill ne îndemna să satisfacem cererile ruşilor**, afirmând printre altele: *“Singura forţă din lume care poate înfrânge Germania este Armata Roşie”*.

Acest lucru l-a ştiut foarte bine şi Nicolae Titulescu atunci când a lansat ideea încheierii unui tratat de asistenţă mutuală România-U.R.S.S. **Noi, românii, am mers însă împotriva cursului istoriei şi am plătit scump**. Ideile politice şi strategia naţională avansate de către Nicolae Titulescu au fost primite cu ostilitate totală, atât de către clasa politică conducătoare, cât şi de către serviciul de spionaj al României.

Pactul Chamberlain-Hitler, pus la punct în subteran de către spionajul britanic, în cooperare cu cel francez, **a vizat orientarea expansiunii teritoriale a Germaniei către estul Europei**.

Pactul Ribbentrop-Molotov din 23 august 1939, încheiat la iniţiativa Germaniei, **a vizat**, în esenţă, **asigurarea spatelui frontului german în operaţiile militare vizând cucerirea Europei de Vest**. O dată acest obiectiv realizat prin “războiul fulger” din vara anului 1940, Pactul Ribbentrop-Molotov şi-a pierdut orice relevanţă, iar la 22 iunie 1941, având ca aliat principal România, Germania a atacat U.R.S.S. **Nicolae Titulescu a anticipat, cu mult timp înainte, acest curs al evenimentelor din Europa**.

Marea Britanie a fost surprinsă total nepregătită de izbucnirea celui de-al doilea război mondial şi aceasta, în cea mai mare măsură, din cauza decăderii, degradării şi incompetenţei serviciului său de spionaj.

“Buldogul” şi “Zugravul”

Începând cu 1940, funcţia de prim-ministru a revenit lui Sir Winston Churchill, spion hârşit în rele, viclean din cale afară şi perfid, potrivit tradiţiilor “Albionului”.

Pe toată durata celui de-al doilea război mondial (1 septembrie 1939-9 mai 1945), **Marea Britanie a luptat pentru supravieţuire şi nu pentru distrugerea Germaniei hitleriste**, pentru că nu o ţineau puterile să ducă la îndeplinire această misiune colosală.

Acest potenţial îl deţinea Rusia Sovietică, condusă de I.V.Stalin, aşa cum avea să se şi întâmple, după intrarea acesteia în război.

Winston Churchill şi Adolf Hitler au avut o dimensiune comună pe durata celui de-al doilea război mondial. Şi unul şi celălalt **şi-au propus atingerea unui obiectiv irealizabil**, disproporţionat faţă de mijloacele şi forţele avute la dispoziţie. *“Buldogul englez”,* cum îi spuneau spre răsfăţ concetăţenii săi lui Winston Churchil, îşi propusese supravieţuirea şi perpetuarea existenţei *“imperiului în care Soarele nu apunea”.*

Adolf Hitler îşi propusese cucerirea unui imperiu şi crearea *“Reichului celor o mie de ani”*. **Amândoi au eşuat în atingerea obiectivelor propuse**. În locul unui imperiu, Germania a trăit timp de 45 ani (1945-1990) divizată şi cu trupe de ocupaţie pe teritoriul său, iar Imperiul Britanic s-a prăbuşit total şi cu un zgomot asurzitor, printr-o suită de războaie anticoloniale, încheiate toate cu izgonirea englezilor.

În unele studii de sociologie apărute în S.U.A. în cursul anului 2001, din punct de vedere tipologic, **Winston Churchill este asociat cu Adolf Hitler, iar Mao Tzedong cu Franklin Delano Roosevelt**. Prin relaţiile lor de complicitate conflictuală, **S.U.A. şi Rusia Sovietică şi-au adus o mare contribuţie la distrugerea, de la un capăt la altul, a Imperiului Britanic**.

Asasinatul – instrumentul… diplomaţiei britanice

Asasinatul politic a constituit, de secole, un instrument permanent al diplomaţiei engleze. Această metodă a stat la baza principiului economiei forţelor şi al strategiei indirecte, atât de strălucit cunoscute şi aplicate de englezi. De regulă, atunci când, în imensul lor Imperiu Britanic, îşi făceau apariţia mişcări de eliberare sau de rezistenţă, prima metodă de înăbuşire a acestora consta în lichidarea fizică, prin asasinate, a liderilor. A doua metodă era divizarea şi învrăjbirea acestor mişcări, pentru a se anihila reciproc.

După apariţia lui Adolf Hitler în fruntea Germaniei, luând cunoştinţă de programul său politic şi de ameninţarea pe care acesta o reprezenta pentru interesele Marii Britanii**, englezii au fost preocupaţi de**

înlăturarea sa prin asasinare. Pentru punerea în aplicare a acestei idei, în 1938 au apărut, iniţial, **doi voluntari**. Este vorba de **colonelul F.N. Mason MacFarlane**, ataşatul militar al Marii Britanii la Berlin şi **William S. Stephenson**, ofiţer de informaţii din cadrul M.I.6, cu acoperire diplomatică în cadrul Ambasadei Marii Britanii din Germania. **Metoda era prin împuşcare**, la o ocazie favorabilă. **S-a opus, însă, ministrul Afacerilor Externe, lordul Halifax**, care a explicat guvernanţilor englezi că o asemenea acţiune, executată de doi membri ai corpului diplomatic, ar produce efecte politice, psihologice şi propagandistice devastatoare la adresa Marii Britanii, această cale fiind abandonată.

Nu s-a renunţat, însă, şi la ideea asasinării *"Führer"-ului.* Această sarcină a fost transmisă Serviciului Secret de Informaţii (M.I.6), condus în acea perioadă de către generalul-maior Sir Stewart Menzis (1939-1953).

La 1 septembrie 1939, a izbucnit cel de-al doilea război mondial, prin invadarea Poloniei de către Germania, în cooperare strategică cu fosta U.R.S.S. **Două zile mai târziu, Marea Britanie şi Franţa au declarat război Germaniei**. A urmat acea perioadă de *"război ciudat"* în timpul căreia acţiunile militare din vest s-au purtat exclusiv pe mare. Problema asasinării lui Adolf Hitler a revenit la ordinea zilei, iar serviciul de spionaj englez s-a pus pe treabă.

Spionii englezi se "intoxică" uşor !?

Un străvechi proverb românesc spune *că "socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea din târg"*. Aşa s-a întâmplat şi cu "socotelile" englezilor. Spionajului i se mai spune şi *"război al inteligenţelor"*, iar **una dintre cele mai grave greşeli** în această meserie biblică este **subestimarea adversarului**.

Dorinţa arzătoare a englezilor de a-l "extermina" pe A.Hitler a ajuns şi la urechile serviciului de contraspionaj al Germaniei, *Sicherheits Dienst* (S.D.), condus de Reinhard Heydrich. Ştiind ce vor englezii, securiştii germani le-au deschis o "cale". Un agent al S.D., cunoscut până în zilele noastre exclusiv prin codul ***"F.479",*** a intrat în contact, perfect legendat, cu serviciul de spionaj britanic, fiind acceptat ca sursă de informaţii politice cu privire la situaţia internă din Germania. După ce le-a furnizat englezilor o cantitate de informaţii reale şi suficient de valoroase, pregătite în cadrul S.D. şi după ce "F.479" a devenit credibil şi "valoros" ca sursă, **partea germană a trecut la punerea în aplicare a propriului plan de intoxicare a M.I.6, în scopul de a-i descoperi intenţiile. Acţiunea a fost încredinţată lui Walter Schellenberg**, care a făcut o carieră strălucită atât în contraspionaj, cât şi în spionaj, ajungând a fi **cel mai tânăr general din S.S**. (*Schutz Staffel*), care constituia corpul de gardă al lui Adolf Hitler.

Prin agentul *“F.479”* au fost transmise, în mod gradat şi într-un stil foarte convingător, **o serie de “informaţii” potrivit cărora, în Germania, exista şi lua amploare *“un grup de rezistenţă antinazist”,* care avea ca obiectiv principal răsturnarea cât mai rapidă de la putere a dictatorului A.Hitler. “Informaţiile” au fost atât de bine ticluite în secţiile de falsuri ale S.D. încât i-au convins şi pe membrii cabinetului britanic, în frunte cu W.Churchill, care a aprobat ca M.I.6 să colaboreze cu acel “grup de rezistenţă” din interiorul Germaniei, în scopul “lichidării” lui A.Hitler**.

Şeful M.I.6, generalul S. Menzis, a destinat îndeplinirii acestei misiuni pe doi dintre cei mai buni şi mai îndrăzneţi ofiţeri ai săi, care lucrau sub acoperire în Olanda, respectiv pe căpitanul **S. Payne Best** şi maiorul **H.R. Stevens**, aflat la Haga sub acoperirea de şef al biroului paşapoarte.

Vioara întâi din partea engleză a fost căpitanul S.Payne Best, ofiţer de informaţii experimentat, conducătorul reţelei de spioni englezi din Ţările de Jos şi din vestul Germaniei.

Căpitanul S.P. Best a absolvit Facultatea de studii economice din Londra, iar pe durata primului război mondial a lucrat în cadrul serviciului de informaţii al armatei britanice din Europa.

După război, a continuat să trăiască la Haga, ca “om de afaceri” prosper în domeniul produselor farmaceutice, cu acces în înalta societate olandeză, inclusiv la curtea reginei Wilhelmina, precum şi într-o serie de case nobiliare din Germania, unde se prezenta impecabil, cu monoclu şi maniere tipice clasei înalte. Între căpitanul Best şi maiorul Stevens nu au existat legături de cooperare, decât cele legate de complotul împotriva lui Hitler.

Walter Schellenberg, în calitate de prim locţiitor al şefului S.D., **s-a angajat personal în această operaţiune, prin contact direct cu agenţii englezi**.

Prin intermediul lui “F.479”, **s-a stabilit ca întâlnirea cu agenţii englezi să aibă loc în Olanda, în localitatea Zutphen, la data de 21 octombrie 1939**, la şapte săptămâni de la izbucnirea celui de-al doilea război mondial. Aceasta era a doua întâlnire conspirativă între serviciile secrete ale Marii Britanii şi cele ale Germaniei celui de-al Treilea Reich.

Căpitanul S.P. Best a organizat o întâlnire între generalul Stewart Menzis şi un emisar al generalului Ludwig Beck, şeful Statului Major General al armatei germane, interesat în înlăturarea de la putere a lui A.Hitler, dacă Marea Britanie se angajează ferm că va opera schimbări de fond în prevederile Tratatului de la Versailles. Partea engleză a refuzat propunerile lui Beck, dar a rămas ataşată ideii eliminării lui A.Hitler.

Sub acoperirea de “căpitanul Schaemmel” din serviciul transporturi al armatei germane, însoţit de un agent care l-a dirijat pe invizibilul “F.479”, **Schellenberg a ajuns la Zutphen cu un automobil, în dimineaţa zilei de 21 octombrie**.

La locul întâlnirii, convenit după toate regulile activităţii de agentură, cu semne de recunoaştere şi schimb de parole, cei doi agenţi germani au fost contactaţi de către căpitanul Best, transbordaţi într-un Buick englezesc confortabil şi înzestrat cu aparatură de înregistrare, îndreptându-se spre oraşul olandez Arnhem. Pe timpul deplasării cu autoturismul, “cei doi căpitani” au găsit repede un limbaj comun şi au stabilit “relaţii de prietenie”.

Ajunşi la Arnhem, dintr-un anume loc au fost luaţi în automobil maiorul Stevens şi locotenentul Coppins. Cu siguranţă că numele ofiţerilor englezi, în frunte cu Best, erau tot pseudonime. Toate discuţiile dintre agenţii englezi şi cei germani s-au purtat la bordul automobilului englezesc, fără opriri, pe un traseu stabilit şi studiat de către serviciul de spionaj englez, ca măsură de precauţie faţă de eventualele interferenţe din partea serviciului de constraspionaj al Olandei.

Căpitanul Best şi maiorul Stevens i-au transmis lu Schellenberg, alias “căpitanul Schaemmel”, că *“guvernul Marii Britanii este efectiv interesat în înlăturarea lui A.Hitler, fiind gata să acorde tot ajutorul de care este capabil grupului german de rezistenţă”*.

Pentru ca acţiunea să poată fi şi mai bine fundamentată şi apoi demarată, **cei doi agenţi britanici i-au cerut lui Schellenberg ca, la următoarea lor întâlnire, să vină şi “şeful grupului” sau un general german reprezentativ**.

S-a stabilit ca **următoarea întâlnire** să aibă loc pe data de **30 octombrie,** la Oficiul Serviciului de Informaţii al Marii Britanii din Haga.

“Muşcă” şi “Buldogul” !…

În legătură cu derularea acestei operaţii extrem de sensibile şi cu imense riscuri erau **ţinuţi la curent atât Winston Churchill, cât şi Adolf Hitler**, fără a căror aprobare nu se făcea nici un pas.

Întors în Germania, Schellenberg a dispus de argumente convingătoare, pe baza cărora, cele mai înalte foruri naziste au aprobat continuarea acestei operaţii.

Pentru rolul omului de încredere al “generalului german complotist”, Schellenberg l-a selecţionat şi instruit pe **dr. Max de Crinis**, directorul departamentului de psihiatrie a spitalului Charte din Berlin. Împreună cu acesta s-a deplasat la Düsseldorf, unde îşi instalase un post operativ de lucru. De aici, împreună cu “omul de încredere al complotiştilor”, a plecat spre Olanda, ajungând la locul întâlnirii cu respectarea strictă a tuturor elementelor

stabilite, pentru eliminarea oricăror erori sau confuzii, potrivit standardelor proverbialei punctualităţi germane.

Locul de întâlnire era în **oraşul Arnhem** dar, spre surprinderea şi stupefacţia lor, la momentul stabilit **nu s-a prezentat nimeni**. După 30 minute de aşteptare, în locul englezilor**, cei doi nemţi au fost contactaţi de poliţia locală olandeză**, care i-a condus la cea mai apropiată secţie pentru identificare. În timpul cât erau interogaţi, în secţia de poliţie a intrat locotenentul englez **Coppins,** care a "garantat" pentru ei, **scoţându-i din mâna poliţiei**. Între timp, şi-au făcut apariţia căpitanul Best şi maiorul Stevens, care le-au prezentat, "căpitanului Schaemmel" şi însoţitorului acestuia, mii de scuze pentru "neplăcutul incident". Schellenberg şi-a dat însă seama că **"incidentul" fusese pus la punct de către serviciul de spionaj britanic pentru a le verifica identitatea**.

Spionii negociază soarta Lumii

După consumarea acestui "moment" care a pus la grea încercare sisemul nervos al celor doi nemţi, a urmat **deplasarea în comun la Haga** şi purtarea de **tratative într-o casă conspirativă a serviciului de spionaj englez**. Cele două "părţi" au convenit că, **după "răsturnarea" lui Hitler, în Europa se va reveni imediat la starea de pace, iar Austria, Cehoslovacia şi Polonia vor fi restabilite în graniţele lor din 1938**. De asemenea, **politica economică a Germaniei** va trebui să sufere **anumite modificări**. În schimbul acestora, Marea Britanie se angaja să pună în discuţie cu aliaţii săi occidentali **retrocedarea către Germania a coloniilor de care aceasta a dispus înainte de primul război mondial**.

Iată cum, la Haga, într-o casă conspirativă, o mână de spioni englezi şi germani aveau mandat să discute şi să convină asupra unor probleme de importanţă vitală pentru Europa. Dacă Germania juca teatru, prin Schellenberg, pentru Marea Britanie, problemele abordate erau de o extremă acuitate şi profund reale. De aici, rezultă concluzia că, **în toate marile şi gravele probleme ale lumii, serviciile de spionaj joacă un rol imens. Miniştrii de Externe, şefii de guverne şi de state se întâlnesc şi semnează pacte, tratate, convenţii, înţelegeri şi declaraţii comune numai după ce conţinutul acestora a fost convenit la nivelul serviciilor secrete**. Este de acum recunoscut că **serviciile de spionaj menţin canale de legătură între ele şi atunci când statele lor se află în război**.

Cu siguranţă că şi evenimentele de la Timişoara din decembrie 1989 au fost precedate de întâlniri conspirative ale agenţilor unor servicii de spionaj străine, atât pe teritoriul României, cât şi pe cel al statelor vecine, mai ales

Ungaria. Oricâtă originalitate ar încerca să exprime purtătorii evenimentelor de la **Timişoara, scânteia care a provocat explozia a fost de sorginte străină**.

La sfârşitul tratativelor, spionii englezi şi germani au redactat împreună un *“aide memoire”* pe care maiorul Stevens l-a transmis imediat telegrafic la Londra.

Schellenberg şi “omul de încredere” au înoptat în casa conspirativă a englezilor prevăzută cu tot confortul, iar a doua zi, după micul dejun, discuţiile au continuat. Entuziasmaţi de mersul lucrurilor, **englezii i-au pus la dispoziţia lui Schellenberg o staţie de emisie-recepţie miniaturizată de agentură şi un cod special pentru a ţine legătura cu Oficiul Serviciului de Informaţii al Marii Britanii de la Haga**. Pentru ca părţile să se convingă că *“lucrurile sunt bine puse la punct”,* s-a convenit ca următoarea întâlnire să fie stabilită prin radio.

Toate “obiectivele” întâlnirii fiind atinse, căpitanul Best i-a condus pe cei doi agenţi germani până la frontiera dintre Olanda şi Germania.

În cursul săptămânii care a urmat, Schellenberg a contactat zilnic, prin staţia de radio emisie-recepţie primită de la englezi, Centrul Serviciului de Informaţii britanic de la Haga. La rândul lor, englezii insistau asupra lui pentru organizarea următoarei întâlniri. Schellenberg aştepta însă noi instrucţiuni de la Berlin, care întârziau să sosească. Pentru a nu pierde încrederea englezilor, Schellenberg le-a propus acestora o nouă întâlnire, care a şi avut loc în mica localitate de frontieră **Venlo**, la **6 noiembrie 1939**. Cu această ocazie, Schellenberg le-a promis lui Best şi Stevens că, la următoarea întâlnire, va face tot posibilul să-l aducă cu el pe însuşi “conducătorul grupului de rezistenţă” împotriva lui Hitler, care să fie dus la Londra pe calea aerului, pentru a purta discuţii cu înalţi reprezentanţi ai guvernului Marii Britanii. Având mână liberă în negocieri, agenţii englezi i-au promis lui Schellenberg că vor ţine permanent în stare de pregătire de zbor un avion special, pe aeroportul olandez Schipol, aflat în apropiere de Haga.

Întors la Düsseldorf, Schellenberg a constatat că tot nu-i sosiseră instrucţiuni de la Berlin. A continuat totuşi, din proprie iniţiativă, pregătirile, **selecţionând un om potrivit pentru rolul de “general”, conducător al rezistenţei anti-Hitler**, în persoana unui industriaş, general în retragere din forţele terestre, care s-a distins în cursul primului război mondial, iar în Düsseldorf era şef al serviciului S.S.

Atentatul misterios

În sfârşit, în ziua de **8 noiembrie**, Schellenberg este sunat, pe firul secret, **chiar de către Reichsfürerul S.S. Heinrich Himmler** (1900-1945), care i-a ordonat cu totul altceva decât se aştepta el. O întâmplare, ce nu avea

absolut nimic în comun cu acţiunile întreprinse de el şi “partenerii” săi englezi, avea să dea totul peste cap.

În ziua de 8 noiembrie 1939, s-a sărbătorit, la München, cea de-a 16-a aniversare a puciului organizat de Hitler în anul 1923, de pe urma căruia “Führerul” a făcut câţiva ani de puşcărie. Festivitatea a avut loc în subsolul unei berării din acest celebru oraş, unde s-a născut partidul nazist. După ce Hitler şi-a rostit discursul aniversar în faţa vechilor săi camarazi în sala Cuergerbraukeller din München, la **12** minute după ieşirea acestuia din sală, s-a produs **o explozie exact la tribuna de unde a vorbit Hitler**, ucigând 7 persoane şi rănind alte 63. Hitler a fost “terifiat” iar spaima în rândul naziştilor a fost imensă.

Adolf Hitler, care era la curent cu acţiunile şi intenţiile englezilor de a-l asasina, a pus atentatul de la München exclusiv în seama serviciului de spionaj al Marii Britanii, acuzându-l de acest “act mişelesc” pe însuşi primul-ministru Chamberlain.

Atentatul împotriva lui Hitler din 8 noiembrie 1939 a rămas învăluit în mister până în zilele noastre. Varianta oficială germană prezentată de Himmler a fost aceea că “ doi agenţi englezi” l-au recrutat pe un anume **Elsner**, cetăţean german, de meserie electrician-tâmplar, care a plantat o bombă cu ceasornic în stâlpul din spatele tribunei vorbitorilor din salonul berăriei din München, unde a luat cuvântul A.Hitler. Şeful Gestapo, Heinrich Himmler, a vrut să pună în scenă un proces răsunător ca cel regizat în legătură cu incendierea Reichstagului, înfăptuit de nazişti, dar pus pe seama “comuniştilor”, în care **Best** şi **Stevens** să fie “demascaţi” de Elsner.

În Marea Britanie, s-a crezut tot timpul că atentatul de la München a fost pus în scenă de către Gestapo, pentru a inflama spiritul războinic german, a amplifica ura naţiunii germane împotriva Marii Britanii şi aliaţilor săi, ca un preludiu propagandistic şi psihologic pentru marile operaţii militare ce aveau să ducă la ocuparea Europei de Vest de către Germania, în 1940.

În timpul procesului de la Nürnberg, precum şi în cartea pe care a scris-o ulterior, Schellenberg a declarat că **atentatul împotriva lui A.Hitler, din noiembrie 1939, a fost unul autentic, pus la cale de Elsner, un german cu convingeri pro-comuniste, în care nici Gestapo şi nici englezii n-au avut nici un amestec**. Himmler şi Goebels s-au folosit de acest atentat, pentru a-l zeifica pe A.Hitler şi a împroşca cu noroi Marea Britanie. Georg Elsner a fost asasinat, de agenţi ai Gestapoului, în lagărul de concentrare de la Dachau, la 16 aprilie 1945. La data producerii atentatului, A.Hitler era ferm convins că acesta a fost pus la cale de către serviciul de spionaj al Marii Britanii.

Venlo – dezastrul spionajului britanic

Hitler a ordonat personal ca Schellenberg să se deplaseze imediat în Olanda, însoţit de un grup diversionist de elită S.S., să-i răpească pe cei doi ofiţeri ai seviciului de spionaj britanic şi să-i aducă vii în Germania. După ce a stabilit toate elementele legăturii cu agenţii britanici prin radio, a doua zi, Schellenberg a trecut frontiera **în Olanda, în localitatea vamală Venlo**. La orele 15.30, din interiorul unei cafenele cu vedere spre stradă, Schellenberg a observat apropierea Buick-ului în care se aflau Best, Stevens şi locotenentul Coppins care conducea automobilului. Buick-ul a fost parcat în spatele cafenelei. Schellenberg s-a îndreptat spre cei doi ofiţeri englezi dar, în momentul în care se afla la aproximativ cinci metri de aceştia, **dinspre vama germană a ţâşnit un automobil care a rupt pur şi simplu bariera**. Grănicerii olandezi au deschis focul. S-a creat o stare generală de haos. Locotenentul Coppins şi-a dat seama că au căzut într-o capcană, a scos un pistol şi a început să tragă, dar a fost împuşcat grav. **Luaţi total prin surprindere, Best şi Stevens au fost pur şi simplu azvârliţi în automobilul german şi trecuţi, împreună cu Schellenberg, în mare viteză, frontiera în Germania**.

Căzuţi în mâinile specialiştilor de la Gestapo, maiorul Richard Stevens şi căpitanul Sigismund Payne Best au fost **interogaţi sistematic timp îndelungat**. Ştiind că nu au nici o şansă de scăpare şi nefiind super-oameni ca James Bond – agentul 007 – din stupidele filme de spionaj produse în serie la Hollywood, **cei doi ofiţeri britanici au vorbit**, spunându-le nemţilor tot ceea ce aceştia doreau să afle.

“Incidentul de la Venlo”, cum a intrat acesta în istoria spionajului, a avut **consecinţe dezastruoase asupra M.I. 6** (Secret Intelligence Service), **cu efecte pe toată durata războiului**.

Agenţii englezi, atâţia câţi au fost**, de pe teritoriul Germaniei au fost suprimaţi**.

Toate structurile de informaţii ale Marii Britanii din Praga, Varşovia, Berlin şi Bucureşti fuseseră retrase, ca urmare a izbucnirii războiului, creind un mare vid în potenţialul de luptă al M.I.6. Căpitanul Best şi maiorul Stevens au supravieţuit războiului, fiind găsiţi de trupele aliate în lagărul de la Niederorf.Ei nu au fost nici judecaţi pentru că nu şi-au dat viaţa pentru patrie, dar nici decoraţi. Au trăit în anonimat, purtând stigmatul prizonierilor de război, care pot fi bănuiţi de orice.

“Incidentul de la Venlo”, precum şi penetrarea şi neutralizarea structurilor de spionaj britanice din Belgia, Franţa şi Olanda, în anii celui de-al doilea război mondial, recunoscute ulterior şi de către istoricii britanici şi şefii M.I. 6, demonstrează că “spionii lui Hitler” nu au fost atât de “idioţi şi de stupizi”, cum

i-au prezentat filmele americane, engleze şi franceze în ultima jumătate a secolului XX, chiar dacă slujeau o cauză diabolică.

Walter Schellenberg a fost judecat de către Tribunalul Internaţional de la Nürnberg, dar s-a ales doar cu o sentinţă uşoară, de **6 ani închisoare**. Aceasta deoarece, în timpul procesului, Schellenberg a putut demonstra că, **în ultima parte a războiului, a încercat să-l convingă pe Himmler să intre în legătură cu puterile occidentale,** pentru a negocia o capitulare a Germaniei în faţa acestora, cu excluderea U.R.S.S**. Judecătorii americani şi englezi au vrut să-l achite pe Schellenberg**, dar ruşii au putut demonstra că acesta a luat parte la executarea fără judecată a unui mare număr de prizonieri de război ruşi. După ieşirea din închisoare, în **1951**, acesta a publicat cartea intitulată *"Memoriile lui Schellenberg".*

Istoricul american David Kohn, în cartea *"Spionii lui Hitler"*, apărută în anul 1978, îl prezintă pe Walter Schellenberg ca pe **unul dintre cei mai străluciţi ofiţeri de informaţii ai celui de-al Treilea Reich**.

Englezii s-au răzbunat, Lidice n-a mai existat !

Şeful direct al lui Schellenberg pe timpul operaţiei Venlo, **Reinhard Heydrich**, a sfârşit mult mai rău. Acesta a fost numit "protector" al Boemiei şi Moraviei (adică al Cehiei) din partea celui de-al Treilea Reich. În **decembrie 1941**, serviciul de spionaj şi diversiune **S.O.E**. *(Special Operations Executive***), înfiinţat din ordinul personal al lui Winston Churchill**, pentru *"a da foc Europei de la un capăt la altul",* **a paraşutat doi agenţi de origine cehă, cu misiunea de a-l asasina pe Heydrich**, cel mai temut, mai inteligent şi mai bestial ofiţer de informaţii al Germaniei hitleriste, de care se temea şi Schellenberg.

La **27 mai 1942**, cei doi agenţi cehi i-au creat lui Heydrich **o ambuscadă pe şoseaua Praga-Dresda**. Acesta a fost rănit de o bombă în care englezii au introdus, pe lângă exploziv, şi un agent bacteriologic letal. Heydrich s-a vindecat de rănile cauzate de bombă, dar **a murit de o infecţie incurabilă, la 4 iunie 1942**.

Asasinarea lui Heydrich a fost cea mai răsunătoare victorie a spionajului britanic din toţii ani războiului al doilea mondial, acesta fiind şi cea mai înaltă personalitate nazistă care a căzut victimă unui atentat străin.

Drept represalii pentru asasinarea lui Heydrich, **trupele S.S. au exterminat întreaga populaţie a localităţii Lidice din Cehia, pe care au ras-o complet de pe faţa pământului**. Pe bună dreptate, Lidice a fost declarată "localitate martir" şi recunoscută ca atare în istoria celui de-al doilea război mondial.

În anii celui de-al doilea război mondial, cât şi după aceea, **serviciile de spionaj engleze au mai suferit şi alte lovituri devastatoare**, atât în confruntările directe pe frontul războiului secret, cât şi ca urmare a unor acte de trădare fără precedent în istoria spionajului mondial.

“Lecţii de germană” pentru spionii englezi…

După preluarea înaltei funcţii de prim-ministru al Marii Britanii, **Winston Churchill** (alias “*Buldogul*”) **şi-a subordonat strict serviciile secrete de informaţii şi de securitate. Din ordinul său personal a fost creat Oficiul pentru Operaţii Speciale de cercetare-diversiune, pentru ducerea unor acţiuni active în Europa ocupată de trupele germane**. Churchill a crezut că va putea opera în acest spaţiu, tot aşa cum erau englezii obişnuiţi să opereze în coloniile lor, adică rapid, ofensiv şi cu rezultate maxime. S-a înşelat amarnic, deoarece serviciile secrete germane nu erau băştinaşii din India, Orientul arab sau Africa. După cum se va putea constata, **englezii au primit lecţii usturătoare din partea nemţilor**, în cadrul unor operaţii de amploare. O asemenea operaţie, derulată sub genericul ***“Jocul englez”***, s-a consumat în Olanda, în **1942-1943**, pe durata a **20 de luni. Protagonişti: S.O.E**. (Special Operations Executive), din partea Marii Britanii şi **Gestapo,** din partea Germaniei. Iniţiativa a fost de partea englezilor.

S.O.E. s-a **constituit** ca serviciu secret pentru operaţii speciale la **16 iunie 1940,** din ordinul personal al primului-ministru Winston Churchill. Acesta a încorporat elemente ale armatei, ale securităţii (M.I.5) şi ale serviciului secret de informaţii (M.I.6).

Conceptul *“operaţii speciale”,* atunci, ca şi în zilele noastre, cuprinde un larg diapazon de acţiuni, precum spionajul, asasinatul, sabotajul, propaganda psihologică, răpirile de persoane, de documente, de modele de tehnică, dezinformarea etc. În mod specific, S.O.E. a operat cu elemente de cercetare-diversiune pregătite pe teritoriul Marii Britanii, în centre speciale, iar apoi paraşutate sau infiltrate (inclusiv cu submarinele) în Franţa, Olanda, Peninsula Scandinavă, Balcani (mai ales în zonele de operaţii ale partizanilor lui Iosip Broz Tito), Orientul Mijlociu, Orientul Îndepărtat şi în Africa. **Mediile de recrutare** pentru elementele de cercetare-diversiune ale S.O.E. erau **cetăţenii străini originari din ţările în care urmau să opereze:** francezi pentru Franţa, olandezi pentru Olanda, etc.

Idealul urmărit era ca agenţii diversionişti să opereze chiar în locurile natale sau în apropierea acestora, astfel încât cunoaşterea terenului să le ofere maximum de eficienţă. **Efectivul maxim** de oameni, bărbaţi şi femei, cu care a operat S.O.E. s-a ridicat la **13.000. S.O.E. a funcţionat**

până în anul 1946, când mijloacele şi atribuţiile sale au fost preluate de către Serviciul Secret de Informaţii (M.I.6).

Practicile S.O.E. au fost extinse şi utilizate de către englezi, în cooperare cu colegii lor americani, pe toată durata Războiului Rece, împotriva fostei lumi socialiste ţinând de Tratatul de la Varşovia. În zilele noastre, acestea se utilizează selectiv în zonele de foc, precum Balcanii, Caucazul, Asia Centrală, Irlanda de Nord, Orientul Mijlociu, Tibet etc.

"Jocul englez", pe care îl vom relata succint, pune în lumină, modul de operare atât al S.O.E., cât şi al Gestapoului. Acest joc al morţii **a început în martie 1941, când nemţii au capturat un operator radio împreună cu staţia sa de emisie-recepţie, paraşutat de S.O.E. în Olanda**, pentru a deservi un grup de rezistenţă. În loc să-l interogheze sub tortură, să scoată de la el şi ceea ce nu ştia şi apoi să-l împuşte, cum era obiceiul peste tot, în taberele statelor beligerante, **colonelul H.J. Giskes**, şeful serviciului de contraspionaj german în Olanda ocupată, a avut o altă idee. Acesta l-a pus pe agentul capturat să aleagă între varianta împuşcării lui chiar în locul paraşutării şi cooperarea cu Gestapoul, în schimbul cruţării vieţii sale. Agentul olandez capturat a ales cooperarea. După ce a aflat toate detaliile misiunii agentului, potrivit regulilor stabilie de S.O.E., col. Giskes **l-a pus pe agent să ia legătura prin staţia sa cu Londra, atrăgându-i atenţia să nu-i alarmeze pe englezi asupra stării sale reale**, sub ameninţarea că dacă englezii nu se vor prezenta şi la următoarele legături radio, el va fi împuşcat pe loc. Radiotelegrafiştii din toate armatele lumii, care acţionează în adâncimea teritoriului ocupat de inamic, sunt instruiţi ca, în cazul în care au fost luaţi prizonieri şi forţaţi de către organele inamice să ia legătura cu "centrul" propriu, pentru acţiuni de deconspirare a viitorilor agenţi, precum şi pentru dezinformare sistematică, aceştia să transmită aşa-numitul **semnal de siguranţă**. Acesta constă într-un semnal secret inserat în conţinutul radiogramei transmise, cum ar fi transmiterea greşită a unei litere la fiecare al zecelea rând sau inserarea unui grup de cifre, ziua lui de naştere sau o dată istorică etc. La primirea acestui semnal, "centrul" ştie că radiotelegrafistul transmite cu "pistolul la tâmplă" şi orice legături cu acesta se întrerup. Încercarea colonelului Giskes a dat rezultatele scontate, acesta reuşind să intre în **legături radio permanente cu S.O.E**. Încurajaţi de "informaţiile" primite pe acest canal, pregătite de Gestapo, în care erau inserate şi elemente reale, veridice, verificabile, S.O.E. a început să trimită în Olanda, în mod sistematic, grupuri de câte 2-3 spioni diversionişti de origine olandeză, pregătiţi în centrele sale speciale**. La un moment dat, din lagărul special al Gestapoului, aflat în localitatea Haaren, se ţinea legătura cu cartierul**

general al S.O.E. din Marea Britanie cu un număr de 17 staţii radio deservite de tot atâţia radiotelegrafişti paraşutaţi sau infiltraţi de englezi în Olanda, care furnizau "informaţii" şi raportau asupra modului de îndeplinire a unor misiuni de sabotaj transmise din Marea Britanie.

"Jocul englez", pus la cale cu măiestrie de către col. H.J. Giskes, **a fost apoi extins şi în Belgia şi Franţa**, cu aceleaşi rezultate strălucite pentru germani şi cu consecinţe dezastruoase pentru S.O.E.

Pentru toate grupurile de cercetare-diversiune paraşutate în Europa, **englezii foloseau acelaşi tip de cod, ceea ce constituia o imensă eroare operativă, deoarece specialiştii germani au "spart" acest cod încă din anul 1941**.

De la cartierul general al S.O.E. soseau, în mod sistematic, noi misiuni, pe care specialiştii din cadrul Gestapo conduşi de Giskes le "executau" cu promptitudine prusacă. Au fost aruncate în aer depozite de muniţii, nave de luptă, puncte de comandă, noduri de transmisiuni, depozite de alimente, carburanţi, lubrifianţi etc., **toate false, dar cu efecte vizibile**. Englezii trimiteau **avioane de recunoaştere** care efectuau **aero-fotografii** şi **se "convingeau" de efectele exploziilor**. Pentru îndeplinirea acestor misiuni, englezii au paraşutat în Olanda, Belgia şi în Franţa zeci de mii de arme, containere cu muniţii, explozivi şi mari cantităţi de valută, acestea **toate căzând în mâinile nemţilor**.

Au fost transmise la Londra numele reale ale unor agenţi paraşutaţi, care s-au distins în acţiunile de mai sus, pe care englezii i-au decorat. **Dacă vreunul dintre agenţii paraşutaţi era chemat în Anglia** pentru noi instrucţiuni, col. Giskes avea grijă ca acesta ***"să cadă eroic"*** într-o misiune următoare, sau să se "raporteze" la Londra că agentul a plecat spre Anglia pe filiera Franţa-Spania-Gibraltar, dar ***"dispărea fără urmă"*** pe parcurs. **În realitate, acesta era executat**.

"Jocul englez" a durat, fără întrerupere, **până în septembrie 1944**, când nu mai avea nici un fel de utilitate. În zilele de **6 şi 7 septembrie 1944,** în lagărul de la Mauthauusen, au fost **executaţi**, prin împuşcare **47 de agenţi de origine olandeză**, pregătiţi de S.O.E. şi capturaţi de Gestapo cu o uşurinţă incredibilă.

Acest "joc" al morţii pentru cei din linia întâi şi al dezastrului pentru serviciile secrete britanice, arogante şi incompetente, s-a încheiat într-un mod de-a dreptul hilar.

Colonelul Giskes a transmit la Londra, pentru cartierul general al S.O.E., o telegramă în clar, cu următorul conţinut: *"Stimaţi domni Blunt, Bingham şi cei care vă vor urma. Am constatat că, în ultimul timp, aţi încercat să faceţi anumite «afaceri» în Olanda fără a ne mai consulta. Acest lucru nu*

este frumos din partea voastră, ţinând cont de îndelungata noastră cooperare plină de succes şi de faptul că noi am fost singurii voştri agenţi. Vă asigurăm, domnilor, că în cazul în care vă veţi hotărî să ne vizitaţi pe continent, veţi fi primiţi cu aceeaşi grijă şi atenţie cu care au fost primiţi toţi cei pe care ni i-aţi trimis domniile voastre de-a lungul timpului. Să ne vedem cu bine."

Cât destre **Blunt** şi **Bingham**, aceştia nu erau alţii decât chiar **cei mai mari şefi ai S.O.E**. Probabil că după citirea acestei telegrame, redactată în termeni atât de "eleganţi" de către colonelul Giskes – şeful Gestapo din Olanda, celor doi generali englezi şi multor altora li s-au lungit feţele până la genunchi...

La "pescuit" de agenţi paraşutaţi

Aşa cum se obişnuieşte în practica universală de secole, adică **ascunderea adevărului** atunci când este vorba de înfrângeri şi **exagerarea** până la cer a victoriilor, cel mai probabil că, prin eforturile britanicilor, istoricii nu ar fi aflat nimic despre *"Jocul englez"* dacă nu s-ar fi produs anumite evenimente şi acţiuni asupra cărora serviciile de spionaj engleze nu au avut control.

Pentru a face cunoscut cum s-a ajuns la aflarea adevărului, atât de jenant, despre dezastrul suferit de serviciile secrete britanice pe continent, în anii celui de-al doilea război mondial, vom urma, succint, firul unei adevărate odisei.

În **noaptea de 9 martie 1943**, un tânăr olandez pe numele de **Pieter Dourlein**, împreună cu alţi doi camarazi de echipă, **Bogaart** şi **Arendse,** cu staţie de emisie-recepţie şi alte 14 containere cu arme, explozivi şi alte materiale specifice acţiunilor de spionaj şi diversiune, au fost **paraşutaţi într-un raion dinainte stabilit**, bine studiat, recomandat de către "reţeaua de rezistenţă" olandeză organizată de S.O.E. în acea parte a Olandei. Locul aterizării a fost marcat, cu semnale luminoase de lanternă, de către "echipa de recepţie" locală. Imediat după ce au luat contact cu solul, cei trei agenţi diversionişti olandezi au fost **întâmpinaţi de trei oameni,** din care unul era şef. A avut loc **schimbul de parole** care cuprindeau în conţinutul lor numele de *"Paul"*, adică codul lui Pieter Dourlein, în cea mai pură olandeză. Noii veniţi au fost trataţi cu whisky şi ţigări englezeşti, spunându-li-se că vor trebui să mai aştepte 1-2 ore înainte de a se deplasa spre Ermelo, unde îl vor întâlni pe şeful reţelei locale de rezistenţă, în care vor fi şi ei încadraţi.

În drum spre Ermelo, li s-au alăturat **alţi şase** "luptători din rezistenţa olandeză", astfel încât fiecare din cei trei agenţi paraşutaţi era escortat de câte trei "localnici". La un moment dat, şeful "echipei de recepţie" i-a rugat pe cei trei agenţi paraşutaţi **să le predea armamentul personal**, deoarece o

eventuală întâlnire cu patrulele germane, urmată de o percheziţie, ar putea avea urmări fatale. Aceştia s-au conformat, părându-li-se măsura drept raţională. După scurgerea unui alt interval de timp, acelaşi însoţitor pe post de şef le-a cerut celor trei agenţi **documentele de identitate false** cu care au plecat din Anglia. La vederea acestora, "şeful" s-a arătat de-a dreptul indignat afirmând că actele sunt făcute prost, fiind mai mult un impediment decât un ajutor, existând pericolul ca, la prima razie, nemţii să-i aresteze, promiţându-le că li se vor face alte acte de identitate. În acest scop, le-a cerut celor trei noi veniţi **să-şi dea numele reale**, sub motivaţia că noile acte vor putea fi confruntate de autorităţile de ocupaţie germane cu registrele reale de evidenţă a populaţiei, înlăturându-se astfel orice suspiciune.

Sub şocul situaţiei în care se aflau, a derutei create de ceea ce învăţaseră ei şi "realitatea din teren", cei trei agenţi, deşi fuseseră instruiţi să nu-şi dezvăluie numele real în nici o împrejurare, i-au crezut mai mult pe "camarazii lor de luptă" din Olanda, **dându-şi numele reale**. După o altă etapă de marş, însoţitorii, la un semnal dat de şeful "echipei de recepţie" i-au imobilizat pe cei trei agenţi paraşutaţi, **punându-i sub cătuşe**. Li s-a adus apoi la cunoştinţă, în mod solemn, că se află **în mâinile contraspionajului german**. Prin acest "proces tehnologic", au trecut foarte numeroase grupuri de spioni diversionişti pregătiţi în Marea Britanie de către S.O.E. la centrele sale speciale...

Ulterior, după terminarea războiului, serviciul de contraspionaj olandez, pe baza cercetărilor proprii, a descoperit că ***"Jocul englez"*** care se referea la spaţiul Olandei **făcea parte dintr-o operaţie mult mai mare,** desfăşurată de Gestapo în Europa occidentală sub genericul ***"Operaţia Polul Nord".***

Cei trei agenţi capturaţi atât de simplu şi de eficace au fost **duşi în clădirea Colegiului din Haaren, transformată în închisoare specială pentru agenţii diversionişti** trimişi cu încredere şi într-un tempo susţinut de către S.O.E.

Interogatoriul celor trei agenţi a durat timp de **şase săptămâni, cu rezultate maxime**. Dourlein şi camarazii săi nu au mai avut ce ascunde, atunci când nemţii i-au confruntat cu textele originale ale telegramelor S.O.E. către "rezistenţa locală" din Olanda, prin care aceasta din urmă era informată cu privire la sosirea şi misiunile "Grupului Paul".

În închisoarea bine camuflată de la Haaren, care nu semăna cu lagărele de exterminare naziste, eroul nostru de acum încolo, Pieter Dourlein, a recunoscut în jur de 30 din oamenii pe care i-a întâlnit în centrele de pregătire specială ale S.O.E. din Marea Britanie. În condiţiile de pază diabolice din închisoarea de la Haaren, agentul Dourlein şi-a propus un scop considerat de

domeniul imposibilului, după părerea unor camarazi olandezi internaţi, cu care s-a consultat, şi anume evadarea.

Marea evadare şi preotul patriot

Dourlein a întâlnit, totuşi, un alt olandez paraşutat ca şi el după cursul de şase luni de pregătire în centrele S.O.E., pe numele său real **Ubbink**. Cei doi agenţi captivi au dovedit calităţi excepţionale în depistarea unor lacune în sistemul de pază şi securitate ale închisorii, inclusiv în reţeaua de obstacole minate, iar **în noaptea de 29 august 1943**, pe timpul unei furtuni ieşite din comun de puternice, **au reuşit să evadeze, absolut pe cont propriu**. Au ajuns în localitatea **Tilburg**, situată la circa 12 kilometri de Haaren şi, neavând nici cel mai mic punct de sprijin, **au intrat în biserica de rit catolic din această localitate**, punându-se la dispoziţia şi mila preotului paroh. Din primele momente, acesta i-a primit cu răceală şi totală suspiciune, luându-i drept agenţi provocatori în slujba nemţilor. Existau trei posibilităţi. O posibilitate era aceea ca preotul să fie neutru şi să-i invite să părăsească biserica. A doua posibilitate era ca preotul să fi fost colaborator al nemţilor (şi cazurile nu au fost rare) şi să-i predea autorităţilor de ocupaţie. A treia posibilitate era aceea ca preotul ţepos şi bănuitor să facă parte din rezistenţa locală olandeză autentică şi nu cea organizată de S.O.E., aflată în închisoarea din Haaren. Un proverb românesc spune că "*Dumnezeu face cuib la barza chioară"*. Aşa s-a întâmplat şi cu cei doi agenţi olandezi aflaţi în voia soartei. **Preotul făcea parte din rezistenţa olandeză reală**. După ce le-a ascultat cutremurătoarea istorie cu privire la experienţa personală şi cu ce există în închisoarea din Haaren, în care funcţiona un imens centru de dezinformare şi neutralizare a acţiunilor S.O.E. în

Olanda, preotul i-a pus pe cei doi în legătură cu şeful autentic al rezistenţei locale, în persoana lui **Van Bilsen**, fost inspector de poliţie înainte de ocupaţia germană, rămas intenţionat în teritoriul ocupat, cu misiuni speciale, dar fără legături cu S.O.E. din Marea Britanie. Acesta i-a ajutat să ajungă **în Franţa**, iar de aici, elemente ale rezistenţei franceze nepenetrate de Gestapo, i-au ajutat să ajungă **în Elveţia**, la Berna, unde au fost predaţi ataşatului militar al Olandei în această ţară neutră, **generalul Van Tricht**.

După ce a ascultat relatările cutremurătoare ale celor doi agenţi**, generalul Van Tricht a înaintat o telegramă cifrată,** cu toate datele relatate de cei doi, privitor la situaţia catastrofală a acţiunilor întreprinse de S.O.E. în Olanda**, la Statul Major General al trupelor olandeze de eliberare care funcţiona pe teritoriul Marii Britanii**. La rândul său, acesta a trimis **o copie** a telegramei generalului Van Tricht, **la cartierul general al S.O.E**. In ceea ce-l priveşte pe generalul Van Tricht, acesta a primit ordin telegrafic să-i ajute pe Dourlein şi Ubbirk să se înapoieze în Marea Britanie.

Odiseea celor doi spioni a continuat cu înapoierea lor **în Franţa**, trecerea frontierei **în Spania** şi ajungerea la baza navală engleză de la **Gibraltar**. Au fost, apoi, luaţi la bord de către un submarin britanic şi transportaţi **la Bristol**, unde au ajuns la **1 februarie 1944**, adică la cinci luni după ce au evadat din închisoarea de la Haaren.

La sosirea în Marea Britanie, cei doi agenţi olandezi au fost luaţi în primire de un ofiţer de informaţii englez, care i-a transportat direct **la Londra.**

Dourlein şi Ubbirk au cerut insistent să fie puşi în legătură cu **colonelul de Bruyne**, şeful serviciului de informaţii al armatei olandeze, aflat în Marea Britanie, dar au fost refuzaţi categoric. Cei doi au fost internaţi la Guilford, interzicându-li-se orice contact cu lumea exterioară.

Fiind agenţi de clasă, **cei doi au reuşit, totuşi, să-i transmită colonelului de Bruyne un mesaj** cu privire la poziţia şi situaţia lor. **Această acţiune le-a salvat viaţa**, deoarece **şefii S.O.E**., dându-şi seama de proporţiile gigantice ale dezastrului provocat de contraspionajul german, prin operaţiile "Jocul englez" şi "Polul Nord", **au încercat să demonstreze că Dourlein şi Ubbirk sunt agenţi dubli, putând fi împuşcaţi, pentru ştergerea urmelor şi ascunderea adevărului.**

După **trei luni de interogatorii intense**, cei doi agenţi olandezi au fost **internaţi**, fără a fi judecaţi şi condamnaţi şi fără nici o altă explicaţie, **în penitenciarul Briscton din Londra**. Abia **la câteva săptămâni după debarcarea trupelor aliate pe continent**, cei doi agenţi au fost puşi în libertate şi **expulzaţi din Marea Britanie**. Dourlein s-a înrolat în Forţele aeriene olandeze, la Escadrila 320 bombardament, iar Ubbirk, fiind ofiţer de marină, s-a îmbarcat pe o navă de război. Ambii au supravieţuit iar pe baza unor rapoarte detaliate înaintate de aceştia guvernului Olandei, susţinute de generalul Van Tricht, fostul ataşat militar al Olandei în Elveţia, **autorităţile statului olandez au constituit o comisie de anchetă cu privire la acţiunile organizate de S.O.E. pe teritoriul Olandei**.

Lipsă de profesionism… imperială

După eforturi susţinute şi îndelungate, **anchetatorii olandezi au reuşit să construiască imaginea reală a înfrângerilor catastrofale suferite de englezi** în cadrul operaţiilor *"Jocul englez"* şi *"Polul Nord"* ale contraspionajului german.

S-a mai descoperit, în afara celor relatate de cei doi agenţi supravieţuitori, că **o întreagă reţea de 1.070 de luptători din rezistenţa olandeză,** care coopera cu S.O.E. în vederea sprijinirii trupelor aliate ce urmau a fi debarcate pe continent, **a fost complet anihilată de Gestapo**.

Olandezii au făcut lumină totală în cele mai întunecoase unghere ale războiului secret, atât din teritoriul propriu, cât şi din Belgia şi

Franţa, mai ales după ce l-au identificat şi interogat, timp îndelungat, pe celebrul colonel german J.H.Giskes. Acesta a colaborat cu anchetatorii olandezi, dezvăluindu-le aspecte uluitoare din activitatea contraspionajului german. **Col. Giskes şi-a exprimat totala uimire faţă de lipsa de profesionism a englezilor din cadrul S.O.E., care au utilizat acelaşi sistem de cod pentru toate grupurile de spioni diversionişti paraşutaţi pe continent.** Spargerea codului, lucru realizat de nemţi, a însemnat dezastrul pentru toţi. O altă greşeală enormă, comisă de către englezi, a constat în faptul că **nu le-a trecut niciodată prin cap să paraşuteze, în zonele de operaţii de pe continent, măcar un singur agent de control**. Un asemenea agent se trimite fără a se lua legături de orice fel cu elementele luptătoare clandestine din zona vizată, deci inopinat şi în cel mai deplin secret. Agentul are misiunea să verifice dacă elementele de rezistenţă clandestine există şi dacă nu au căzut şi sunt manipulate, aşa cum s-au întâmplat lucrurile în cazul operaţiei "Jocul englez".

Colonelul Giskes a relatat că, pentru a-i deruta pe şefii S.O.E., **după evadarea reuşită a lui Dourlein şi Ubbink**, apreciată de el ca deosebit de ingenioasă, **într-o telegramă**, chipurile din partea "rezistenţei olandeze**", transmisă la centrala de recepţie a S.O.E., a strecurat o "informaţie" potrivit căreia cei doi evadaţi ar fi fost recrutaţi de Gestapo**, fiind deci "agenţi dubli". Mare mirare că englezii nu i-au împuşcat din capul locului, după întoarcerea lor în Marea Britanie...

Toată documentaţia întocmită de anchetatorii olandezi a fost înaintată şi guvernului Marii Britanii. Fără a recunoaşte nimic, guvernul englez a răspuns, printr-o scurtă notă a Ministerului Afacerilor Externe, că *"în război s-au mai comis şi unele erori"*.

Niciodată şi în nici o împrejurare, englezii nu au recunoscut, în mod oficial şi public**, erorile comise şi înfrângerile suferite** în cursul celui de-al doilea război mondial. Informaţiile care au apărut în acest domeniu provin **din surse particulare**. Una din aceste surse este *"Enciclopedia spionajului*" a istoricului englez Ronald Seth, apărută la Londra, în anul 1972, la Editura "New English Library". Acesta apreciază că **operaţia de contraspionaj condusă de colonelul Giskes a fost una dintre cele mai reuşite din întreaga perioadă a celui de-al doilea război mondial.**

În ceea ce-i priveşte pe cei doi legendari agenţi olandezi, aceştia au fost absolviţi de orice suspiciuni iar, la data de **6 octombrie 1949**, au devenit **cavaleri ai Ordinului Militar William**, unul dintre cele mai înalte ce se acordă în Olanda.

În fantastica lume a spionajului, nimeni nu deţine monopolul asupra succesului. Războaiele secrete sunt presărate cu victorii, dar şi cu

înfrângeri, indiferent despre cine este vorba. Propaganda mincinoasă şi auto-glorificarea, practicate mai ales de Marile Puteri, nu pot ascunde adevărul care, într-un mod sau altul, va ieşi la lumină.

Răzbunarea "leului britanic" : Operaţia *"Enigma"*

Alungat de samuraii japonezi din Birmania, Malaezia, Sarawak şi Singapore şi târnosit rău de cumplitele bombardamente ale aviaţiei germane, din vara şi mai ales toamna anului 1940, "***leul britanic***", care înspăimântase lumea timp de 100 ani cu "răgetul său de tun", la un an de la începerea războiului al doilea mondial, se afla **într-o situaţie disperată**.

Un alt leu, şi anume *"**Leul de mare***" (denumirea planului operativ de invadare a Marii Britanii, elaborat de Statul Major General al armatei germane), **se pregătea să facă un salt peste Canalul Mânecii**. Umbra unei invazii se aşternea peste insulele britanice.

Ca urmare a efectelor dezastruoase ale "incidentului de la Venlo", din noiembrie 1939, cât mai ales a operaţiilor "Jocul englez" şi "Polul Nord", **serviciile de spionaj şi diversiune britanice M.I.6 şi S.O.E. au fost incapabile să introducă măcar un singur spion pe teritoriul Germaniei, pe toată durata celui de-al doilea război mondial**. Pentru a compensa acestă serioasă lacună, englezii şi-au concentrat toate forţele în planul cercetării radioelectronice, ale cercetării aeriene şi al eforturilor de spargere a cifrurilor şi codurilor utilizate în Forţele maritime şi Forţele aeriene ale Germaniei, adică a acelor componente ale maşinii de război germane care operau împotriva Marii Britanii, aducând-o de mai multe ori în pragul capitulării în perioada 1940-1943.

În acest cadru s-a derulat **operaţia *"Enigma",*** sub directa conducere a lui Sir Winston Churchill, prim-ministrul Marii Britanii în anii celui de-al doilea război mondial.

Interceptarea comunicaţiilor radio ale inamicului, înregistrarea mesajelor şi spargerea cifrurilor şi codurilor acestuia au devenit o problemă de viaţă sau de moarte, de pierdere sau de câştigare a războiului, pe toate teatrele de acţiuni militare, terestre, aeriene şi navale în perioada 1939-1945, atât în Europa, cât şi în Pacific, în timpul celui de-al doilea război mondial**. Arta decriptării telegramelor cifrate a căpătat o importanţă strategică vitală.**

În acest sector, atât pentru elaborarea unor sisteme şi maşini de cifrare (criptare), cât mai sigure, cât şi pentru decriptare, pentru spargerea cifrurilor şi ajungerea la textul clar, în principalele state beligerante au fost **concentrate mari forţe intelectuale**, alcătuite din matematicieni, fizicieni, ingineri, mecanici şi electronişti, lingvişti, analişti şi de alte specialităţi din lumea

academică de primă clasă din Germania, Marea Britanie, fosta U.R.S.S., S.U.A. şi Japonia.

Cei care au prevalat în acest domeniu invizibil al războiului secret şi-au asigurat o şansă în plus în câştigarea războiului.

Din cele mai vechi timpuri şi până acum, la începutul mileniului III şi al secolului XXI **telegrama cifrată, mesajul ermetic de orice fel**, impenetrabile pentru adversar, au constituit şi constituie **arme teribile la îndemâna spionilor. Fără existenţa acestora, activitatea de spionaj ar fi imposibilă**. Iată de ce, criptarea şi decriptarea mesajelor sunt cele mai vechi componente ale artei spionajului.

În cursul celui de-al doilea război mondial, serviciile de spionaj ale Marii Britanii, Statelor Unite ale Americii şi fostei U.R.S.S. au prevalat în arta criptologiei (cifrare-descifrare). Aceste state deţin supremaţia în acest domeniu şi în zilele noastre.

“*Operaţia Enigma*”, cea mai mare victorie a spionajului englez din întreaga sa istorie, îşi trage numele de la maşina de cifrat folosită de Germania în cursul celui de-al doilea război mondial (“Enigma”), **o adevărată capodoperă a tehnicii moderne, realizată de către specialiştii nemţi (cu amestec de evrei) în perioada interbelică.**

Inventatorul maşinii de cifrat “Enigma” a fost inginerul electrotehnic german, în vârstă de 39 ani, **Arthur Scherbius** care, în **aprilie 1918**, a solicitat un **brevet de patent** pentru un nou tip de maşină de cifrat.

“Enigma” a fost testată şi apoi introdusă în serviciul armatei germane în următoarea succesiune: **1926** - în Forţele maritime, în **1928** - în Forţele terestre şi în **1935** - în Forţele aeriene.

Între 1926-1939, această maşină de cifrat de tip electromecanic a fost **perfecţionată continuu.** “Enigma” avea **aspectul unei maşini de scris obişnuite, cu 26 de litere**, un tablou de fişe electrice, un tablou de lămpi şi trei până la cinci rotoare detaşabile, ce puteau fi aranjate în diferite poziţii, potrivit cheii alese. **Textul în clar se transforma din litere în cifre** printr-un sistem nerepetabil de permutări. Când se foloseau trei rotoare de cifrare, o literă a alfabetului avea aceeaşi reprezentare cifrică **după 17.000 de permutări**, iar dacă se foloseau cinci rotoare, erau posibile **şase sextilioane de permutări** (6.000.000.000.000.000.000.000). Combinând poziţiile celor cinci rotoare cu poziţiile contactelor electrice, numărul cheilor zilnice de cifrare puteau atinge astronomica cifrară de **159 trilioane** (159 la puterea 18). **Specialiştii germani au fost convinşi că sistemul de cifrare “*Enigma*” este impenetrabil. Această aroganţă prusacă va costa mult Germania în anii celui de-al doilea război mondial.**

În primii ani de la brevetare, maşina de cifrat “Enigma”, **în varianta cu trei rotoare**, a fost **disponibilă pe piaţă**, fiind **destinată băncilor şi companiilor industriale.** Grija pentru păstrarea secretului economico-financiar a existat dintotdeauna în lumea civilizată dezvoltată. Această grijă a dispărut, însă, în România “democratică” de **după 1989**, când, la sfaturile lui George Sörös, am devenit o “***societate deschisă”***, **fără secrete**, aşa că nu-i de mirare că am ajuns cu economia la marginea prăpastiei în ultimul deceniu al secolului XX...

Armata americană a cumpărat o maşină “Enigma” din Germania, în anul **1928**, la preţul de **144 dolari**, dar nu a introdus-o în serviciu.

Puterea maşinii ”Enigma” consta în numărul rotoarelor utilizate şi infinitatea de chei de cifrare pe care le oferea zilnic. **Nemţii erau convinşi că sistemul lor de cifrare nu putea fi penetrat, chiar dacă maşina cădea în mâna inamicului**. Nemţii n-au crezut într-un adevăr elementar şi anume acela că **orice ar face un om, undeva în lume, se va găsi un alt om capabil să-l desfacă**. Alte reguli sfinte ale spionajului şi analizei informaţiilor spun că **ceea ce tu nu ştii, nu înseamnă că nu există, iar ceea ce tu nu poţi face, nu înseamnă că nici alţii nu pot**. Cei care neglijează aceste reguli plătesc, cu siguranţă, scump.

Primul asalt împotriva sistemului de cifrare german bazat pe maşina “Enigma” s-a produs cu mulţi ani înainte de izbucnirea celui de-al doilea război mondial.

În anul 1931, Hans Thilo Schmidt, specialist la Centrul de cifrare al armatei germane, mare amator de femei şi trai pe picior mare, **a vândut pe bani buni, serviciului de spionaj al Poloniei un documentar privind construcţia maşinii *“Enigma”*, instrucţiunile de utilizare, precum şi sistemul de chei folosit. Vânzătorul era cetăţean german de naţionalitate evreu**. Practica umană a demonstrat că **între femei şi bani există o conexiune dialectică**. Astfel, cu cât ai mai mulţi bani, cu atâta îţi permiţi mai multe femei. Dar, cu cât ai mai multe femei, cu atâta vei avea mai puţini bani. **Neamţul evreu Hans Thilor Schmidt a căzut în această plasă, trădându-şi ţara de adopţie.**

Criptanaliştii Marian Rejewski, Jerzy Rozycki şi Henryk Zygalski, din Biroul Decriptare al serviciului de spionaj al armatei Poloniei, **au reuşit**, pe baza documentaţiei obţinute, **să construiacă o maşină de decriptare pe sistemul “*Enigma”,* înrudită cu viitorul computer**, pe care polonezii au botezat-o ***“Bomba***”. După eforturi extraordinare de-a lungul mai multor ani**, echipa lui Marian Rejewski a ajuns ca, în ianuarie 1938, să descifreze circa 75% din mesajele cifrate care circulau în reţelele de transmisiuni**

ale armatei germane. Polonia nu avea însă resursele financiare, tehnice şi intelectuale pentru a continua acest efort extraordinar.

S-au iniţiat tratative de cooperare pe această temă cu Franţa şi Marea Britanie**. Francezii au declinat oferta,** atât din lipsă de resurse, cât şi din neînţelegerea extraordinarei importanţe a acestui front de luptă. Au înţeles, însă, foarte bine englezii, care s-au şi angajat spre binele ţării lor.

În ianuarie 1939, o delegaţie de experţi englezi, din care făceau parte criptanaliştii Alastair Denniston şi Gustave Bertrand, **a încheiat un protocol de cooperare cu serviciul de decriptare al armatei poloneze**. Cu acest prilej, decriptorii englezi au asistat la demonstraţiile de depistare a cheilor utilizate de "Enigma" germană de către maşina poloneză de decriptare "Bomba".

După invadarea şi cucerirea Poloniei de către trupele germane, în septembrie 1939, Marian Rejewski şi toţi decriptorii biroului său, împreună cu "Bomba" şi toată documentaţia obţinută de la Hans Thilo Schmidt au ajuns în Marea Britanie.

În **mai 1940**, sub directa conducere a primului ministru Winston Churchill, odată cu declanşarea marilor operaţii ale armatei germane de cucerire a Europei de Vest, a fost **declanşată *şi "operaţia Enigma*", care s-a dovedit vitală pentru supravieţuirea Marii Britanii**.

La baza succesului acestei operaţii au stat realizările de până atunci ale decriptorilor Poloniei, lucru pe care autorităţile britanice nu l-au recunoscut niciodată, nici până în zilele noastre.

Acesta a fost, este şi va fi şi în viitor, modul tipic în care Marile Puteri au tratat serviciile de informaţii ale statelor mici şi mijlocii satelite lor. Dacă serviciile de informaţii ale României de după 1989 cred că vor avea ceva de câştigat de pe urma "colaborării" lor cu C.I.A., M.I.6 sau cu alte servicii de informaţii occidentale mai mari, se înşeală amarnic! Acest adevăr îl vor înţelege însă mai târziu, aşa cum l-au înţeles şi în perioada postbelică 1945-1965, când vântul bătea puternic dinspre răsărit…

Centrul *"Operaţia Enigma*" a fost situat la **Bletchley Park**, localitate aflată la 64 km nord de Londra, între Centrele universitare Oxford şi Cambridge, unde funcţiona Şcoala guvernamentală de cifruri şi coduri.

După modelul polonez, la Bletchley Park au fost **realizate mai multe maşini de decriptat de tipul "*Bomba*"**, de către un grup de savanţi matematicieni şi ingineri conduşi de **savantul Alan Turing, părintele primului computer din lume**. Pentru a le stimula interesul, pentru a-i determina să lucreze şi ziua şi noaptea, până la epuizare, în scopul obţinerii unor rezultate cât mai rapide, cei mai buni savanţi, în frunte cu Alen Turing, au fost **plătiţi de Winston Churchill în lingouri de aur şi argint**.

Bătălia Angliei

În luna **iunie 1940**, circa **224.000** de soldaţi britanici şi **95.000** de soldaţi francezi au fost **evacuaţi în Marea Britanie**, peste Canalul Mânecii, doar cu armamentul uşor şi echipamentul de pe ei. Tancurile, artileria, mijloacele de transport, imense cantităţi de muniţie şi alte materiale de război au rămas în mâinile nemţilor. Mulţi istorici au fost de părere că **Hitler putea uşor distruge aceste forţe** concentrate haotic şi fără apărare **la Dunquerque, dar le-a lăsat pur şi simplu să plece, ca un gest de bunăvoinţă faţă de Marea Britanie, cu care Germania voia să încheie pace, evident, prin capitularea acesteia**. În aceeaşi perioadă, în S.U.A., **preşedintele Franklin Delano Roosevelt intra în campanie electorală pentru un al treilea mandat excepţional, sub angajamentul solemn că nu va antrena Statele Unite în războiul din Europa.**

Istoria celui de-al doilea război mondial nu a putut demonstra cu certitudine că A.Hitler ar fi urmărit invadarea cu orice preţ a insulelor britanice, în ciuda existenţei planului "Leul de mare", pe care, chipurile, englezii l-ar fi zădărnicit. Predominantă este părerea că **Hitler nu a urmărit ocuparea Marii Britanii şi încărcarea Germaniei cu hrănirea a peste 40 milioane de oameni**, într-o ţară lipsită de resurse. Ca atare, **"Führerul" a dorit**, mai degrabă, o capitulare condiţionată a Marii Britanii.

Pentru atingerea acestui obiectiv**, Statul Major General german a pregătit o mare ofensivă aeriană împotriva Marii Britanii**. Conducerea operaţiei a fost încredinţată mareşalului de aviaţie **Hermann Göring**, care dispunea, în primul eşalon, de trei armate aeriene dislocate în Franţa, Belgia, Olanda, Germania, Danemarca şi Norvegia, cu **1.580** avioane de bombardament, **1.090** avioane de vânătoare şi **210** avioane de cercetare.

Apărarea antiaeriană a Marii Britanii era comandată de mareşalul de aviaţie **Hugh Dowding**, şeful Comandamentului aviaţiei de vânătoare, care dispunea de următoarele forţe şi mijloace: 7 divizii de artilerie antiaeriană, 29 staţii radar secrete dispuse pe coasta de sud a Angliei, un corp de observatori aerieni şi unităţi de baloane captive.

In ceea ce priveşte aviaţia de vânătoare, Forţele aeriene engleze dispuneau de **900** avioane de vânătoare, dintre care puteau intra zilnic în luptă **675** avioane. Era clar că **raportul de forţe era în favoarea Germaniei.**

Mareşalul Hugh Dowding avea însă **un as în mânecă**. Este vorba de **informaţiile de tot mai mare valoare furnizate de miile de specialişti din cercetarea radio şi decriptare concentraţi în centrul de la Bletchley Park, angajaţi în "*Operaţia Enigma*"**. Din luna **aprilie 1940**, aceştia au început să folosească cheile de cifrare ale maşinilor Enigma care

deserveau traficul radio al Forţelor aeriene şi **să descifreze mesaje de foarte mari importanţă**.

Pe această cale, s-a aflat că ofensiva aeriană germană va fi declanşată după data de 1 iulie 1940. Ulterior, **s-a aflat şi ziua exactă, respectiv 10 iulie**, fapt ce i-a privat pe germani de efectele elementului surprindere. Pe toată durata "Bătăliei Angliei", care s-a derulat între iulie-septembrie 1940, **apărarea antiaeriană a teritoriului Marii Britanii nu a putut fi luată prin surprindere nici măcar o dată.**

Datorită cercetării radio a "Enigmei", comandamentul englez era la curent cu ordinele transmise de Berlin unităţilor de aviaţie care acţionau împotriva Marii Britanii, cunoştea grupările de lovire ce se constituiau, timpul decolării, itinerariile de zbor şi obiectivele ce urmau a fi lovite. Toate acestea le permiteau englezilor să recurgă la manevre de forţe şi mijloace suple şi să prevină surprinderea.

Efortul maxim al ofensivei aeriene împotriva Marii Britanii s-a făcut de către aviaţia germană **la 15 august**, când aceasta a efectuat **1.786 ieşiri avion**, dar care, în final, a fost zădărnicită**, nemţii pierzând 75 de avioane, comparativ cu 34 ale englezilor.**

***"Bătălia Angliei"* s-a încheiat, în linii mari, la 17 septembrie 1940.** Bombardamentele au continuat şi în anul 1941, dar nu cu aceeaşi intensitate. **Salvarea Marii Britanii a survenit la 22 iunie 1941**, când imensa majoritate a Forţelor aeriene ale Germaniei au fost transferate pe frontul germano-sovietic.

Toate informaţiile obţinute din sursa *"Enigma"* au fost supuse unui regim de secret privind diseminarea şi păstrarea **de-a dreptul diabolic**. Mapa cu telegramele descifrate purtau indicativul ***"ultra"*** şi era prezentată exclusiv primului-ministru Winston Churchill.

Acesta hotăra ce se va disemina şi cui anume, evident, sub o altă formă şi fără menţionarea sursei. **Accesul la primul-ministru era permis la orice oră din zi şi din noapte**. Când i s-a adus la cunoştinţă telegrama din care rezulta că, în dimineaţa de 22 iunie 1941, armata germană a trecut la ofensiva generală împotriva U.R.S.S., Winston Churchill a declarat, entuziasmat la culme*: "Aceasta este cea mai fericită zi din viaţa mea*". Avea şi motive să fie aşa.

Istoria celui de-al doilea război mondial scrisă de Liddell Hart, apărută în anul 1970 (pag.115), face cunoscut că, **pe timpul *"Bătăliei Angliei"* aviaţia germană a pierdut 1.733 de avioane şi nu 2.698 cu câte s-au lăudat englezii.**

La succesele repurtate de avioanele de vânătoare engleze în luptele aeriene cu aviaţia germană pe toată durata celui de-al doilea război mondial, **o**

contribuţie de seamă şi-a adus-o dispozitivul sonic sincronizator pentru tragerea cu mitraliera printre palele elicei de avion în zbor, realizat de inginerul român George (Gogu) Constantinescu. Am văzut personal acest sincronizator expus la Muzeul Imperial de Război din Londra. Fiind cu un grup de români şi ştiind că sunt ofiţer activ, directorul muzeului ne-a condus personal la invenţia inginerului G.Constantinescu, afirmând*: "Această invenţie a revoluţionat întrebuinţarea în luptă a aviaţiei de vânătoare*". Evident, aceasta era **prezentată drept un patent britanic** şi avea dreptate**. Datorită faptului că nu s-a bucurat de nici un sprijin din partea statului român**, obicei reinstaurat în România după 1989, George Constantinescu **a emigrat şi s-a stabilit în Marea Britanie**, devenind cetăţean al acestei ţări, **aşa cum s-a mai întâmplat, şi se va mai întâmpla şi în viitor, cu cele mai valoroase minţi ale neamului românesc…**

"Bătălia Atlanticului" şi spargerea codurilor

După ocuparea Europei Occidentale de către Germania, englezii au rămas singurii care mai puteau opune oarecare rezistenţă armată în faţa formidabilei puteri a celui de-al Treilea Reich. În perioada 1940-1945, Marea Britanie a luptat pentru supravieţuire, **apărându-şi cu disperare căile de comunicaţii maritime din Atlantic. Acestea asigurau aprovizionarea cu resursele vitale ale britanicilor**, respectiv alimente, petrol, materii prime, precum şi muniţii şi armament pentru **armata de uscat britanică, surprinsă total nepregătită pentru război.** Pierderea controlului asupra acestora **ar fi însemnat anihilarea Marii Britanii, în primul rând prin înfometare**. Winston Churchill a înţeles acest lucru şi, de aceea, şi-a concentrat toate forţele şi toată capacitatea asupra acţiunilor navale din zona Oceanului Atlantic.

În ceea ce-l priveşte pe Adolf Hitler, operaţiile navale din Atlantic aveau un rol secundar şi i le-a încredinţat amiralului Karl Dönitz, specialist în submarine. **Pentru A.Hitler, de importanţă vitală erau uriaşele bătălii terestre de pe frontul rusesc,** unde se decideau şansele *creării "Reichului de 1.000 de ani*" sau a distrugerii Germaniei.

"Bătălia Angliei", cu toată încrâncenarea şi efectele ei psihologice, **a fost floare la ureche faţă de "*Bătălia Atlanticului*", de pe urma căreia Marea Britanie a ieşit, la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, vlăguită şi dominată total de S.U.A.**

La începutul celui de-al doilea război mondial**, amiralul Karl Dönitz dispunea de 56 submarine oceanice**. În perioada septembrie-decembrie, submarinele germane dispunând de baze pe toată coasta de est a Atlanticului, au scufundat portavionul englez "***Couragious"*** (torpilat de subarinul U-29) şi alte **114** nave de transport totalizând **420.000 tone**. La **15 octombrie 1939**,

submarinul german **U-47 a pătruns în Scapa Flow**, cea mai mare bază navală militară a Marii Britanii, **scufundând nava de linie *"Royal Oak"*, cea mai mare navă de război a flotei engleze.**

În anul 1940, Forţele maritime ale Marii Britanii au fost incapabile să mai controleze, chiar şi parţial, ofensiva submarinelor germane, iar populaţia Marii Britanii a trecut la raţionalizarea severă a alimentelor de bază.

În **septembrie 1940**, Winston Churchill a obţinut, în urma a două mari negocieri intense, un număr de **50 distrugătoare americane vechi, din primul război mondial, în schimbul concesionării către S.U.A. a opt baze militare engleze, din care trei baze aeriene pe teritoriul Marii Britanii, pentru o perioadă de 99 ani**. Este vorba de Lakenheath, Milden Hall şi Molesworth.Cu alte cuvinte, teritoriul Marii Britanii va mai sta la dispoziţia S.U.A. sub raport militar **până în anul 2039**. Aceste baze au fost utilizate de Forţele aeriene ale S.U.A. în timpul agresiunii împotriva Iugoslaviei, din primăvara anului 1999, sub genericul "*Forţa Aliată".*

În cursul anului 1941, flota operativă de submarine a amiralului Dönitz a atins nivelul **de 236 de nave**, dintre care **50** operau **în Marea Mediterană**. În cursul acelui an**, submarinişti germani au trimis pe fundul Oceanului 328 de nave britanice**, cu un deplasament total de **1.576.000 tone**, cu preţul a **30 de submarine scufundate**.

La începutul anului **1942**, amiralul Karl Dönitz şi statul său major au ajuns la **concluzia** că, pentru a obliga Marea Britanie la capitulare, scufundările de nave comerciale şi de luptă trebuiau să ajungă la circa **700.000 tone pe lună**. În cursul anului 1942, cele **393 de submarine germane** nu au fost prea departe de atingerea acestui obiectiv. Cota de 700.000 tone deplasament scufundate a fost **atinsă în lunile mai şi iunie**. Până la sfârşitul anului 1942, **Germania a reuşit să scufunde un număr de 1.664 de nave inamice, cu un tonaj total de 7.790.000, adică cu peste un milion de tone mai mult decât au putut şantierele navale din Marea Britanie şi din S.U.A., la un loc, să construiască şi să lanseze la apă noi nave de înlocuire a pierderilor. Pericolul pierderii "*Bătăliei Atlanticului*" de către Marea Britanie era imens**. Succesele extraordinare ale submarinelor lui Dönitz s-au datorat nu numai calităţilor de luptă ale navelor şi echipajelor, ci **şi contribuţiei spionajului naval german**. Serviciul german ***"B.Dienst"***, de cercetare radio şi decriptare, **condus de Wilhelm Tranow**, începând **din martie 1940 a reuşit să spargă codul folosit de flota comercială a Marii Britanii.**

Datorită informaţiilor cu o veridicitate de sută la sută, amiralul Dönitz a fost la curent cu deplasările navelor de transport individuale şi în convoi din

apele Oceanului Atlantic, putându-şi concentra şi dirija submarinele pentru atacuri devastatoare cu mare precizie. **Acest avantaj l-a adus foarte aproape de victorie în cursul anului 1942.**

Decriptorii britanici fac minuni !

Exploatarea traficului radio din reţelele Forţelor maritime ale Germaniei de către centrul de la Bletchley Park s-a dovedit mult mai complexă şi mai dificilă decât cel al Forţelor aeriene germane din perioada "Bătăliei Angliei". **Maşinile de cifrat *"Enigma"* folosite în traficul radio al flotei germane de submarine erau mult mai complexe**, acestea folosind şi **5 rotoare** (faţă de 3 în aviaţie) şi **o infinitate de chei, care se schimbau şi de două ori pe zi.**

O fisură în sistemul de comunicaţii radio navale germane a fost **descoperită în anul 1942**, când decriptorii englezi au constatat că staţiile de radio care anunţau starea vremii în zona Atlanticului şi care ţineau legătura cu submarinele şi navele de război de suprafaţă **foloseau *"Enigma"* cu 3 rotoare, ale cărei mesaje englezii le descifrau cu uşurinţă**. Pentru supravieţuirea Marii Britanii era însă absolută nevoie să se pătrundă în traficul radio secretizat al submarinelor germane. Fără informaţii certe din acest sector, Forţele maritime ale Marii Britanii erau pur şi simplu oarbe în faţa imensităţii Oceanului Atlantic.

Winston Churchill a alocat noi fonduri, mijloace tehnice şi forţe Centrului de cercetare radio şi decriptare de la Bletchley Park, astfel încât efectivele de specialişti ale acestuia au ajuns **la 10.000 de oameni în 1942**. Pe lângă matematicieni, analişti şi lingvişti, au fost **convocaţi şi cei mai mari jucători de şah şi chiar magicieni.** Spargerea cifrurilor navale germane era o chestiune de viaţă şi de moarte, mai ales după ce, **în a doua jumătate a anului 1942, submarinele germane scufundaseră peste 2 milioane tone de combustibil, alimente şi muniţii, ce veneau din S.U.A. şi Canada**.

Bătălia pentru spargerea cifrului maşinii "Enigma" **cu 4 rotoare,** poreclită de englezi "***Rechinul***", a fost **condusă de savantul matematician englez Alan Turing**, de la Universitatea din Cambridge.

A.Turing a fost primul om din lume care a înţeles că "Enigma" germană reprezenta cea mai înaltă culme a creaţiei omeneşti în domeniul maşinilor electromecanice. **Pentru învingerea acesteia era nevoie de o maşină care să efectueze calcule cu o viteză mult mai mare**. O asemenea maşină nu exista. Este vorba de **maşina electronică**. Această maşină **s-a născut la Bletchley Park**, pe frontul "războiului secret", s-a născut în lumea spionajului, în contextul celui de-al doilea război mondial.

La început, au fost construite *“Bombele”* de decriptare, după modelul adus de polonezi în 1939, care încorporau tehnologie electromecanică şi elemente de electronică. Acestea au dat rezultate satisfăcătoare, dar numai în măsura în care au fost completate cu instrucţiuni, chei şi maşini “Enigma” obţinute de spionii englezi de pe navele germane scufundate sau capturate, cum a fost cazul submarinelor U-110 şi U-559 şi navelor meteo “ München” şi “ Lauenberg”. Acelaşi procedeu îl foloseau şi nemţii cu navele engleze scufundate.

Criptologii englezi au spart sistematic codurile şi cifrurile flotei de submarine germane începând din luna decembrie 1942. Ca urmare a acestui fapt, în **ianuarie 1943** au fost scufundate **19** submarine, în februarie **15** submarine, iar din martie, **lunar** au fost scufundate **peste 40** de submarine**. Din anul 1943, americanii şi englezii lansau la apă mai multe nave decâ erau în stare submarinele germane să scufunde**, ceea ce însemna că “Bătălia Atlanticului” a luat o altă turnură. Amiralul Dönitz şi-a retras submarinele din jumătatea de nord a Atlanticului.

Intrarea în joc a S.U.A., ca urmare a declaraţiei de război a lui Adolf Hitler din 11 decembrie 1941, a schimbat treptat, raportul general de forţe de pe teatrul de război din Atlantic.

În luna **octombrie 1942,** între Marea Britanie şi S.U.A. s-a semnat un **acord de cooperare în domeniul cercetării radio şi decriptării**, având ca obiectiv de atac maşinile germane de cifrat “Enigma”. Având la bază documentaţii engleze, serviciul de informaţii al Forţelor maritime ale S.U.A. au construit maşini de decriptat de tip “Bomba” cu viteze de calcul sporite. **Americanii au construit peste 100 de “*Bombe*””.**

Centrul englez de la Bletchley Park a continuat să deţină monopolul în domeniul decriptării, dându-le americanilor în special rezultatele acestei activităţi.

În luna **februarie 1944**, echipa de matematicieni şi ingineri de la Bletchley Park condusă de Alan Turing va pune în funcţiune **prima maşină electronică din lume**, având ca destinaţie decriptarea cifrurilor germane, denumită ***“Colosus”.*** Aceasta avea **1.500 de tuburi electronice** şi **putea citi 25 000 biţi pe secundă.**

Prin “Colosus”, care era de fapt precursorul calculatorului programabil electronic digital, omenirea intra într-o nouă epocă istorică. **Al doilea “Colosus”** a apărut în **iunie 1944**, având **2.400 de tuburi electronice**. Cele două maşini-minune au fost utilizate în calculele necesare planificării operaţiei *“Overlord”* de debarcare a trupelor americano-britanice din Normandia, precum şi pentru cunoaşterea conţinutului mesajelor cifrate ale armatei germane.

***"Colosus"* a condus la naşterea computerului modern, apărut la începutul anilor '50 prin contribuţia aceluiaşi Alen Turing**. "Colosus" a fost utilizat şi la calculele necesare realizării bombei atomice, de către americani.

Între 1926 şi 1945, în Germania au fost construite în jur de 100.000 maşini de cifrat "*Enigma*". Aceasta a fost **utilizată**, într-o variantă adaptată, **şi în armata şi flota Japoniei.** Bătălia pe frontul invizibil împotriva "Enigmei" a avut o importanţă uriaşă în desfăşurarea şi rezultatele celui de-al doilea război mondial. **Decriptorii ruşi au spart cifrul "*Enigmei*" germane în anul 1942**. Acest lucru **i-a favorizat pe ruşi în marea bătălie de la Kursk, din vara anului 1943**, când armatele conduse de generalul Ghiorghi Jukov au zdrobit ultima mare ofensivă a Germaniei celui de-al Treilea Reich din cursul celui de-al doilea război mondial, deschizând calea spre Berlin a Armatei Roşii.

În cursul anului **1942**, decriptorii englezi mobilizaţi la Blechley au **descifrat, în medie, 25.000 mesaje secrete** ale Forţelor terestre şi Forţelor maritime germane, **în cursul unei singure luni**. **După apariţia "*Colosus-ului*", aceste cifre au crescut la 48.000 şi respectiv 36.000 mesaje secrete descifrate pe lună.**

În cursul celor 5,5 ani cât a durat cel de-al doilea război mondial, **Germania** a **construit** un număr de **1.157** submarine oceanice şi **700** minisubmarine pentru acţiuni în apele de coastă. Au fost **distruse**, în acţiunile navale, **789** submarine oceanice şi **632** de minisubmarine.

Submarinele germane au scufundat circa **2.800** de nave inamice de transport şi **175** nave de suprafaţă de război, în cea mai mare parte britanice.

În anul 1945, Germania a pierdut războiul pe uscat dar, înainte de căderea Berlinului, **amiralul Karl Dönitz mai dispunea încă de 463 de submarine oceanice,** care puteau provoca mult rău pe rutele de navigaţie din Atlantic. Amiralul Donitz nu mai avea însă pentru cine să mai lupte. Din submarinele sale, **159 s-au predat, iar restul au fost distruse de către propriile lor echipaje.**

Din cei **39.000 de ofiţeri germani** care au deservit flota de submarine a amiralului Donitz, **au supravieţuit 7.000**. Submarinele germane au constituit una din armele cele mai teribile din arsenalul celui de-al Treilea Reich care şi-au făcut pe deplin datoria, chiar dacă luptau pentru o cauză odioasă. Pentru acest lucru, A.Hitler i-a încredinţat amiralului Karl Dönitz sarcina încheierii armistiţiului cu puterile aliate învingătoare.

Amiralul Karl Dönitz a fost judecat în grupul criminalilor de război de la Nürnberg, dar nu a primit pedeapsa capitală. A fost **încarcerat în perioada 1946-1956.**

Britanicul Harry Hinsley, autorul oficial al "*Istoriei războiului secret 1939-1945"*, aprecia că spargerea de proporţii a cifrului german bazat pe maşinile "Enigma" ar fi dus la scurtarea cu doi ani a războiului. Estimarea aceasta este, desigur, exagerată. Succesele repurtate de către decriptorii polonezi, englezi, ruşi şi americani au contribuit, în mod cert, la **scurtarea războiului** al doilea mondial, dacă nu cu ani, **cu câteva luni**. Acest efect a fost **benefic,** deoarece **i-a privat pe americani de a utiliza primele lor bombe atomice în Europa, aşa cum se intenţiona**. Istoricul american Jeffrey T.Richelson, în cartea sa "*Un secol al spionilor: Spionajul în secolul XX"*, Editura "Oxford University Press", New York, 1995 (pag.196), arată că **şefii politici şi militari din S.U.A. aveau intenţia să arunce prima bombă atomică asupra oraşului Hamburg sau asupra Berlinului. Dacă România nu ieşea din război în august 1944, care a condus la scurtarea cu şase luni a războiului, cu siguranţă că intenţiile americanilor s-ar fi materializat…**

În acest caz, probabil că **cea de-a doua bombă atomică ar fi fost aruncată asupra Ploieştiului**, unde, în 1943, Forţele aeriene ale S.U.A. au pierdut aproape întreaga armată aeriană de bombardament, în intenţia de a scoate din funcţiune această zonă petroliferă, care ca jucat un rol esenţial în punerea în mişcare a maşinii de război germane, în perioada 1940-august 1944.

În anul 1945, cu prilejul zilei Victoriei, Winston Churchill s-a deplasat personal la Centrul de cercetare radio şi decriptare de la Bletchley Park, unde a distribuit ordine, medalii şi alte recompense celor care au contribuit la victoria împotriva maşinii germane"Enigma".

Spre marea ruşine a lumii, **nici unul dintre ofiţerii polonezi decriptori, realizatorii primei *"Bombe"* model, nu numai că nu a fost decorat dar aportul acestora nici măcar nu a fost amintit…**

Cu siguranţă că **tot aşa vor fi tratate şi serviciile de informaţii ale statelor foste membre ale Tratatului de la Varşovia, care s-au pus în slujba C.I.A. şi M.I.6!** Totul este o chestiune de timp. *Lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba*, spune un vechi proverb românesc…

Cu toate victoriile repurtate împtoriva "Enigmei" germane, serviciile secrete de informaţii şi securitate ale Marii Britanii au încheiat cel de-al doilea război mondial cu un **bilanţ negativ**.

Din 1930 şi până în 1965, aceste servicii au fost penetrate de *"Reţeaua magică"* sau *"Reţeaua de la Cambridge",* compusă din Sir Antony Blunt, Guy Burgess, Kim Phillby şi Donald Maclean, pe care i-am prezentat detaliat în cartea "Ghidul spionului român", (Editura OBIECTIV) apărută în anul 2001.

Cu ajutorul lui John Cairneross, recrutat tot la Cambridge în perioada interbelică, **spionajul sovietic a fost la curent cu toate realizările englezilor în bătălia cu *"Enigma"***, din anii celui de-al doilea război mondial, la Bletchely Park.

Spionii americani, cu care se coopera deschis, pe bază de acorduri, **făceau şi ei ravagii în secretele englezilor**. Astfel, istoricul britanic Andrew Hodges, în cartea *"Alan Turing:Enigma şi spionajul",* demonstrează, cu argumente şi dovezi imbatabile, că **americanii au furat din Marea Britanie documentaţiile şi informaţiile care au stat la baza inventării calculatorului**. Chiar Alan Turing, care a vizitat de câteva ori S.U.A., în anii războiului şi după aceea, a informat autorităţile britanice că americanii fură masiv informaţii secrete de la Bletchley Park, de la Cambridge şi din Manchester. **Acestea au constituit punctul de plecare al S.U.A. în lansarea uriaşei sale industrii de calculatoare**, de mai târziu. Aici, se potriveşte un alt proverb de mare circulaţie: *"Peştele cel mare îl înghite pe cel mic"*...

În **1943**, an de glorie în lupta dusă cu "Enigma" germană, pentru aportul extraordinar la descifrarea mesajelor secrete din traficul radio al flotei de submarine al lui Dönitz, primul-ministru britanic **Winston Churchill l-a răsplătit pe Alan Turing cu câteva lingouri de metal preţios (aur şi argint)**, deoarece lira sterlină era devalorizată. Savantul matematician, neavând altă inspiraţie, **a îngropat acele lingouri în pământ,** într-o zonă nu departe de Bletchley Park. Datorită modificărilor survenite în teren, cauzate de război, deşi a căutat ani la rând, Alan Turing **nu şi-a mai găsit comoara...**

În anul 1952, Alan Turing a fost implicat într-un proces de homosexualitate. Deşi, în final, nu a fost condamnat pentru acest delict, procesul în sine i-a compromis onoarea şi i-a ruinat cariera. Deşi era distins cu Înaltul Ordin al Imperiului Britanic, ilustrul savant a fost **înlăturat din mediul universitar de la Cambridge.** Rezultatul final a fost acela că, **la 7 iulie 1954, Alan Turing şi-a pus capăt vieţii prin spânzurare.**

"Războiul radioelectronic"* născut la Bletchley Park a fost extins şi intensificat în perioada postbelică**, de data aceasta împotriva fostului mare aliat U.R.S.S. şi a "lumii comuniste" care a rezultat în urma celui de-al doilea război mondial. Au fost atacate, însă, cu vigoare şi reţelele radio şi cifrurile statelor aliate din N.A.T.O. Centrul de Comunicaţii Guvernamentale al Marii Britanii (G.C.H.Q.), prin ***"Operaţia Engulf" din perioada **1960-1970**, a reuşit să spargă cifrurile de stat şi militare ale Germaniei Federale, Greciei şi Franţei şi, parţial, pe cel al Italiei.

Britanicii au meritul istoric de a fi contribuit la transformarea cercetării radioelectronice şi decriptării în principala dimensiune a spionajului modern. Cele mai performante realizări ale tehnicii electronice, minuni ale creaţiei geniului uman, pe care piaţa comercială nu le va vedea niciodată, sunt utilizate de către Marile Puteri ale lumii pentru misiuni de spionaj, de pătrundere la secretul de stat politic, militar, economico-financiar, prin interceptarea comunicaţiilor de orice fel şi prin decriptare.

"Războiul radioelectronic" este cea mai amplă şi mai viguroasă expresie a spionajului total. Este total, invizibil, nu este sângeros, nu provoacă crize politico-diplomatice, ca în cazul arestării unor spioni **şi este total în afara percepţiei opiniei publice interne şi internaţionale.**

Informaţiile obţinute prin cercetarea radio şi decriptarea mesajelor cifrate sunt **sigure în proporţie de sută la sută**. Folosirea unui cifru compromis, de către un stat, fără ca acesta să-şi dea seama de acest lucru, are consecinţe dezastruoase, în plan politic, economic şi militar.

După transformările social-politice şi militare din fosta "lume comunistă" cuprinsă între "Zidul Berlinului" şi Extremul Orient, din perioada 1989-1991, survenite prin surprindere, neanticipate de nici un centru de analiză din lume, **serviciile de spionaj ale Marii Britanii sunt deosebit de agresive în acest spaţiu**. Gentlemenii de la M.I.6 şi G.C.H.Q. au multe de răzbunat de pe urma loviturilor primite din partea K.G.B. şi G.R.U., care s-au "dat peste cap" şi s-au "democratizat".

Englezii doresc să ajungă la arhivele serviciilor de informaţii ale statelor membre în defunctul Tratat de la Varşovia, **ca să vadă ce acţiuni şi cu ce rezultate au desfăşurat "agenţii comunişti" pe teritoriul Marii Britanii şi mai ales "cine i-a ajutat"**. Mă tem că în aceste state, inclusiv România, s-au găsit sau se vor găsi capete seci şi trădători care să le permită acest lucru…

Orice putere străină care ocupă o ţară, direct sau prin forme mascate, vizează tezaurul naţional, cifrul de stat şi arhivele serviciilor secrete ale ţării victimă. După 1989, România este o ţară victimă…

Capitolul VI
GERMANIA -"TÂNĂRUL TIGRU" AL EUROPEI
Drumul Golgotei venea din Franţa !

Războiul de 30 ani (1618-1648), încheiat cu pacea de la Westfalia, a însemnat o adevărată catastrofă pentru Germania. Acesta a fost **ultimul război religios din Europa**, dintre catolici şi protestanţi, care **ulterior s-a transformat într-un război dinastic**, dintre Imperiul Habsburgic, pe de o parte şi Franţa şi Suedia, pe de altă parte. Deşi purtat în numele lui Dumnezeu, **războiul de 30 ani s-a caracterizat printr-o cruzime şi brutalitate cu totul ieşite din comun. Oraşele germane au fost rase de pe suprafaţa pământului, satele devastate, iar o treime din populaţia germană masacrată.** Spaţiul german a fost divizat până la ridicol, rezultând circa **350 de mici principate**, conduse de prinţi care au luptat alături de Franţa şi Suedia.

Toate efectele pozitive ale reformei lui Martin Luther şi ale iluminismului german de la sfâşitul secolului XV şi începutul secolului XVI, care făcuseră din Germania un mare centru al civilizaţiei Europei, au fost anulate. Până la Pacea de la Westfalia, oraşele germane se bucurau de cea mai mare independenţă, feudalismul în acestea fusese eradicat, iar meseriile, comerţul şi cultura erau înfloritoare. Ţăranii germani s-au bucurat de libertate cu mult înaintea celor din Franţa şi Anglia. **După Pacea de la Westfalia, spaţiul geopolitic german a fost readus la o stare apropiată de barbarie.** Oraşele şi-au pierdut dreptul la autoguvernare, iar în mediul rural a fost reintrodusă şerbia, chiar şi acolo unde aceasta nu existase niciodată. **La crearea acestei stări de lucruri, o mare contribuţie a avut-o Franţa care a făcut tot ce i-a stat în puteri, de-a lungul secolelor, pentru a împiedica naşterea în Europa a unei Germanii puternice**. Ştiau ei francezii de ce…

Războaiele napoleoniene de la începutul secolului XIX au frânat procesul de unificare a spaţiului german cu multe decenii.

Intre 10 octombrie 1806 şi 14 iunie 1807, Prusia suferă o suită neîntreruptă de înfrângeri usturătoare în bătăliile de la Saalfeld, Jena, Auerstaat, Prentzlow, Stettin, Lukek, Magdeburg, Eylan şi Friedland, fiind încorporată în imperiul napoleonian.

Practica de mii de ani a civilizaţiei umane a demonstrat că **oricâte lanţuri i-ai pune, istoria nu poate fi ţinută pe loc**. Aşa s-au petrecut lucrurile şi în cazul Germaniei.

Primul Reich german este cel al epocii medievale, cunoscut sub numele de Sfântul Imperiu Roman de naţiune germană¸întemeiat în anul 962 de Otto I. Acesta a cuprins teritoriul Germaniei, o parte a Italiei, Cehia, Burgundia, Ţările

de Jos. Războiul de 30 de ani (1618-1648) a golit de conţinut autoritatea imperială, deşi Sfântul Imperiu Roman de naţiune germană a existat formal până în anul 1806, când a fost spulberat de Napoleon Bonaparte. **Al doilea Reich** va fi opera Prusiei, sub geniul politico-militar al "cancelarului de fier", prinţul Otto von Bismarck (1815-1898) şi cu contribuţia tunurilor de oţel ale concernului Krupp şi a durat între anii 1871-1918.

Cel de-**al treilea Reich** a fost opera lui Adolf Hitler şi a durat între 30 ianuarie 1933-9 mai 1945.

Naşterea "tigrului german"

Germania s-a născut prin forţă şi s-a consolidat prin agresiuni. Rolul decisiv în unificarea spaţiului german şi transformarea acestuia într-una dintre cele mai formidabile puteri economice, tehnologice şi militare ale lumii i-a revenit Prusiei, partea cea mai săracă în resurse naturale a acestui spaţiu. De aici, putem trage concluzia că **geniul uman înfloreşte cu precădere în condiţiile lipsei resurselor naturale şi nu a abundenţei acestora.**

Marea Britanie, Germania, Elveţia, Suedia şi, mai presus de toate, **Japonia**, sunt ţări sărace în resurse naturale şi totuşi sunt cele mai dezvoltate din lume. În contrast cu acestea, **România** a fost un spaţiu bogat în resurse naturale şi, cu toate acestea, naţiunea română este cea mai săracă din Europa. Cine poartă vina, mai ales că există şi excepţii de la această regulă?

Prusia s-a născut în jurul statului Brandenburg, pe pământurile nisipoase de la est de Elba. **Prusia s-a dezvoltat teritorial printr-o expansiune continuă spre est, realizând cuceriri în dauna popoarelor slave, cu precădere a polonezilor, începând din secolul XI.** Primul rege al Prusiei a fost **Frederic** I (1657-1713), încoronat la Koenigsberg, în anul 1700, **fondatorul dinastiei de Hohenzollern.**

Această dinastie va transforma Prusia într-un stat militarist, dispunând de o armată de tip spartan, cu o disciplină de fier, de o cruzime şi eficienţă înspăimântătoare. În cazul Prusiei, raporturile dintre stat şi armată au fost inversate. Armata era cea care dispunea de stat şi nu statul de armată.

În anul 1862, Otto von Bismarck a devenit cancelar, adică prim-ministru al Prusiei. În discursul său inaugural, Bismarck a declarat: *"Marile probleme de la ordinea zilei vor fi hotărâte nu prin rezoluţii şi vot majoritar, care au constituit gravele greşeli ale oamenilor politici din anii 1848-1849, ci prin sânge şi fier".*

Înainte de a începe marea operă de unificare a spaţiului german, Otto von Bismarck a înfăptuit două mari revoluţii:

- o revoluţie în **domeniul învăţământului**, prin introducerea educaţiei în masă, conştient fiind că o mare civilizaţie nu se poate realiza cu oameni analfabeţi. Politica lui Bismarck în acest domeniu a condus la crearea

în Germania a celui mai avansat sistem de învăţământ general, liceal, tehnic şi universitar, precum şi a celor mai bune laboratoare de cercetări din lume. Graţie acestei politici, continuată cu fermitate de urmaşii lui Bismarck, în anul 1910, în Germania nu mai existau analfabeţi. În acelaşi an, în România, peste 70% din populaţie era analfabetă. Cine purta vina?

- o a doua mare revoluţie legată de epoca lui Bismarck este cea **în domeniul militar**. Pentru prima dată în istoria Europei, "cancelarul de fier" introducea serviciul militar obligatoriu de 3 ani. Acest sistem a permis rularea în armată, în număr mare, a populaţiei apte de război, realizându-se mari efective de rezervişti. Scurtarea duratei serviciului militar a fost posibilă datorită şcolarizării în masă a populaţiei.

După anul 1860, în armata germană (prusacă) s-au constituit primele state majore permanente, care încep să pregătească planuri de operaţii şi să le verifice în aplicaţii şi manevre, cu mult timp înainte de declanşarea ostilităţilor militare.

Mareşalul conte Helmuth Moltke (1800-1891) a fondat primul Stat Major General din lume şi prima Academie de Război. Acesta va conduce în mod strălucit şi cu maximum de rezultate campaniile militare ale armatei prusace din 1864, 1866 şi mai ales campania din **1870-1871**, care a provocat înfrângerea dezastruoasă a Franţei. Acesta a fost primul salt al "tigrului german", care a condus la configurarea unei noi Europe.

Tot în perioada lui Otto von Bismarck a luat fiinţă un serviciu de spionaj puternic, agresiv, penetrant şi deosebit de eficace. Franţa a fost zdrobită, în primul rând, în planul "războiului secret".

Spionajul german a fost pus, în special, în slujba dezvoltării economice şi tehnologice a statului şi doar în al doilea rând în scopuri militare. Acest lucru este firesc, deoarece nu te afli permanent în război, dar concurenţa în plan economico-industrial şi tehnico-ştiinţific este permanentă şi necruţătoare.

În ultimii 50 ani, în România, se tot vehiculează teoria după care rolul serviciilor de informaţii ar fi *"prevenirea surprinderii"*. Aceasta este o teorie doar parţial valabilă, deoarece, de-a lungul istoriei, cazurile de prevenire a surprinderii au fost foarte rare. În toate conflictele militare din cursul secolului XX, surprinderea a reuşit.

Geneza marelui concern Krupp constituie cel mai elocvent exemplu de folosire a spionajului în scopul dezvoltării. **Alfred Krupp** (1812-1887), cel care a dezvoltat uzinele metalurgice din Essen, şi**-a însuşit tainele siderurgiei moderne în Marea Britanie, la Sheffield, unde s-au realizat pentru prima dată în lume oţeluri superioare. Această firmă a combinat industria siderurgică cu cea de armament**, conducând atât la creşterea

puterii economice şi militare a Germaniei, cât şi la dezastre inimaginabile pentru Europa în marile conflagraţii la scară continentală şi globală, cum au fost primul şi cel de-al doilea război mondial. Krupp se identifică şi în zilele noastre cu Germania epocii post-industriale, devenind simbolul puterii economice a acestei formidabile naţiuni, care este cea germană.

Sub cancelarul Otto von Bismarck, în a doua jumătare a secolului al XIX-lea, **Germania a cunoscut o ascensiune spectaculoasă**, devenind *"tigrul cel tânăr"* al junglei lumii capitaliste generalizate.

Armata prusacă construită de Bismarck înfrânge Danemarca în 1864 şi anexează la Germania provinciile Schleswig şi Holstein. În anul **1866**, este **înfrântă Austria** în marea bătălie de la Sadova, iar influenţa acesteia asupra statelor germane fărămiţate exclusă. **Ia fiinţă Federaţia Germană de Nord**.

Evoluţia Germaniei alarmează Franţa, care se consideră forţa hegemon a Europei, după victoria asupra Rusiei în urma războiului din Crimeea.

Armata franceză părea mai experimentată, mai bine înarmată şi dispunea, pentru prima dată în lume şi de o armă secretă ***"mitralleuse"***, adică mitraliera în prima sa formă, având o cadenţă de tragere de **150 lovituri pe minut,** ceea ce reprezenta o performanţă formidabilă.

În anul 1870, starea de beligeranţă dintre Prusia şi Franţa a fost generată de disputa dintre cele două puteri în legătură cu viitorul Luxemburgului şi posibila candidatură la tronul Spaniei a unui membru al dinastiei de Hohenzollern.

În marea bătălie de la Sedan, încheiată la 4 septembrie 1870, armata franceză suferă o înfrângere zdrobitoare, însuşi împăratul Napoleon al III-lea căzând prizonier, iar regimul imperial este răsturnat la Paris. Din "metresă" a Europei, **Germania devine stăpână pe continent**, hotărând trasarea de noi frontiere, demonstrând că naţiunile şi statele nu se pot naşte decât prin "sânge şi fier".

Atât Franţa, cât şi Germania au utilizat căile ferate pentru transportul de trupe spre zonele de operaţii şi au recurs la sistemul de mobilizare pentru a-şi completa efectivele.

Sistemul de mobilizare francez s-a dovedit deficitar. Germania a reuşit, în numai 15 zile, să mobilizeze şi să pună în mişcare, în provinciile Saar şi Alsacia, o armată de 300.000 soldaţi. Armata germană a utilizat, pentru prima dată, grupări de artilerie cu tragere rapidă¸folosind tunuri construite de Krupp la cel mai înalt nivel. **Războiul franco-prusac din 1870** se va înscrie ca **unul din primele războaie moderne din istoria Europei, în cadrul căruia spionajul a jucat un rol major**.

Opera politică supremă a “cancelarului de fier” Otto von Bismarck – **crearea celui de-al doilea Reich** – a fost **consfinţită la 18 ianuarie 1871, când regele Wilhelm I al Prusiei a fost încoronat împărat al Germaniei în Sala Oglinzilor din Palatul Versailles. Germania a fost unificată** de armata prusacă prin “sânge şi fier”, devenind cea mai mare putere militară de pe continent. Singura ei rivală era Anglia.

Creşterea Germaniei în a doua jumătate a secolului XX avea să aibă urmări dramatice asupra cursului istoriei Europei şi a întregii lumi. “Tigrul cel tânăr” al Europei avea să facă salturi mult mai sângeroase pe trupul “bătrânului continent” decât campania din 1870.

După anul 1989, România ar fi avut nevoie de un conducător de talia lui Bismarck, care să fi operat nu cu “sânge şi fier”, ci cu “puterea legii”. Asemenea personalităţi se nasc însă o dată la câteva secole. Noi am avut parte de doi preşedinţi: Ion Iliescu caracterizat prin duhul blândeţii şi Emil Constantinescu, sărac cu duhul…

Puterea militară a Germaniei nu s-a născut din pământurile sărace şi nisipoase ale Prusiei, ci în urma unui puternic proces de industrializare rapidă. Cine nu a înţeles acest lucru a pierdut trenul istoriei. **Între 1830 şi 1890, produsul intern brut al Germaniei a crescut de la 7,2 miliarde la 26,4 miliarde dolari, trecând pe locul doi în Europa, după Anglia**, care avea un P.I.B. de 29,4 miliarde dolari.

Cea de-a doua jumătate a secolului XIX a constituit epoca istorică în care naţiunile Europei s-au divizat în naţiuni industrializate şi naţiuni agrare.

Românii au importat din Prusia doar regele…

România a reintrat în istorie, după 500 ani de dominaţie otomană, **în aceeaşi perioadă istorică în care Germania se unifica şi se industrializa. Cursul urmat de România a fost însă cu totul altul.** Conduşi de o clasă politică ineficientă, iresponsabilă şi mai ales coruptă, românii au rămas o naţiune de plugari de tip semi-feudal, iar statul supravieţuia din exporturi de materii prime. După trădarea şi răsturnarea de la domnie a lui Alexandru Ioan Cuza de către *“monstruoasa coaliţie”* (alcătuită din conservatori şi liberali-radicali), în fruntea statului român a fost adus un vlăstar al dinastiei prusace de Hohenzollern, în persoana lui **Carol I Sigmaringen** (1839-1914), la **14 martie 1866**.

Acesta a fost încoronat rege la 10 mai 1881, România devenind regat. Acest act survenea cu o întârziere de 800-1.000 de ani faţă de statele din Europa de Vest. Clasa politică conducătoare din România a apelat la instituţia regalităţii exact atunci când aceasta îşi încheiase

rolul în istorie. Cu toate acestea, Carol I a adus cu el spiritul german şi experienţa ţării sale de origine în ceea ce priveşte modernizarea.

Carol I de Hohenzollern are meritul incontestabil de a fi creat condiţiile unui început de industrializare, de construire a primelor reţele de căi ferate şi de creare a unei armate cât de cât moderne. **Cu toate că a domnit 48 ani, Carol I a eşuat în tentativa sa de transformare a României într-o societate modernă**. Aceasta s-a datorat, în primul rând, **incapacităţii clasei politice**, iar în al doilea rând faptului că o civilizaţie avansată nu se putea construi cu **un popor în mare majoritate analfabet.** Carol I nu le-a putut implanta românilor spiritul german, adică disciplina de fier, cultul muncii cu eforturi maxime, fanatismul în atingerea scopului, pasiunea pentru învăţătură, creativitate şi auto-cunoaşterea, simplitatea şi devotamentul. În schimb, **deşi a venit în România cu hainele de pe el şi cu un singur geamantan, la sfârşitul domniei sale, era unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume.** În anul 2001, stră-strănepotul său, ex-regele Mihai I are pretenţii la averile străbunilor săi. Ar trebui să i se dea geamantanul cu care a venit Carol Sigmaringer în România, în 1866…

Modernizarea României, atât cât s-a făcut în epoca pre-comunistă, nu a început, ca în Germania lui Bismarck, prin crearea unui învăţământ dezvoltat la toate nivelurile. **România nu a scăpat niciodată de analfabetismul de masă**. După anul 1947, regimul socialist a “eradicat” analfabetismul doar în vorbe. După anul 1989, cele mai mari “progrese” realizate în România democrată au fost în domeniul distrugerii învăţământului şi al analfabetizării în masă…

Dacă s-ar proceda la un recensământ riguros, cu siguranţă că, în anul 2002, România este pe primul loc în Europa în ceea ce priveşte procentul de analfabeţi la mia de locuitori…

În asemenea condiţii, va trece multă apă pe Dunăre până când România va atinge standardele de integrare în Uniunea Europeană.

Prusia zdrobeşte Austria şi Franţa… cu spionii

Wilhelm Stieber, viitorul şef al serviciului de spionaj al Prusiei, s-a născut la 3 mai 1818, în oraşul Marsburg, din provincia Saxonia, în familia unui mic funcţionar de stat. Când Wilhelm a împlinit vârsta de 10 ani, familia sa a fost transferată la Berlin, unde şi-a continuat educaţia şi studiile, în **ideea de a deveni preot luteran.** Dându-şi seama că preoţia nu i se potriveşte în nici un fel, W.Stieber şi-a canalizat eforturile în direcţia studierii dreptului, devenind, într-un timp relativ scurt, **unul dintre cei mai reputaţi avocaţi, cu o largă clientelă în lumea interlopă, mai ales cea a criminalilor**.

Posesor al unei inteligenţe diabolice, ieşită din comun, Stieber pătrundea cu uşurinţă în universul criminal al clienţilor săi din drojdia societăţii,

câştigându-le încrederea şi respectul, **devenind un patron al lumii criminale gemane**. Întotdeauna în calitate de apărător, **în perioada 1845-1850, W.Stieber a câştigat un număr de 3.000 de procese,** ceea ce reprezenta un succes fenomenal pentru un avocat. Explicaţia acestor succese nu s-a redus însă numai la calităţile avocăţeşti ale lui W.Stieber, recunoscute de contemporanii săi. **Încă de la intrarea sa în baroul avocaţilor, a fost recrutat ca agent informator al poliţiei din Berlin, preluând totodată şi postul de editor al ziarului poliţiei.**

De pe această poziţie, Stieber **avea acces la dosarele întocmite de poliţie clienţilor săi**, cunoscând din timp dovezile cu care poliţia se prezenta la tribunal, utilizate de procurorii acuzării, pe care avea timp să le contracareze cu succes. **Convingerile politice ale lui W.Stieber erau de esenţă ultra-monarhistă.**

Întâmplarea, situaţiile neprevăzute, momentele de câteva clipe s-au dovedit că pot juca un rol deosebit în viaţa unor oameni, dacă aceştia sunt suficient de inteligenţi să le sesizeze şi să le exploateze în interesul lor, după cum acestea pot provoca şi nenorociri.

Un astfel de moment a apărut şi în viaţa lui Wilhelm Stieber. **Pe timpul evenimentelor din anul 1848 de la Berlin**, într-una din zile, **regele Prusiei, Frederick William, a comis imprudenţa de a ieşi singur (incognito) pe străzile Berlinului,** pentru a se informa nemijlocit asupra situaţiei. Din nefericire pentru el, regele a fost recunoscut de către un berlinez, care a început să-i adreseze insulte şi ameninţări. Aceasta a atras atenţia altor oameni, care l-au înconjurat, fapt pentru care, **la un moment dat regele Frederick William s-a văzut blocat de o mulţime ostilă, din partea căreia se aştepta la orice, inclusiv să fie pur şi simplu zdr**obit. Tocmai când îşi pierduse orice speranţă de scăpare, din rândul mulţimii s-a desprins un om care s-a apropiat ameninţător de el strigând: *“Moarte Tiranului!”.* Acesta nu era nimeni altul decât avocatul de geniu Wilhelm Stieber. Ajuns lângă rege, i-a şoptit acestuia la ureche*: “Sire, sunt poliţist, iar oamenii mei sunt pe aproape, vă rog să mă urmaţi”.* Adevărul era că Stieber a improvizat. Era absolut singur cu regele în masa ostilă de oameni. Strigând în continuare *“Moarte tiranului, faceţi loc!”* **W.Stieber l-a târât pur şi simplu pe rege după el**, iar când a ajuns în dreptul uşii primului edificiu, l-a introdus pe acesta în interiorul clădirii, blocând intrarea. **În felul acesta, regele Prusiei a fost salvat de la un linşaj sigur**. Rămânând singur cu regele, i-a mărturisit acestuia că nu este poliţist, că este avocatul Wilhelm Stieber şi că a acţionat singur. Regele i-a răspuns scurt: *“Indiferent cine eşti, mi-ai salvat viaţa, iar eu nu voi uita acest lucru”.*

Regele nu a uitat. Pentru W.Stieber au urmat numeroase recompense şi avansări rapide, astfel încât acesta, în 1850, a ajuns şeful poliţiei secrete din Berlin. În anul **1851**, W.Stieber se deplasează **la Londra** sub legenda vizitării "Marii expoziţii internaţionale", prilej cu care plasează agenţi informatori în grupul de radicali germani în frunte cu Karl Marx, exilat în Anglia. În anul **1852**, se instalează **la Paris**, unde pozează drept "liberal", reuşind să fie primit în rândul emigraţiei politice germane din Franţa. Aici reuşeşte să întocmească o listă cu activiştii politici anti-monarhici care acţionau în ilegalitate în Germania. Întors la Berlin, **operează ample arestări** în rândul acestora. **În anul 1858, regele Frederick William este înlăturat**, iar W.Stieber se prăbuşeşte, riscând să-şi piardă şi capul. Pentru ca lucrurile să nu ia o astfel de întorsătură, W.Stieber **se refugiază în Rusia, la St.Petersburg, punându-se la dispoziţia poliţiei secrete ţariste.**

În perioada 1858-1863, W.Stieber contribuie la reorganizarea serviciului secret de informaţii al Rusiei, pătrunzând în cele mai înalte cercuri.

Cunoscând principiul suprem al activităţii de spionaj, potrivit căruia nu există nici prietenii şi nici duşmănii eterne, ci numai interese eterne, **W.Stieber a desfăşurat o intensă activitate de culegere de informaţii politice şi militare despre Rusia, pe care le-a trimis la Berlin, unde s-au dovedit a fi de mare valoare.**

În anul 1863, folosindu-se de proprietarul ziarului *"Norddeutsche Allegemeine Zeitung",* **W.Stieber îşi oferă serviciile *"cancelarului de fier"* Otto von Bismarck.** Fiind acceptat cu interes, Stieber se întoarce la Berlin, fiind primit de Bismarck. **Acesta îi dă sarcina de a organiza o reţea de spionaj pe teritoriul Austriei**, în contextul pregătirilor de război pe care Prusia le făcea împotriva acesteia. W.Stieber se deplasează personal la Viena şi, **timp de doi ani**, cu o reţea de agenţi bine infiltrată, **reuşeşte să obţină informaţii vitale despre armata austriacă şi sistemul defensiv al acesteia. Utilizând informaţiile furnizate de W.Stieber şi agenţii săi, armata prusacă zdrobeşte Austria în numai şapte zile, transformând-o într-o putere de mâna a doua**, fără influenţă în spaţiul german pe care l-a dominat secole la rând. Sub pretextul că îl protejează pe cancelar, pe miniştrii săi şi pe comandanţii armatei, W.Stieber plasează în jurul acestora o reţea de agenţi secreţi sub diferite acoperiri. Misiunea reală a acestora era aceea de a interzice accesul spionilor inamici de a pătrunde spre centrele nevralgice ale sistemului militar prusac. În acest fel, **W.Stieber a creat primul corp de contraspionaj militar din Europa.**

În contextul pregătirilor de război împotriva Franţei, W.Stieber este **trimis la Paris pentru misiuni similare celor care au condus la**

înfrângerea Austriei. Conducându-şi agenţii cu o mână de fier, **W.Stieber realizează o cercetare a viitoarelor zone de operaţii ale armatei prusace pe teritoriul Franţei, cu o meticulozitate total ieşită din comun.** Astfel, sunt inventariate absolut toate fermele agricole, cu rezervele lor de cereale, capete de animale şi păsări, atelaje de transport, caracteristicile drumurilor de pătrundere şi de rocadă, capacitatea fiecărui pod, dispunerea depozitelor de arme, muniţii, a rezervelor alimentare ale armatei franceze etc. Pentru cartiruirea trupelor germane, Stieber avea, de la agenţii săi, capacităţile de cazare ale tuturor clădirilor, de la casele de ţărani, până la edificiile de stat. **Acest sistem a fost utilizat şi pe teritoriul României în timpul primului război mondial.**

În timpul războiului franco-prusac, sub directa conducere a lui W.Stieber, în adâncimea teritoriului inamic, **s-au folosit forme şi metode ale războiului psihologic**, prin răspândirea de ştiri false şi publicarea de materiale subversive, mai ales la Paris, de influenţare a moralului trupelor adverse şi a populaţiei.

Istoria spionajului îi atribuie lui W.Stieber ideea creării de reţele de spioni în conservare. Este vorba de acei agenţi de spionaj care sunt recrutaţi sau infiltraţi din timp de pace pe teritoriul inamicilor potenţiali, în diferite instituţii şi localităţi importante (puncte strategice, noduri de cale ferată, porturi etc.) şi care nu sunt activaţi decât în condiţii cu totul speciale, cu precădere în război. Mai ales pe teritoriul Franţei, după terminarea războiului din 1870-1871, W.Stieber a construit o vastă reţea de agenţi în conservare. A plasat agenţi în fabrici şi uzine, dar şi prostituate de lux, bine instruite, în locurile frecventate de politicienii şi militarii francezi de toate armele. **Capitalele Europei erau îngrozite de armatele de agenţi implantaţi de către "diabolicul" W.Stieber**, aflat în vârful ierarhiei spionajului german. Acesta s-a manifestat cu o maximă agresivitate în cea de-a doua jumătate a secolului XIX, epocă încununată de **naşterea celui de-al doilea Reich**, operă politico-militară ce avea să schimbe în mod dramatic istoria Europei, **la care spionajul şi-a adus o mare contribuţie. După demiterea lui Bismarck, W.Stieber a fost menţinut în fruntea serviciilor secrete germane. A decedat în anul 1892,** după ce a făcut, timp de 50 ani, spionaj în favoarea Germaniei, ale cărei interese le-a slujit în mod strălucit.

Pe timpul vieţii sale extrem de aventuroase, W.Sieber a fost **distins cu cele mai înalte ordine şi medalii, acumulând totodată şi o mare avere**. Germania a ştiut şi în trecut, şi ştie şi în zilele noastre, să-şi preţuiască oamenii de mare valoare...

“Agentul 17” face ravagii !

În perioada cât s-a aflat în fruntea spionajului german, în anii furtunoşi ai naşterii celui de-al doilea Reich, **W.Stieber a avut parte şi de aportul unor agenţi de teren cu excepţionale calităţi. Din rândul acestora s-a desprins personalitatea baronului August Schluga (1841-1917)**, care a intrat în istoria spionajului, atât pentru rolul jucat de acesta în marile evenimente din a doua jumătate a secolului XIX, cât şi în primul război mondial.

Baronul A.Schluga s-a născut în Ungaria, ţară ce făcea parte din Imperiul Habsburgic, cu pretenţii la dualitatea puterii. A studiat la Institutul Politehnic din Viena, iar după absolvire s-a angajat în armata imperială austriacă. În anul **1859**, pe timpul campaniei din Italia a armatei austriece, s-a distins în bătălia de la Magenta, fiind **promovat în Statul Major General al Austriei**. În această calitate, Schluga **a fost recrutat de către serviciul de spionaj german. El a constituit sursa umană de la care a fost obţinută ordinea de bătaie a armatei austriece, pusă la dispoziţia mareşalului Helmuth von Moltke.** Aceste informaţii l-au ajutat pe mareşalul german să provoace o înfrângere zdrobitoare armatei austriece, în zua de **3 iulie 1866**, la **Sadova** (în Cehia), după o campanie ce a durat doar şapte zile.

După încheierea campaniei din Austria, baronul August Schluga, **sub numele codificat *“Agentul 17”*, se stabileşte la Paris în calitate de rezident ilegal**, preluând conducerea unei reţele de spioni recrutaţi anterior prin eforturile lui W.Stieber. Informaţiile culese de reţeaua lui Schluga erau transmise la Berlin, prin ataşatul militar al Prusiei la Paris, printr-un sistem de legături conspirative indirecte. Schluga şi ataşatul militar german nu s-au întâlnit niciodată în mod nemijlocit. A urmat înfrângerea militară catastrofală a Franţei în “războiul fulger” condus de acelaşi mareşal H.von Moltke.

Între 1870 şi 1914, baronul August Schluga (alias “Agentul 17”) **a trăit în Franţa ca “agent în conservare” al spionajului german. Şi aceasta a fost o performanţă unică.**

În acest timp de 44 ani, Germania s-a transformat într-o putere militară de prim rang. Populaţia ţării a crescut de la 49 milioane în 1890, la 66 milioane în 1913, Germania ocupând locul doi după Rusia. Producţia de cărbune a crescut, în acelaşi interval de timp, de la 89 milioane tone la 277 milioane tone, faţă de Austro-Ungaria-cu 47 milioane tone, Franţa-cu 40 milioane tone şi Rusia-cu 36 milioane tone. **În anul 1914, producţia de oţel a Germaniei atinsese nivelul de 17,6 milioane tone, adică tot atâta cât realizau Anglia, Franţa şi Rusia luate la un loc**.

În condiţiile unui asemenea raport de forţe, Germania “tânărul tigru al Europei”, era gata pentru un nou asalt asupra continentului.

În cadrul Statului Major General al armatei germane, în 1913 a luat fiinţă un serviciu specializat de spionaj militar, sub numele de ***"Secţia III b"*** care, în anii primului război mondial, a fost condus de maiorul Walter Nicolai.

Baronul August Schluga a fost reactivat în august 1914. Înainte de izbucnirea ostilităţilor pe frontul de vest, *"Agentul 17"* a înaintat Statului Major General german un documentar conţinând date complete privind dispozitivul strategic al armatei franceze la cinci zile după decretarea mobilizării generale. Istoricul american David Kahn consideră că aceasta a constituit **cea mai mare victorie obţinută vreodată de către un spion împotriva unui stat inamic. Conducerea politico-militară a Germaniei nu a ştiut să profite de aceste informaţii, ratând o imensă oportunitate de a reedita victoria din 1870.**

Deşi era în vârstă de 73 ani, marele spion August Schluga, instalat la Paris, **a transmis**, în mod constant, **în tot cursul anului 1915, informaţii militare şi politice de valoare**. Folosind o rută elveţiană, curierii săi ajungeau la Berlin în 48 ore.

În martie 1916, marele "Agent 17", compleşit de bătrâneţe şi ros de boală, **se retrage în Germania, patria lui adoptivă,** pe care a slujit-o cu atâta pricepere. **A decedat în 1917.**

O caracteristică reţinută de istorie a acestui unic spion, deosebit de longeviv şi eficient, a fost aceea că **nu şi-a dezvăluit niciodată, faţă de superiorii săi, nici sursele şi nici metodele pe care le-a utilizat în obţinerea extraordinarelor sale informaţii.** "Agentul 17" a fost unic în felul său de a opera.

Primul război mondial şi spionajul total

Un vechi proverb românesc spune că *"ulciorul nu merge de multe ori la apă"*. Aşa s-a întâmplat şi cu spionajul german. Cu toate că, în prima jumătate a secolului XX, Germania a executat două "salturi de tigru" care au costat viaţa a zeci de milioane de oameni, performanţele serviciilor secrete ale acestei puternice ţări au fost departe de strălucirea celor din a doua jumătate a secolului XIX.

Istoricul american William R.Keylor a denumit **perioada 1914-1945** drept *"războiul de treizeci de ani"* al secolului XX. **Mobilul** acestuia l-a constituit **dorinţa Germaniei de a-şi impune dominaţia asupra Europei.**

Primul război mondial, pregătit cu minuţiozitate de către Germania şi Austro-Ungaria pe de o parte şi "Antanta Cordială" (Franţa, Rusia şi Marea Britanie), **pe de altă parte, a izbucnit pe fondul unei crize secundare din Peninsula Balcanică.** Astfel, la **28 iunie 1914**, arhiducele Franz Ferdinand, moştenitorul tronului habsburgic, este asasinat la

Sarajevo. **Motivul asasinării** l-a constituit **anexarea Bosniei-Herţegovina la Imperiul Habsburgic, în anul 1908**. Austro-Ungaria profită de această ocazie pentru a ataca şi anexa Serbia, obiectiv pe care Viena îl urmărea de multă vreme.

La **30 iulie 1914,** Rusia sare în ajutorul Serbiei, declarând mobilizare generală. Legată puternic de interesele Imperiului Habsburgic, Germania îşi pune în aplicare planurile de mobilizarea pregătite şi exersate de circa 20 ani şi declară război Rusiei. La refuzul Franţei de a rămâne neutră în confruntarea dintre Germania şi Rusia, la **3 august 1914**, Berlinul declară război Franţei. Legată prin obligaţii de tratat cu Franţa şi Rusia, la **4 august**, Marea Britanie declară război Germaniei.

În acest fel, Omenirea a intrat în era războiului total, la fel ca şi spionajul.

Acesta a avut la bază dezvoltarea inegală a capitalismului. **Germania**, "tânărul tigru al Europei", **revendica**, prin "sânge şi fier", **o reîmpărţire a sferelor de influenţă şi, deci, o retrasare a frontierelor din Europa. Războiul a mai fost cauzat de crunta asuprire a naţionalităţilor**, care îşi cereau dreptul la autodeterminare, **precum şi de către autocraţiile din Europa** (împăraţi şi regi) condamnate de istorie, **care şi-au căutat salvarea în război** (ţarul Rusiei, împăratul Germaniei, împăratul Austro-Ungariei, sultanul Turciei etc.). **În urma războiului, au rezultat 20 milioane de morţi şi o reglementare politico-teritorială de la care Germania şi Rusia au fost excluse şi care, în fapt, a pus bazele celui de-al doilea război mondial.**

Germania a fost înfrântă în război, dar nu de o manieră să nu se mai poată ridica. Războiul s-a încheiat pe teritoriul Franţei, fără ca trupele aliate învingătoare să pună piciorul pe teritoriul german. **În cursul anului 1917, după căderea colosului rusesc, Germania a fost foarte aproape de câştigarea războiului fără ca liderii de la Berlin să-şi fi dat seama de acest lucru**, ceea ce a reprezentat **o lipsă fatală a spionajului german,** care nu a sesizat şi nu a semnalat momentul critic, când **frontul franco-britanic era pe punctul de a se prăbuşi**. Statul Major General german, la rândul său, a fost incapabil să exploateze extraordinarele informaţii cu privire la dispozitivul armatei franceze, puse la dispoziţie de "Agentul 17", în valoarea cărora, probabil, nici nu a crezut.

La 11 noiembrie 1918, la cererea Germaniei, s-a semnat armistiţiul cu Puterile Antantei. La **3 noiembrie 1918**, în Germania izbucneşte **revoluţia** care aboleşte monarhia, prin înlăturarea împăratului Wilhelm al II-lea. La **9 noiembrie 1918**, este **proclamată Republica Germania.**

Cel de-al doilea Reich creat de Bismarck îşi încheia astfel existenţa după **47 ani.**

Amploarea primului război mondial provocat de Germania şi aliaţii săi este ilustrată succint în studiul *“Creşterea şi descreşterea Marilor Puteri”* de Paul Kennedy, apărut în 1988, din care rezultă:

Puterile Antantei:

	Total cheltuieli (miliarde dolari)	Efective totale mobilizate
Imperiul Britanic	23	9 500 000
Franţa	9,3	8 200 000
Rusia	5,4	13 000 000
Italia	3,2	5 600 000
S.U.A.	17,1	2 600 000
Belgia, România, Grecia, Portugali, Serbia	0,3	49 000 000
Total statele aliate	57,7	

Puterile Centrale:

	Total cheltuieli (miliarde dolari)	Efective totale mobilizate
Germania	19,9	13 250 000
Austro-Ungaria	4,7	9 000 000

Bulgaria şiTurcia	0,1	2 800 000
Total puterile centrale	24,7	

Notă: **Armata cu cele mai mari efective** din cursul primului război mondial nu a fost armata Rusiei, cum s-a apreciat în mod eronat, ci **armata Germaniei.**

Pe durata primului război mondial şi în anii următori au avut loc **mari transferuri de avuţie din Europa spre S.U.A.** În anul 1938, S.U.A. deţineau **54%** din rezervele de aur ale lumii, Franţa şi Anglia câte **11%** fiecare, iar Germania doar **1%. Războiul i-a îmbogăţit pe americani…**

Marile erori ale spionilor germani

Una dintre cele mai grave erori comise de spionajul german în perioada premergătoare izbucnirii primului război mondial a fost legată de durata probabilă a conflagraţiei. Analiştii lui Walter Nicolai, şeful spionajului militar al celui de-al doilea Reich, **au tras concluzia că viitorul război va fi de scurtă durată**.

La data izbucnirii primului război mondial, Wilhelm al II-lea, împăratul Germaniei, le spunea soldaţilor care plecau pe front: *“Vă veţi întoarce la casele voastre înainte de căderea frunzelor”*. Cei care au supravieţuit s-au întors acasă după cinci ani…

Această viziune a “*războiului de scurtă durată*” a stat la baza întocmirii “*Planului de operaţii Schlieffen*” al Statului Major General german, care prevedea cucerirea Franţei în şase săptămâni. Orice comentariu este de prisos. Germania a declanşat un război total pentru care nu avea rezerve strategice suficiente şi pe care, în final, l-a pierdut. **Spionajul german a avut o mare contribuţie la acest rezultat catastrofal.**

Spionajul german a omis să culeagă, să stocheze şi să prelucreze informaţii cu caracter economic în legătură cu viitorii adversari, pentru a le putea evalua capacitatea de rezistenţă.

Spionajul german şi şeful Statului Major General, Erick von Falkenhayn (1861-1922) **au apreciat eronat poziţia României**. Aceştia au ajuns la concluzia fermă că România, condusă de un rege de Hohenzollern, nu va intra în război împotriva Puterilor Centrale. S-au înşelat amarnic**. România a intrat în război la 14/27 august 1916, luând prin surprindere Puterile Centrale**, dar acest fapt nu a putut fi exploatat datorită înzestrării, pregătirii necorespunzătoare a armatei. **Diviziile româneşti aveau în dotare 8-24 mitraliere, în timp ce o divizie germană dispunea de 324 mitraliere…**

Împăratul Wilhelm al II-lea s-a supărat foc, l-a destituit pe generalul Erick von Falkengayn din funcţie şi l-a trimis să comande trupele germane de pe frontul din România.

Serviciul de informaţii al armatei germane dar şi serviciile similare din armatele adverse au apreciat eronat caracterul primului război mondial. Toţi specialiştii militari ai vremii au considerat ofensiva ca formă dominantă a războiului. Realitatea a demonstrat că, pe câmpul de luptă, în condiţiile existenţei armamentului automat (mitralierele), **apărarea s-a dovedit mai puternică decât ofensiva.** Milioane de soldaţi au pierit în acţiuni ofensive, fără a obţine rezultate decisive.

Spionajul german a omis să trimită agenţi pe teritoriul S.U.A. înainte de intrarea acesteia în război şi nu a dispus de nici un fel de informaţii prealabile în legătură cu faptul că adversarii se pregăteau să aducă pe câmpul de luptă un nou tip de armă: tancul.

A existat şi o latură inovatoare în acţiunile spionajului german în cursul primului război. **Nemţii au fost primii care au folosit cercetarea radio în scopul culegerii de informaţii**. O staţie radio germană de la Königsberg, din Prusia Orientală, a constatat că **ruşii transmit misiuni de luptă la unităţi în clar, necodificat**. Nemţii au trecut la o ascultare radio permanentă şi, punând cap la cap toate ordinele transmise de ruşi, au reconstituit planul de operaţii al unei armate ruse care opera în zona Tannenberg. Rezultatul a fost că **această armată a fost nimicită în totalitate**, iar cercetarea radio a devenit una din principalele surse de informaţii.

Capitolul VII

SPIONII LUI HITLER

Tratatul de Pace pregătea… noul război mondial !

În anul 1919, când a luat cunoştinţă de prevederile Tratatului de Pace de la Versailles, Ferdinand Foch (1851-1929), mareşal al Franţei, al Marii Britanii şi Poloniei (recunoscut ca atare de aceste state, în semn de preţuire), eroul marilor bătălii de la Marna şi Somme, **comandantul suprem al forţelor aliate victorioase în război, a declarat: "*Acesta nu înseamnă pace. Acesta este un armistiţiu pe 20 ani*"**. Mareşalul a avut dreptate. Exact peste douăzeci de ani, Germania nazistă în frunte cu Adolf Hitler, pe post nu de împărat, ci de "Führer", a aruncat Europa şi întreaga omenire într-un război mult mai cumplit. De altfel, în toţi acesţi "*20 ani de armistiţiu*", generalii şi mareşalii germani au strigat în cor că armata germană nu a fost înfrântă pe câmpurile de bătaie din Europa, ci a fost "înjunghiată pe la spate" de clasa politică internă trădătoare care a pus la cale revoluţia de la 3 noiembrie 1918.

La rândul său, **mareşalul Marii Britanii, Bernard Montgomery**, erou al celui de-al doilea război mondial, a scris în cartea sa *"Istoria războaielor"*, apărută în anul 1968: *"Nebunia liderilor politici ai statelor învingătoare în primul război mondial, spiritul de răzbunare şi condiţiile umilitoare impuse de aceştia au făcut ca un nou conflict militar să devină foarte probabil".*

Adolf Hitler a exprimat cu claritate, fără echivoc, în lucrarea sa politico-ideologică *"Mein Kampf"* (Lupta mea), **că naţiunea germană a considerat perioada de pace drept una de pregătire pentru un război total**, iar statul german a evoluat în totalitate pe aceste coordonate.

Cele mai profunde schimbări pe harta Europei, rezultate în urma primului război mondial, au fost legate de **apariţia unui grup de state-naţiuni** care a inclus Polonia, Cehoslovacia, Austria, Ungaria, Iugoslavia, Finlanda, Estonia, Letonia şi Lituania, care făcuseră parte din imperiile Habsburgic, Romanov şi Hohenzollern. Germania a pierdut Alsacia şi Lorena în favoarea Franţei şi a suferit rectificări ale frontierelor sale cu Belgia şi Danemarca. Forţele aliate au ocupat provincia germană Rhineland, iar Franţa şi-a asumat dreptul de a exploata economic provincia Saarland. **Retrasarea frontierelor Europei s-a făcut cu excluderea de la acest proces a Germaniei şi a Rusiei Sovietice. Acesta a fost motivul principal pentru care cele două state au cooperat,** în perioada interbelică, pentru subminarea Tratatului de la Versailles şi retrasarea, după alte criterii, a frontierelor europene.

Pe acest fond de interese, **a apărut o politică revizionistă**, susţinută de un grup de state din care făceau parte **Germania, U.R.S.S., Italia, Ungaria şi Bulgaria**.

Despre această stare de lucruri, marele diplomat şi om de stat român **Nicolae Titulescu scria în 1925**: *“Ideea posibilităţii revizuirii tratatelor creează nesiguranţă, nesiguranţa întârzie consolidarea noii stări de lucruri, iar lipsa de consolidare aţâţă poftele de revanşă.* Acesta ***este drumul cel mai sigur spre război****”.*

Această genială previziune s-a confirmat întocmai. Aprecierile lui N.Titulescu sunt deosebit de actuale şi astăzi, la începutul secolului XXI pentru situaţia din Europa de Est şi Peninsula Balcanică.

Al Treilea Reich şi orgoliul german

Rolul de instaurare în Europa a unei “Noi ordini”, care să dureze 1.000 ani şi l-a asumat cel de-**al treilea Reich** al Germaniei. **Acesta a luat naştere în ziua de 30 ianuarie 1933**, când preşedintele muribund al Republicii Germania, mareşalul Paul von Hindenburg (1847-1934), l-a numit în funcţia de **cancelar** (adică prim-ministru) pe **Adolf Hitler**, liderul Partidului Muncitoresc Naţional Socialist German, câştigător al alegerilor democrate, cunoscut sub genericul de *“Partidul nazist”*. Acesta s-a constituit pe fondul unei ideologii fasciste rasiale.

Adolf Hitler, etichetat de propaganda occidentală anti-nazistă drept *“vagabondul din Viena”, “zugravul lipsit de talent”* sau *“caporalul obscur”* din primul război mondial, **a ajuns în fruntea celei mai luminate, mai talentate şi mai puternice naţiuni din Europa, pentru că a ştiut să le spună germanilor exact ceea ce aceştia voiau să audă, adică ştergerea ruşinii Tratatului de la Versailles şi transformarea Germaniei într-o mare putere economică şi militară.**

Adolf Hitler şi regimul său naţional socialist au câştigat enorm în prestigiu datorită refacerii economice rapide, a eliminării totale a şomajului (6 milioane în 1933), prin investiţii masive în industria de armament, prin dezvoltarea bazei energetice a ţării, construirii celei mai moderne reţele de drumuri din Europa şi renaşterea unei puternice armate.

Între 1933-1937, producţia a crescut cu 102 %, iar venitul naţional s-a dublat. Naţiunea germană s-a ataşat nazismului, în numele căruia a luptat pe toate fronturile din Europa, începând cu 1 septembrie 1939, până la 9 mai 1945, când Germania a capitulat necondiţionat, **cu devotament şi spirit de sacrificiu totale.**

În anii Războiului Rece, propaganda americană a făcut mari eforturi pentru a convinge lumea că, sub influenţa binefăcătoare a prezenţei trupelor americane şi a “valorilor democraţiei americane” îmbrăţişate de germanii din vest, aceştia ar fi repudiat nazismul. Acesta este un neadevăr enorm. **Naţiunea germană, atât din vest, cât şi din est, nu a repudiat niciodată naţional-socialismul instaurat de Adolf Hitler în Germania!**

Acest regim politic bestial pentru restul Europei, dar benefic pentru aspiraţiile de grandoare ale rasei germane a fost răsturnat şi lichidat nu prin voinţa naţiunii germane, ci de către armatele învingătoare, în cel de-al doilea război mondial şi organele de ocupaţie impuse de către acestea.

În Germania reunificată după căderea Zidului de la Berlin, în 1990, A.Hitler este departe de a fi privit ca un "*criminal şi dictator odios*". Din tot ceea ce a făcut, i se reproşează doar persecutarea şi execuţiile în masă ale evreilor şi mai ales eroarea strategică de a fi atacat U.R.S.S. Probabil că după plecarea totală a trupelor americane din Germania, A.Hitler va fi reabilitat pe faţă...

Banii şi ideologia veneau din Occident !

La refacerea economiei Germaniei şi a potenţialului de război a acesteia, un rol imens l-au jucat investiţiile de capital americane. Potrivit datelor publicate de istoricul american William R.Keylor, în cartea "*Lumea secolului XX"*, apărută la Editura "Oxford University Press", New York, 1992 (pag.110), **în perioada 1924-1933, investitorii americani au acordat Germaniei credite în valoare de 2.250.000.000 dolari**, ceea ce reprezenta o sumă imensă.

La baza ideologiei naziste a celui de-al treilea Reich a stat teoria superiorităţii rasei germane, în raport cu toate celelalte rase considerate inferioare. Evreii erau consideraţi o *"rasă degenerată"*, care trebuia eliminată total.

Adolf Hitler susţinea, printr-o imensă propagandă, pusă la punct de către fondatorul "propagandei negre" şi metodelor războiului psihologic, faimosul ministru al Propagandei celui de-al treilea Reich, doctorul Joseph Goebels (1897-1945), că *"rasa superioară germană, prin destinul său divin, este chemată să conducă lumea"*. Germanilor le plăcea să audă acest lucru...

Această idee de "superioritate" şi de predestinare la conducerea lumii le-a fost inoculată şi americanilor, după cel de-al doilea război mondial şi este accentuată la începutul secolului XXI.

În fundamentarea teoriei superiorităţii rasei germane, încorporată în "Mein Kampf", **Hitler s-a inspirat din teoriile rasiste apărute în Franţa şi Marea Britanie.**

Prima mare sursă de inspiraţie a ideologiilor partidului nazist în elaborarea teoriei rasei superioare germane **a fost opera în patru volume a contelui francez Joseph Arthur de Gobineau**, intitulată *"Essai sur l'Inegalité des Races Humaines"* (Eseu asupra inegalităţii raselor umane) apărută la Paris între **1853-1855**. Gobineau susţinea ideea potrivit căreia *"problema rasială domină toate aspectele istoriei, iar inegalitatea dintre rase explică întreaga evoluţie a destinelor popoarelor lumii".*

Părintele teoriei rasiste franceze porneşte de la existenţa a **trei rase**: albă, galbenă şi neagră, iar **rasa albă este superioară**. De aici, se desprinde concluzia fundamentală a lui Gobineau*: "Istoria demonstrează că întreaga civilizaţie umană porneşte de la rasa albă. Nici un fel de civilizaţie nu poate supravieţui fără cooperarea cu această rasă"*. O parte din rasa albă a fost, însă, compromisă datorită amestecului cu unele rase inferioare. Perla rasei albe o constituie "arienii". Gobineau îi consideră "arieni" pe francezi, englezi, elveţieni, belgieni, olandezi, danezi, irlandezi, germanii din zona Rinului şi Hanovrei, norvegieni şi suedezi.

Potrivit teoriei rasiste a lui Gobineau, populaţia albă din Spania, Italia, Europa Centrală şi de Est, Peninsula Balcanică (deci, şi noi românii), nefiind "ariană", era de "rasă inferioară"…

Un teoretician rasist de anvergură şi mai mare, din gândirea căruia s-a inspirat A.Hitler, a fost englezul Houston Stewart Chamberlain. Acesta a fost fiul unui amiral englez, nepot al mareşalului Sir Newill Chamberlain şi ginere al marelui compozitor german Richard Wagner.

Ca şi Gobineau, teoreticianul englez, în lucrarea sa de căpătâi *"Foundation of the Nineteenth Century"* (Fundamentele secolului XIX), conţinând 1.200 pagini, **explică istoria, în totalitatea ei, prin inegalitatea între rase**. Deşi recunoaşte rolul civilizator al grecilor şi romanilor, consideră că, în timp, aceştia au degenerat, iar **teutonii care au distrus Imperiul Roman au rămas singura rasă superioară şi singura speranţă a Omenirii.** Între **1914-1938**, în Germania au fost tipărite **24 de ediţii** ale acestei cărţi, într-un tiraj de peste **250.000 exemplare**. Houston Stewart Chamberlain a devenit prieten intim cu împăratul Wilhelm al II-lea. În cursul primului război mondial, acesta a militat din toată puterea lui *"pentru victoria Germaniei care, superioară din toate punctele de vedere, în artă, în ştiinţă, în tehnologie, în industrie, în comerţ, în spirit, merită să cucerească lumea".* În anul **1916**, H.S.Chamberlain a devenit **cetăţean al Germaniei**, bucurându-se de un imens respect din partea fondatorilor regimului nazist**. La funeraliile acestuia**, care au avut loc pe data de **11 ianuarie 1927**, **a participat, adânc îndurerat, Adolf Hitler**, noul "Mesia" al Germaniei, predestinat de către "divinitate" să-i conducă pe "teutoni" la cucerirea lumii, aşa cum a prevăzut Chamberlain în opera sa de anticipaţie…

Istoricii şi analiştii occidentali au pus războiul al doilea mondial exclusiv pe seama unui singur om – Adolf Hitler. Această teorie este una absurdă şi imposibil de acceptat. Cel de-al doilea război mondial a fost o continuare a primului război mondial, ambele fiind generate de lumea capitalistă.

Adolf Hitler, despre care s-au scris mii de pagini, **a fost orice numai *“zugrav şi caporal obscur”* nu**! Ar fi o mare jignire pentru armatele Franţei, Marii Britanii, Belgiei, Olandei, Danemarcei şi Norvegiei dacă s-ar accepta aprecierea că înfrângerea lor zdrobitoare, în anul 1940, s-a datorat trupelor germane comandate de un “caporal obscur”…

Dintre toţi cei care l-au descris pe

Hitler, **cel mai aproape de adevăr** mi se pare **portretul acestuia realizat de istoricul american John Mueller**, în anul **1989**: *“Adolf Hitler poseda o enormă energie şi vigoare, puteri excepţionale de convingere şi o memorie excelentă, o mare putere de concentrare, o copleşitoare dorinţă de putere, o credinţă fanatică în rolul său misionar, o monumentală încredere în sine, un curaj fără seamăn şi o spectaculoasă uşurinţă de a minţi, un stil oratoric hipnotizant şi o capacitate de extremă cruzime faţă de oricine îndrăznea să-i stea în faţă sau care încerca să-l abată de la cursul hotărât de el”.*

Acesta este tabloul ultimului mare cuceritor al lumii, a cărui nebunie, îmbinată cu obedienţa celei mai luminate şi teribile naţiuni, cea germană, a dus la moartea a 50 milioane de oameni, la distrugeri şi suferinţe inimaginabile.

Marii falsificatori ai istoriei şi specialiştii în războiul psihologic din laboratoarele C.I.A. au plasat regimul nazist al celui de-al treilea Reich alături de socialismul radical din fosta U.R.S.S. Nazismul s-a născut în cea mai puternică ţară capitalistă din lume, iar **Adolf Hitler şi anturajul său au rămas capitalişti până în ultima clipă a vieţii lor**. Concernul Krupp nu a fost niciodată naţionalizat, iar economia epocii celui de-al treilea Reich a fost de piaţă. Regimul politic a fost dictatorial, dar aceasta a fost mai degrabă regulă decât excepţie în lumea capitalului, atât în perioada interbelică, mai ales în sudul şi sud-estul Europei, cât şi după cel de-al doilea război mondial. În Peninsula Balcanică, experimentul democratic a eşuat lamentabil. În această parte oropsită a Europei, au predominat dicatăturile regale, dictaturile militare şi fasciste, iar ulterior totalitarismul.

În Reichul “celor 1.000 ani”, România pierdea Transilvania…

Prima istorie generală a celui de-al doilea război mondial, intitulată *“A World at Arms. A Global History of World War II”* (O lume sub arme. Istoria globală a celui de-al doilea război mondial), bazată atât pe scrierile de specialitate, cât mai ales pe documente din arhivele de stat ale Germaniei, S.U.A., Marii Britanii şi parţial din cele ale Rusiei, cuprinzând **1.178 pagini**, a apărut, în anul **1994**, la Editura “Cambridge University Press” din New York, sub semnătura lui **Gerhard L.Weinberg**, unul dintre cei mai reputaţi istorici contemporani. Referirile cu privire la epoca celui de-al treilea

Reich se bazează, în cea mai mare parte, pe această sursă deosebit de documentată.

Adolf Hitler şi acoliţii săi au trasat hotarele Europei după cu totul alte criterii decât cele de la Versailles, din 1919. Pe această hartă, apărea cel de-al treilea Reich, care se întindea de la Canalul Mânecii până la Urali. O mare parte a Franţei, Belgia, Olanda, Danemarca, Norvegia, Suedia şi Elveţia urmau să fie încorporate organic cu statut de landuri în Reichul german.

În perioada **10 mai-25 iunie 1940**, acest plan a fost pus în aplicare în urma unui "război fulger". **Franţa** a fost zdrobită în **38 zile**, **Olanda** în şase zile, **Belgia** în şapte zile, iar Corpul expediţionar englez aruncat peste Canalul Mânecii. Ocuparea Elveţiei şi Suediei a fost amânată pentru o etapă ulterioară.

Întregul spaţiu al fostei U.R.S.S. de la vest de Urali urma să devină "spaţiul vital" al rasei germane. Acelaşi regim urma să-l aibă şi Polonia, ocupată de armatele germane în septembrie 1939, în urma unei campanii fulger care a durat 18 zile.

Populaţia slavă, "de rasă inferioară", din acest uriaş spaţiu, **urma să aibă trei direcţii de evoluţie**. O parte urma să fie transformată în **muncitori sclavi**, o altă parte urma să fie **expulzată la est de Munţii Urali**, iar o parte se prevedea a fi **exterminată** (vezi G.Weinberg, pag.530).

Spaţiul slav de la vest de Urali urma să fie populat cu elementul etnic german. Cehia şi Slovacia, deşi populate de slavi, **urmau să fie încorporate în Reich cu statut de landuri. Finlanda urma, de asemenea, să fie încorporată în Reich.**

Dacă Germania ar fi câştigat războiul, România ar fi pierdut în totalitate Transilvania în favoarea Ungariei şi ar fi primit, în compensaţie, un teritoriu la est de Nistru (*"Transnistria"*). Această "idee" persistă în capetele unor politicieni din Budapesta, Viena şi Berlin şi în zilele noastre…

Pentru crearea "spaţiului vital" din est, A.Hitler a pus în aplicare planul de operaţii ***"Barbarossa",*** vizând atacarea şi nimicirea totală a fostei U.R.S.S. în aproximativ **trei luni** de zile. "Tigrul german" făcea cel mai mortal salt din întreaga sa existenţă.

La data de **22 iunie 1940**, la orele **03.30**, uriaşa maşină de război germană, alimentată cu petrolul din România, prin bubuitul tunurilor pe un front de sute de kilometri, s-a pus în mişcare.

Armata germană a atacat cu un efectiv de 4 milioane de soldaţi, 3.350 de tancuri şi 5.000 de avioane, suplimentat de 500.000 soldaţi din armatele ţărilor satelite. România a început acest uriaş război cu

“Grupul de armate general Antonescu”, alcătuit din Armatele 3 şi 4 române şi Armata 11 germană.

Istoricul G.Weinberg accentuează cu tărie, în monumentala sa lucrare, faptul că, începând cu data de 22 iunie 1941 şi până la încheierea celui de-al doilea război mondial, în Europa, caracteristica fundamentală a acestuia a constat în aceea că, **în proporţie de 75-90 %, imensul lui efort s-a făcut pe Frontul de Est. Aici au pierit mai mulţi oameni şi s-au produs distugeri mai mari decât în toate luptele de pe restul globului pământesc luate la un loc.** Iată un adevăr pe care propaganda oficială din Occident şi mai ales din S.U.A. l-a ascuns în ceaţă timp de zeci de ani…

Comandamentul german a urmărit distrugerea majorităţii forţelor Armatei Roşii cât mai aproape de frontieră. Pe sectorul central al frontului, în numai două încercuiri, au fost capturaţi 300.000 de soldaţi ruşi. **La 3 iulie 1941, Comandamentul german se hrănea cu iluzia că grosul Armatei Roşii fusese zdrobit în spaţiul dintre frontieră, Nipru şi Dvina. Enormă eroare şi iluzie care s-a datorat incapacităţii spionajului militar al Germaniei de a cunoaşte adevăratul potenţial de război al fostei U.R.S.S.** Trufaşul general german Franz Halder nota în agenda sa personală: *“În general, se poate afirma că misiunea de a nimici principala grupare de forţe a Armatei Roşii până la Dvina şi Nistru a fost îndeplinită. Nu cred că exagerez când afirm că operaţiile împotriva Rusiei au fost câştigate în două săptămâni”.*

Este adevărat că, **între frontiera de vest a U.R.S.S. şi Nipru, trupele germane au nimicit aproximativ 214 divizii ruseşti** dar, când toţi jubilau în faţa victoriei iminente, serviciul de spionaj german a descoperit cu groază şi stupoare, că, în faţa armatelor germane care înaintau spre Moscova, Leningrad şi Kiev, **au ieşit ca din pământ alte 360 de divizii ruseşti !**

Barbaria germană în acţiune pe Frontul de Est

În baza directivelor verbale date de A.Hitler generalilor germani care comandau trupe pe Frontul de Est, războiul împotriva *“masei slave inferioare”* s-a purtat cu o barbarie şi o ferocitate fără precedent în istoria civilizaţiilor. Năvălirile hunilor din secolul V şi cele ale mongolilor din secolul XIII, care au băgat groaza în europeni, au fost jocuri de copii în comparaţie cu ce au plănuit şi înfăptuit, în bună parte, trupele germane în spaţiul european al Rusiei între 1941-1944.

După cum subliniază G.Weinberg, potrivit planurilor lui A.Hitler, **Moscova şi Leningradul urmau să fie şterse de pe faţa pământului. În locul Moscovei, se avea în vedere construirea unui uriaş rezervor de apă…**

Germania celui de-al treilea Reich pregătise spaţiului rusesc o soartă îngrozitoare, care consta din:

- **exterminarea prin înfometare a populaţiei urbane;**
- **împuşcarea în masă a bătrânilor şi handicapaţilor**;
- **împuşcarea pe loc a evreilor, a comisarilor politici şi a asiaticilor**, acolo unde aceştia erau descoperiţi;
- **exterminarea prin înfometare a prizonierilor de război ruşi**;

de altfel, în februarie 1942, din 3,9 milioane de prizonieri ruşi, 2,8 milioane erau deja morţi prin înfometare, împuşcare şi boli; se poate spune că cei exterminaţi prin împuşcare şi gazare au fost "avantajaţi" în raport cu cei exterminaţi prin înfometare; înainte de a fi fost utilizate împotriva evreilor la Auschwitz, gazele asfixiante Cyklon B au fost experimentate pe prizonierii de război ruşi.

Iată de ce fapte a fost în stare una dintre cele mai instruite şi mai luminate naţiuni de pe glob sub impactul ideologiei rasiste…

Iluziile ucrainienilor şi populaţiei din statele baltice că trupele germane le vor elibera de "bolşevism" s-au spulberat. Toţi au primit acelaşi tratament. **Pe primul loc s-a situat exterminarea a 1.250 000 evrei ruşi, împreună cu orice activist de partid sau comisar politic din armată luat prizonier.**

Pentru administrarea zonelor ocupate din U.R.S.S., la Berlin a luat fiinţă **Ministerul Teritoriilor Ocupate din Est, condus de Alfred Rosenberg**. Zonele teritoriale mari erau conduse de **Reich-Komisari**, având în subordine **comisari regionali.** Pentru a munci ca sclavi în uzinele şi pe ogoarele din Germania au fost **deportaţi** circa **8 milioane de oameni**, cu precădere din U.R.S.S.

În iulie 1941, căpitanul Oberleander, din serviciul de informaţii al armatei germane, a ieşit personal la raport în faţa lui Adolf Hitler, pentru a-l informa asupra unor "nereguli", adică atrocităţi pe care trupele germane le săvârşeau în teritoriile ocupate din U.R.S.S. Hitler l-a întrerupt cu brutalitate, spunându-i: *"Habar nu ai ce vorbeşti! Rusia este Africa noastră, iar ruşii sunt negrii noştri"*. După întrevederea cu Hitler, căpitanul Oberleander s-a exprimat faţă de şeful său nemijlocit: *"Domnule colonel, aceasta este concepţia lui Adolf Hitler, concepţie ce ne va face să pierdem războiul".*

Pentru a-i stimula în ducerea victorioasă a războiului, A**.Hitler i-a împroprietărit pe generalii şi mareşalii săi de pe Frontul de Est cu imense suprafeţe funciare din Belarus, Ucraina şi Rusia.** Hitler vindea blana ursului din pădure…

Spionii lui Gehlen – cheia… înfrângerilor

Omenirea progresistă a asistat cu respiraţia tăiată cum se prăbuşea "colosul rusesc" în faţa diviziilor de tancuri şi mecanizate şi a aviaţiei de

bombardament în picaj ale armatei germane, ce părea invincibilă, după campania fulgerătoare din Vest, din 1941.

Până în toamna anului 1941, foarte multă lume a crezut în victoria în război a celui de-al treilea Reich. Probabil că tocmai această convingere l-a determinat şi pe mareşalul Ion Antonescu să continue războiul alături de Germania, dincolo de Nistru. Dumnezeu a demonstrat însă că El nu-i ajută pe cei ce poartă ostentativ şi cu făţărnicie crucea, ci pe cei care au tunuri, tancuri, avioane mai multe şi mai bune şi au soldaţi capabili să se bată mai bine.

În **decembrie 1941**, **în faţa Moscovei**, Dumnezeu, cu ajutorul Armatei Roşii şi al bisericii ortodoxe ruseşti, reabilitate de Stalin, a dat **o lecţie usturătoare** "Reichului de 1.000 de ani", **spulberând mitul invincibilităţii armatei germane**. Generalul rus Gheorghi Jukov, în fruntea a trei armate de siberieni, pe un ger de minus 40 de grade, zdrobeşte trupele germane în faţa Moscovei şi le aruncă spre vest 300-400 de kilometri.

Serviciul de spionaj german de pe Frontul de Est, condus de generalul Reinhard Gehlen (1902-1979), **nu a ştiut nimic despre rezervele strategice de care dispunea Comandamentul sovietic**, acesta realizând o primă mare surprindere operativă.

Între 6 decembrie 1941-28 ianuarie 1942, generalul german Halder îşi notase în agenda personală următoarele: pierderile trupelor de sub comanda sa se ridicau la **1.005.636** de soldaţi, adică **31 %** din totatul efectivelor; din aceştia, **202.251** au fost ucişi, iar **725.642** răniţi; au fost înregistraţi ca dispăruţi **46.511**; pierderile cauzate în urma degerăturilor le-a estimat la **112.627.** Aceste cifre nu include pierderile grele suferite de armatele Italiei, României şi Ungariei care luptau pe Frontul de Est.

În perioada **noiembrie 1942 - februarie 1943**, la **Stalingrad** (actualul Volgograd), s-a desfăşurat **cea mai cumplită şi mai încrâncenată bătălie din istoria tuturor războaielor.**

Acelaşi general G.Jukov, în calitate de comandant al Grupului de fronturi de la Stalingrad, după ce oraşul a rezistat eroic asalturilor de luni de zile al celor mai formidabile unităţi germane, reprezentate de Armata a 6-a a feldmareşalului von Paulus, conduce **o operaţie ofensivă unică în istoria celui de-al doilea război mondial.** Printr-o dublă lovitură, la nord şi la sud de Stalingrad, armatele generalului Jukov încercuiesc şi nimicesc 22 de divizii germane, cu un efectiv de 300.000 de soldaţi. Din aceştia, au fost **luaţi prizonieri 90.000 soldaţi şi 24 de generali. S-au mai întors din prizonierat, după război, doar 6.000**. Pentru atrocităţile săvârşite de nemţi în teritoriile ocupate, pedeapsa pare a fi dreaptă. **Luptele de la Stalingrad nu pot fi comparate cu nimic în materie de război. Dacă Franţa a fost**

ocupată în 38 zile, acest timp i-a fost necesar armatei germane la Stalingrad să treacă de pe o parte a alta a unui singur bulevard…

La Volgograd, există o casă-muzeu pentru care germanii au luptat timp de 30 zile ca s-o cucerească. În sfârşit, soldatul german de "rasă superioară" a învăţat ce este războiul şi cum se bat soldaţii ruşi "de rasă inferioară". După bătălia de la Stalingrad, cel de-al treilea Reich a pierdut definitiv iniţiativa strategică.

Dezastrul de la Stalingrad s-a datorat în mare măsură şi spionajului german, descentralizat şi paralizat de fricţiuni cu Gestapoul, care urmărea să deţină controlul în toate teritoriile ocupate.

Ultimul efort al celui de-al treilea Reich de a recâştiga iniţiativa pe Frontul de Est a fost făcut în vara anului **1943**, la **Kursk**, prin *"Operaţia Citadela".* Aceasta s-a încheiat cu un **dezastru total**. Sub comanda aceluiaşi legendar general G.Jukov, armatele ruseşti nimicesc, în perioada **iulie-august 1943**, una dintre cele mai mari şi mai puternic grupări de forţe ale celui de-al treilea Reich, desfăşurate pe Frontul de Est.

Trupele germane, comandate de mareşalul Walter Model, au atacat cu **2.700 de tancuri şi 1.800 de avioane** dar, după 4 de zile de eforturi supraomeneşti, nu au înaintat mai mult de 30-50 km. A urmat contraofensiva rusească din luna **august,** iar după bătălia de la **Prohorovka**, unde s-au înfruntat mai mult de 5.000 de tancuri germane şi ruseşti, trupele germane, care au suferit pierderi uriaşe, au fost azvârlite spre vest circa 300 km. La Kursk, Dumnezeu a dat victoria celor care au avut tancuri mai multe şi mai bune, iar aceştia au fost ruşii. Bunul Dumnezeu nu face compromisuri…

Bătălia pentru România – mai importantă
decât debarcarea în Normandia

Este bine să ne reamintim şi să ştim că **România a fost cel mai important aliat al Germaniei celui de-al treilea Reich** în cursul celui de-al doilea război mondial. **Mai important decât Italia, Ungaria şi Finlanda luate la un loc**. Aceasta pentru că, **fără petrolul României, Germania nu ar fi putut declanşa cel de-al doilea război mondial în Europa…**

Situaţia livrărilor de petrol către Germania - 1939-1944 (tone)

A nul	1 939	1 940	1 941	1 942	1 943	1 944

Producţia totală	6.240.000	5.815.000	5.577.000	5.665.000	5.330.000	3.525.000
Livrat Germaniei	1.556.000	1.304.800	3.173.700	2.302.000	2.420.700	1.078.900

Se poate aprecia, fără teama de exagerare, că **acţiunile militare din cadrul *“războiului fulger”* (blitzkrieg) purtate de trupele germane în perioada 1941-1942, au depins în mod fundamental de livrările de petrol ale României.**

La marea ofensivă a armatei germane din **vara anului 1942**, pe direcţiile strategice **Stalingrad şi Baku**, Ungaria a participat cu **10** divizii, Italia cu **10** divizii interpuse între trupele ungare şi cele româneşti, iar **România a participat cu 24 de divizii.**

Premergător bătăliei pentru România, în iulie 1944, Grupul de Armate Central, comandat de mareşalul Model, a pierdut, într-o singură operaţie a trupelor ruseşti, un număr de 25 de divizii, adică 300.000 de soldaţi, fără posibilitatea de a-i mai înlocui.

În 1943 şi 1944, în bătăliile de la Odesa şi Stalingrad, România a pierdut cele mai bune divizii ale sale.

“Bătălia pentru România”, cunoscută în istorie sub numele de *“Operaţia Iaşi-Chişinău”*, **a început la 20 august 1944** şi a fost purtată de către Grupul de Armate Ucraina de Sud, din care făceau parte şi trupele române, comandat de generalul Frissner, împotriva Frontului 2 Ucrainean, comandat de mareşalul Malinovski şi Frontul 3 Ucrainean, comandat de mareşalul Tolbukin.

Ca amploare, *“Bătălia pentru România”* a fost mult mai mare decât debarcarea în Normandia a celor trei divizii americane şi două britanice, **iar ca urmări, acestea au fost cel puţin comparabile.** Aceasta s-a desfăşurat **între 20-23 august 1944.**

Scopul *“Operaţiei Iaşi-Chişinău”,* în concepţia Comandamentului sovietic era scoaterea României din război şi ocuparea zonelor petrolifere ale acesteia, ca unul din obiectivele strategice ale celui de-al doilea război mondial în Europa.

Atât concepţia operaţiei, cât şi derularea acesteia s-au asemănat foarte mult cu marea operaţie de la Stalingrad, din 1942-1943. Întreaga istorie s-a repetat. Armata a 6-a, încercuită şi nimicită la

Stalingrad în 1943, a fost refăcută. Această nefericită armată este încercuită şi nimicită total în “Operaţia Iaşi-Chişinău”.

Trupele ruseşti au străpuns dispozitivul germano-român tot in sectoarele Armatei a 3-a şi Armatei a 4-a române, numai că, **de data aceasta, diviziile româneşti nu au mai opus rezistenţă, deschizând pur şi simplu breşe largi pentru trupele ruseşti.**

Armata 4-a română a fost lovită de forţele Frontului 2 Ucrainean, cu un efectiv de 771.200 soldaţi, organizaţi în 8 armate, 4 corpuri de tancuri şi mecanizate, totalizând 55 de divizii de infanterie, sprijinite de 11.000 tunuri şi 1.283 de tancuri.

Circa 80 % din forţele acestui Front au fost concentrate într-un sector de rupere de 16 kilometri, unde se apărau Diviziile 5 şi 7 infanterie române.

În fâşia Armatei a 3-a române de la flancul drept al dispozitivului germano-român au acţionat forţele Frontului 3 Ucrainian, cu un efectiv de 523.000 militari constituiţi în 5 armate, 2 corpuri mecanizate, totalizând 37 de divizii de infanterie, sprijinite de 8.000 de tunuri şi peste 1.000 de tancuri.

Dacă se iau în calcul numărul de divizii, de piese de artilerie şi de tancuri, precum şi efectivele generale de luptători este evident că amploarea *“Bătăliei pentru România”* a fost mult mai mare decât operaţia de debarcare a aliaţilor din Normandia, de la 6 iunie 1944. În capul de pod din Normandia au operat Divizia 1, Divizia 4 şi Divizia 29 infanterie, precum şi Divizia 82 şi Divizia 101 de paraşutişti din armata S.U.A., Divizia 3 şi Divizia 50 de infanterie şi Divizia 6 de paraşutişti engleze şi Divizia 3 infanterie canadiană. Acestea s-au confruntat cu două divizii de infanterie şi o divizie de tancuri germane, cu mai puţin de 50 % din efective şi armament, constituite din rezervişti trecuţi de 45 ani. **Forţele americano-britanice debarcate în Normandia s-au confruntat cu umbra armatei germane din 1940-1941.**

Unităţile de elită ale armatei celui de-al treilea Reich au fost nimicite la Moscova, Stalingrad, Kursk şi Iaşi-Chişinău.

Pierderile suferite de Armata 3 şi Armata 4 române au fost catastrofale. Din 431.800 militari, cele două armate au rămas cu 244.628 militari. Au fost ucişi 8.355, iar 24.984 au fost răniţi.

Profitând de lipsa de rezistenţă a armatei române, precum şi de starea generală de confuzie creată de evenimentele de la 23 august 1944, **ruşii au capturat 153.883 de prizonieri.**

Armata 6 germană, împreună cu 8 divizii din Armata 8, au fost nimicite în totalitate.

După pătrunderea trupelor ruseşti pe teritoriul României, în numai două săptămâni, armata germană a pierdut 380.000 de oameni, după cum relatează istoricul G.Weinberg.

În "Operaţia Iaşi-Chişinău", Frontul 2 Ucrainian a pierdut 7.316 morţi şi 32.669 răniţi, iar Frontul 3 Ucrainian 5.820 de morţi şi 21.126 răniţi. **Aceasta a fost cea mai uşoară victorie a armatei sovietice din tot cursul celui de-al doilea război mondial.**

Ieşirea României din război a cauzat pierderea rapidă a întregii Europe de sud-est de către Germania şi privarea maşinii de război germane de petrolul românesc, element de importanţă vitală pentru capacitatea celui de-al treilea Reich de a mai continua războiul. **Numai după ieşirea României din războiul alături de "Axa de fier"** (Berlin-Roma-Tokio) şi **alăturarea sa la coaliţia Naţiunilor Unite, Adolf Hitler a admis pentru prima dată posibilitatea pierderii războiului de către Germania.**

În **lipsa petrolului din România**, mii de tancuri şi de avioane ale armatei germane au devenit inutilizabile. Aceasta **a dus la scurtarea războiului cu cel puţin şase luni şi la uşurarea misiunilor armatelor aliate**.

Ca urmare a actului politic de la 23 august 1944, starea de beligeranţă dintre România şi Puterile Aliate a încetat, iar la data de **8 septembrie 1944, România a declarat război Germaniei.**

Spre deosebire de modul catastrofal în care a ieşit din război Italia, în anul 1943, a cărei armată s-a dezintegrat, furnizând sute de mii de prizonieri folosiţi ca forţă de muncă în Germania, precum şi tentativa eşuată de ieşire din război a Ungariei, **armata României**, cu toate pierderile suferite, **nu s-a dezintegrat**. Aceasta a continuat să desfăşoare operaţii militare în Transilvania, Ungaria, Cehoslovacia şi chiar în Austria.

Ieşirea României din război şi alăturarea ei la coaliţia anti-hitleristă a avut efecte mai mari privind distrugerea armatei germane şi apropierea sfârşitului războiului al doilea mondial decât debarcarea din Normandia.

Debarcarea Aliaţilor în Europa de Vest la insistenţele puternice ale S.U.A., faţă de care Winston Churchill s-a opus până în ultimul moment, **a vizat**, nu atât înfrângerea Germaniei, care şi aşa era deja înfrântă, ci mai ales **prevenirea ajungerii armatelor ruseşti la Oceanul Atlantic**. Americanii ştiau că, în 1815, trupele ruseşti au mai intrat odată în Paris, iar înainte de aprilie 1945, armatele Rusiei ţariste mai ocupaseră de patru ori Berlinul.

În ceea ce priveşte **actul de la 23 august 1944,** acesta a fost **pus la punct în subteran de către serviciile de spionaj ale U.R.S.S., Marii Britanii şi României,** realizând o totală surprindere în plan politic şi militar.

Spionii ruşi care au contribuit la înfăptuirea actului politic de la 23 august 1944 au ieşit la suprafaţă după 1945, ocupând posturi-cheie în serviciile de informaţii şi de securitate. **Dacă regele Mihai I de Hohenzollern nu s-ar fi aliat cu Partidul Comunist din România** (chiar dacă acesta avea doar 1.000 de membri), în scopul răsturnării mareşalului Ion Antonescu şi întoarcerii armelor, **acesta şi-ar fi pierdut nu numai coroana, ci şi capul.** În demersurile sale, regele Mihai I şi anturajul său au fost **influenţaţi de spionajul britanic**. Dacă în august 1944, în România, nu ar fi existat un partid comunist, acesta trebuia înfiinţat pe loc! Era un imperativ al istoriei de la care România nu se putea sustrage…

Nenorocirea României din perioada postbelică nu a constat în faptul că a fost guvernată timp de 45 ani de P.C.R., ci în faptul că regimul socialist nu a apucat să-şi îndeplinească misiunea istorică asumată, adică industrializarea şi urbanizarea ţării, cel puţin la limitele cele mai de jos existente în Europa Occidentală.

“Industrializarea forţată”, criticată de oameni şi cercuri intelectuale fără orizont, după anul 1989, **trebuia făcută într-un ritm mult mai forţat…**

Dacă regimul socialist căzut în decembrie 1989 ar fi lăsat în urmă o societate industrializată, aşa cum s-au petrecut lucrurile în Ungaria, **intrarea României în Uniunea Europeană şi în N.A.T.O. ar fi fost garantată.**

Regimul comunist din fosta U.R.S.S. a reuşit acest lucru, iar Rusia face parte din Grupul celor 8 state puternic industrializate. Toată lumea a uitat de “comunism” şi s-a adaptat la realităţi…

Spionii Reich-ului şi “Operaţiunea Ploieşti”

Pe timpul regimului nazist din Germania, serviciile de spionaj au fost total descentralizate, ceea ce avea să ducă la adevărate catastrofe. În spionaj, la nivel strategic, conducerea serviciilor secrete trebuie să fie centralizată, sub controlul şefului statului sau primului ministru, iar execuţia în teren, compartimentată, individualizată¸descentralizată. Adolf Hitler nu a înţeles acest lucru şi a plătit scump.

Spionajul militar şi cercetarea radio-electronică au fost atributul **Abwehr**-ului condus de **amiralul Wilhelm Canaris**.

Acesta avea două departamente principale: Armatele străine Vest şi Armatele străine Est. Cel de-al doilea a fost condus, în perioada 1941-1944, de către generalul **Reinhard Gehlen**.

Securitatea şi contraspionajul, atât în Germania, cât şi în toate teritoriile ocupate, au fost asigurate de către Organizaţia de Securitate a Reichului

(**S.D.**), comandată **de Reinhard Heyndrich** (*“bestia blondă”,* cel mai sângeros nazist din câţi au existat).

Spionajul politic şi securitatea lui Adolf Hitler şi anturajului său au fost asigurate de către **Gestapo**, comandat de **Heinrich Himmler** (1900-1945), al doilea om al Reichului, după A.Hitler.

Spionajul economic la scară europeană şi globală a fost atribuit **Departamentului Economic de Război şi Armamentelor**, condus de **Albert Speer.**

Pentru coordonarea strategică la nivel naţional a acestor servicii, într-o concepţie unitară, adică ceea ce americanii înţeleg prin “Comunitarea serviciilor de informaţii”, în Germania celui de-al treilea Reich nu au existat nici înţelegere şi nici structuri adecvate.

Acestea acţionau după capul lor, în spirit de rivalitate distructivă, aşa cum s-a întâmplat în toate regimurile dictatoriale din lumea capitalistă şi totalitare din fosta lume socialistă.

Cel mai calificat, mai profesionist şi mai performant dar şi cel mai puţin apreciat şi iubit de A.Hitler a fost Abwehr – Serviciul de spionaj militar. Acesta a obţinut rezultate strălucite în Europa de Vest şi în Polonia, care au stat la baza “războiului fulger” din 1939-1941.

Cel mai mare rezultat al spionajului german l-a constituit atragerea României la *“Pactul Tripartit”* (Germania-Italia-Japonia). **Dacă cel de-al treilea Reich nu şi-ar fi asigurat accesul la resursele de petrol ale României sau dacă acestea nu ar fi existat, Adolf Hitler nu ar fi avut altă variantă decât o alianţă cu I.V.Stalin, de la care să fi primit petrol pentru cucerirea Europei de Vest. O asemenea alianţă, despre care s-a şi vorbit în cercurile intime ale serviciilor de spionaj ale Grmaniei, ar fi avut consecinţe funeste pentru întreaga lume.**

În anul 1940, când s-a produs acea criminală dezmembrare a României, regele Carol II şi oamenii politici responsabili ai ţării, inclusiv marii comandanţi ai armatei au dorit să urmeze exemplul Finlandei şi să opună rezistenţă armată. Această atitudine a fost însă subminată de către Germania, prin serviciile sale de spionaj, în cadrul cărora amiralul Canaris a avut un rol foarte important. A.Hitler s-a opus oricărei implicări a României într-un conflict armat, mai ales cu U.R.S.S., care ar fi putut duce la distrugerea câmpurilor petrolifere româneşti.

La acţiunile Germaniei, de împiedicare a unei rezistenţe armate româneşti, în 1940, **s-a alăturat şi cea mai mare parte a clasei politice trădătoare de la Bucureşti,** condamnată fără echivoc de către generalul Antonescu. Pe de altă parte, **România a fost aruncată în braţele celui de-al treilea Reich, de presiunile continui şi pretenţiile teritoriale ale**

U.R.S.S. De fapt, la 23 august 1939, Hitler şi Stalin, prin pactul Molotov-Ribbentrop, se şi înţeleseseră pe seama României.

Amiralul Canaris a cooperat foarte bine cu şefii Serviciului de Informaţii al României – Mihail Moruzov şi Eugen Cristescu, determinându-l pe A.Hitler să opteze pentru generalul Ion Antonescu în defavoarea mişcării legionare, de care îl lega comunitatea de ideologie. Menţinerea României în orbita celui de-al treilea Reich a constituit una din preocupările majore ale spionajului german.

La întâlnirea de la Casablanca, din **ianuarie 1943**, dintre preşedintele S.U.A., **Franklin D.Roosevelt** şi primul ministru al Marii Britanii, **Winston Churchill**, o problemă majoră **discutată** a fost legată de măsurile celor două Mari Puteri pentru **distrugerea industriei petrolifere româneşti**. S-a decis ca această operaţie de importanţă strategică imensă, menită să influenţeze întregul curs al războiului în Europa, să fie executată **în vara anului 1943.**

Conceperea acestei mari operaţii a fost posibilă datorită apariţiei în dotarea Forţelor aeriene ale S.U.A. a avionului de bombardament strategic cu rază mare de acţiune **B-24.**

Spionajul militar german, prin elementele sale de agentură din capitala Marocului, **a intrat în posesia informaţiilor în legătură cu această operaţie**. În continuare, eforturile de anihilare a acesteia s-au derulat în comun cu Serviciul de Informaţii al României şi cu trupele de apărare antiaeriană româneşti şi germane din zona Ploieşti.

Spionii germani şi români au descoperit că în Africa de Nord, **pe teritoriul actualei Libii, a fost construită, la mărime naturală, macheta oraşului Ploieşti, împreună cu machetele tuturor rafinăriilor de petrol din împrejurimile acestuia.** S-a depistat aducerea în zonă a unei întregi armate aeriene, de aproximativ **250 de avioane de bombardament B-24.**

Timp de şase luni, această armată aeriană, înzestrată cu cele mai formidabile avioane de bombardament ce au existat vreodată, s-a antrenat în acţiuni de bombardament asupra rafinăriilor din Ploieşti, sub privirile unor agenţi germani înfiltraţi în zonă.

Pentru interceptarea convorbirilor radio ale aviaţiei americane, **amiralul Canaris a trimis o navă special echipată, în Marea Mediterană**. Serviciile de spionaj ale Germaniei şi României au constatat, cu surprindere, că armata aeriană americană se antrena pentru un gen de bombardament nemaifolosit vreodată în cursul celui de-al doilea război mondial şi anume **bombardamentul de la joasă înălţime** (între 100-150 de metri). S-a tras concluzia că **se avea în vedere executarea unui raid chiar sinucigaş, dar cu efecte maxime, de pe urma căruia industria petroliferă a României să fie distrusă, indiferent de pierderi**. Românii şi germanii au răspuns prin

înţesarea zonei cu noile tunuri germane de calibru mic, *Rainmetal,* iar pe linia ferată Bucureşti-Ploieşti au pus în funcţiune **un tren blindat** dotat cu tunuri aeriene.

Serviciile de spionaj militare ale Germaniei şi României au fost la curent cu decolarea "marii armate" aeriene americane din Libia şi i-au urmărit traseul pe toată durata acestuia. Peste Bulgaria, avioanele americane au evoluat la mare înălţime, iar aviaţia de vânătoare a acestei ţări a fost incapabilă să le provoace pierderi. De altfel, avioanele de bombardament B-24 aveau la bord un arsenal de apărare formidabil.

Atacul armatei aeriene americane, compus din **178 de bombardiere B-24,** a avut loc la data de **1 august 1943**. Acestea au atacat în valuri succesive, de la joasă şi foarte joasă înălţime, dar cu **rezultate dezastruoase pentru partea americană**. Au fost **doborâte 53 de avioane şi alte 55 avariate**, dintre care multe s-au prăbuşit sau au aterizat forţat în Turcia, pe itinerarul de întoarcere. Istoriografia americană a recunoscut, în cartea *"Eroii de la Ploieşti"*, apărută în perioada postbelică în S.U.A., că **în august 1943, în *"Operaţia Ploieşti"*, aviaţia S.U.A. a suferit cea mai mare înfrângere într-un singur raid aerian din tot războiul doi mondial.**

Acest succes extraordinar al artileriei antiaeriene şi aviaţiei de vânătoare româneşti s-a datorat în mare măsură cunoaşterii prealabile, informaţiilor puse la dispoziţie de către spionajul militar german şi român, poate unica ocazie în care cele două servicii şi-au coordonat perfect acţiunile între ele, precum şi cu cele ale armatei române.

La Ploieşti, în august 1943, informaţiile s-au dovedit un mare amplificator de putere. Un număr impresionant de piloţi şi personal navigant american (echipajul unui avion B-24 era între 9 şi 11 membri) a pierit în luptă, dar **mulţi au reuşit să se paraşuteze şi au căzut prizonieri.** Aceştia au fost **internaţi în aşa-zisul lagăr de la Timiş, de pe Valea Prahovei, situat între Predeal şi Braşov**, adică într-o zonă de rai.

De acest "lagăr" s-a ocupat personal mareşalul Ion Antonescu. Militarii americani au fost cartiruiţi în vile, numite ***"colivii de aur"*** în cartea "Eroii de la Ploieşti", iar condiţiile de viaţă, "ca la mama acasă". Militarilor aviatori şi naviganţi americani doborâţi în spaţiul aerian al României le-a pus Dumnezeu mâna pe cap, scăpându-i de ororile războiului şi **trăind ca în concediu la munte**. **Rolul de translator oficial** al "lagărului" de prizonieri americani de la Timiş a fost **încredinţat căpitanului Constantin Noica, viitorul filozof de notorietate naţională**, "pustnicul" de la Păltiniş, iar în rol de **intendent**, şef al logisticii, **căpitanul Nicolae Săvoiu, viitorul profesor universitar de limbă engleză al Universităţii Bucureşti, ambii cu misiuni informative din partea Biroului 2 al Armatei române.**

Pentru dramatismul operaţiei aeriene de la Ploieşti, **ziua de 1 august 1943 a fost declarată oficial "Ziua eroilor de la Ploieşti" şi este comemorată în fiecare an în cadrul Forţelor aeriene ale S.U.A.**

În concepţia anglo-saxonilor despre eroism, se spune: "*Erou nu este acela care îşi dă viaţa pentru patrie, ci acela care îl face pe inamic să-şi dea viaţa pentru patria lui".* Artileriştii antiaerieni şi piloţii români din august 1943 au fost eroii care i-au făcut pe mulţi americani să-şi dea viaţa pentru patria lor. Pe bună dreptate, a-ţi da viaţa pentru patrie nu este chiar aşa de greu. Mult mai greu, dar şi mai important, este să-l faci pe inamic să-şi dea viaţa, pentru că atunci trebuie să fii mai bun decât el. Nici o patrie nu cred că este fericită cu eroi morţi…

Evreii – cei mai buni spioni ai Germaniei naziste !

Ca ţară înfrântă în două războaie mondiale, purtând stigmatul crimelor abominabile de război, şi împotriva umanităţii, cu bolovanul "holocaustului" împotriva evreilor atârnat de gât, autorilor germani le-a fost foarte greu să scoată la lumină scrieri, chiar şi memorialistice, cu privire la serviciile secrete de spionaj şi de securitate ale celui de-al treilea Reich. Una dintre puţinele cărţi care se referă la "serviciul de spionaj militar" al Germaniei din perioada celui de-al doilea război mondial – Abwehr – este cea a lui Paul Loverkuchn, fost ofiţer superior în acest serviciu.

Aceasta a fost tradusă de către R.H.Stevens şi Constantine Fitz Gibbon şi editată în Marea Britanie de către "Ebenezer Baylis and Sons" Ltd. din Worcester, în anul 1954. Naraţiunea este sobră, succintă, simplă şi la obiect, în spirit tradiţional german, în sensul bun al acestuia, fără eroi şi fără glorificări. Din cuprinsul cărţii, rezultă că **Adolf Hitler nu s-a simţit niciodată apropiat de Abwehr**, nu l-a susţinut în mod deosebit cu fonduri, forţe şi mijloace, **acordând toate favorurile celor de la Gestapo şi trupelor S.S.** O situaţie similară a existat şi în fostele ţări socialiste, cu precădere în România, sub dictatura lui Nicolae Ceauşescu, când Direcţia Informaţii a Armatei a fost desconsiderată şi pe punctul de a fi desfiinţată, în repetate rânduri.

Pentru Ceauşescu, Securitatea şi instrumentele sale reprezentau totul. Se pare că aceasta a fost o trăsătură caracteristică a tuturor dictatorilor…

Cu toate acestea, **Abwehr-ul,** aflat sub comanda amiralului Wilhelm Canaris din 1935, **şi-a făcut datoria, mai ales în campaniile împotriva Poloniei**, din septembrie 1939 **şi împotriva Europei de Vest,** din mai-iunie 1940, încheiate cu victorii strălucitoare şi într-un timp inimaginabil de scurt.

Potrivit concepţiei spionajului total, **agenţii Abwehr au fost prezenţi în toate statele Europei, în Orientul Mijlociu, în India, China, Australia,**

Africa, America Latină şi S.U.A. Chiar autorul cărţii citate a condus reţele de spioni la Teheran, Bagdad şi Istanbul.

Puţini sunt cei care ştiu **că informaţiile militare care au asigurat succesul atacului flotei japoneze asupra bazei principale a Forţelor maritime ale S.U.A. din Pacific, de la Pearl Harbour, au fost furnizate de spioni germani. Dr.Kuhns, agent al Abwehr a fost pus la dispoziţia Serviciului de spionaj al Japoniei**, deoarece diferenţa de rasă a japonezilor nu le permitea să opereze cu agenţi în Arhipelagul Hawaii.

Dr.Kuhns, soţia acestuia Friedel şi fiica sa Ruth, fostă amantă a Dr.Joseph Goebels, aveau pregătire în activitatea de spionaj.

Această familie de spioni s-a deplasat iniţial la Honolulu, iar **din anul 1939 s-a instalat chiar la Pearl Harbour, unde au deschis un salon de cosmetică**. Aici veneau şi vorbeau tot ce le trecea prin cap soţiile ofiţerilor de marină americani. Ruth Kuhns, sportivă şi foarte atractivă, a fost primită cu braţele deschise la clubul ofiţerilor şi instalaţiile sportive ale marii baze navale de la Pearl Harbour. **Timp de doi ani, spionii Kuhns le-au transmis japonezilor, prin consulul Japoniei la Pearl Harbour, informaţii complete, ceea ce a făcut ca atacul din 7 decembrie 1941, orele 07.55 asupra navelor din rada bazei navale să fie devastator.**

Flota americană din Pacific a fost temporar paralizată, iar **2.403 militari americani şi-au pierdut viaţa.** Spionii germani din "reţeaua Dr.Kuhns" au fost arestaţi şi condamnaţi la moarte, dar ulterior li s-a comutat pedeapsa la închisoare pe viaţă. Au fost eroi fără glorie, despre care nu s-a vorbit nimic.

Paul Leverkuehn arată că **cele mai propice medii de recrutare a unor agenţi de spionaj** care au acţionat în slujba celui de-al treilea Reich **au fost minorităţile germane din Cehoslovacia, Polonia şi România, populaţia ucraineană de cult catolic cu vederi naţionalist-separatiste, mediile de intelectuali din Estonia, Letonia şi Lituania şi chiar o parte din foştii ofiţeri din serviciul de spionaj al Poloniei,** după ocuparea acesteia în 1939. Autorul german susţine că **Abwehr a obţinut cele mai valoroase rezultate cu agenţii de origine evreiască, recrutaţi din aceste ţări.**

Cel mai valoros as al Serviciului de spionaj militar al Germaniei din anii celui de-al doilea război mondial a fost agentul cunoscut sub pseudonimul Klatt, recrutat din mediul evreilor din Viena.

De altfel, **secţia din Viena a Abwehr**, condusă de contele Marogna Redwitz, **s-a folosit de mulţi agenţi de spionaj recrutaţi din mediul evreilor austrieci**, aceasta în timp ce, la Auschwitz şi în alte lagăre de exterminare, evreii erau gazaţi şi incineraţi în crematorii...

Klatt este agentul care a acţionat cu rezultate incredibile în spaţiul fostei U.R.S.S., atât de greu accesibil Abwehrului şi altor servicii de spionaj străine. **Informaţiile militare şi politice furnizate de acesta Comandamentului Suprem german au fost întotdeauna de primă clasă, iar uneori de-a dreptul senzaţionale**.

In perioada **1941-1943**, Klatt a acţionat sub acoperire, **din Sofia**, unde primea informaţiile de la o sursă pe care niciodată nu a divulgat-o. La un moment dat, sub presiunile serviciului de securitate (S.D.), care îl ţinea sub supraveghere, Klatt a lăsat să se înţeleagă că primeşte informaţiile prin radio, direct din sistemul de legături radio ale Kremlinului. Un timp s-a crezut că primeşte aceste informaţii prin Ambasada U.R.S.S. la Sofia. Verificările făcute de specialiştii germani nu au putut confirma nici una din aceste căi. **În anul 1943, Klatt şi-a mutat reşedinţa la Bucureşti, dar valoarea informaţiilor furnizate Abwehr-ului nu a scăzut cu nimic**. Acestea conţineau date de o mare acurateţe privind unele planuri de operaţii ale Armatei Roşii şi mai ales cele privitoare la utilizarea Forţelor aeriene. Datele şi informaţiile furnizate Germaniei de către Klatt au fost comparabile ca valoare cu cele furnizate U.R.S.S., de celebrul Rosler din Elveţia.

În februarie 1944, din ordinul lui A.Hitler, Serviciul de spionaj al armatei germane – Abwehr a fost desfiinţat, iar amiralul Canaris arestat şi internat într-un lagăr de concentrare. Aşa îşi răsplătea "patria mamă" eroul...

Şeful Serviciului de Securitate (S.D.), Schellenberg, duşman înrăit al Abwehr-ului, a iniţiat o anchetă în ceea ce priveşte activitatea agentului Klatt, insinuând ideea că acesta ar putea fi "agent de intoxicare" al spionajului militar rusesc.

Ultimul arbitru chemat să se pronunţe în legătură cu autenticitatea şi valoarea materialelor şi rapoartelor primite de la Klatt a fost generalul Heinz Guderian (1888-1945), **şeful Statului Major General**, cel care a revoluţionat întrebuinţarea tancurilor în războiul modern. La întrebarea lui Schellenberg dacă s-ar putea renunţa la "sursa Klatt", generalul Guderian a răspuns sec: *"Închiderea acestei surse ar reprezenta un act de criminală iresponsabilitate".*

Agentul Klatt a fost preluat la legătură de către Secţia Gestapo din Viena, continuându-şi activitatea de spionaj până la terminarea războiului, când a şi dispărut fără urmă.

Despre spionul Klatt, aflat în slujba celui de-al treilea Reich**, nu s-au găsit nici un fel de date personale. Cel mai mare mister a rămas, însă, pentru totdeauna, sursa de la care acesta primea informaţiile**. Klatt nu a fost niciodată citat printre eroi. Cei învinşi nu au dreptul la aşa ceva...

Soarta vice-amiralului Wilhelm Franz Canaris (1887-1945), legendarul şef al Abwehr, **a fost cumplită**. Acesta se afla internat în lagărul de concentrare de la Flossenburg, la **5 aprilie 1945,** când **A.Hitler, personal, a dat ordin să fie executat**. **Execuţia** a avut loc la data de **9 aprilie 1945, orele 05.30**, prin spânzurare lentă cu o coardă de pian, în maniera barbară a Gestapoului. Trupul său a fost incinerat. **Primul său locţiitor, generalul Hans Oster, fusese executat, în acelaşi stil,** cu o lună mai devreme. Aşa a intrat în istorie Abwehr – Serviciul de Informaţii Militare al celui de-al treilea Reich.

În ultima perioadă a celui de-al doilea război mondial, **spionii lui Canaris s-au întâlnit de cinci ori cu spionii americani şi englezi în încercarea de a perfecta o pace separată cu puterile occidentale, dar fără succes**.

După Hitler, Apocalipsa !

La 29 mai 1945, în buncărul subteran de la Tiergarten, din Berlin, unde se mutase Cancelaria celui de-al treilea Reich, sub exploziile proiectilelor artileriei ruseşti, a avut loc **ceremonia căsătoriei lui Adolf Hitler cu Eva Braun, îmbrăcată în rochie de mireasă, neagră**. Cu zece zile în urmă, în acelaşi loc, Hitler şi-a sărbătorit, în aceeaşi atmosferă mortuară, a 65-a aniversare. La **30 aprilie**, A.Hitler şi Eva Braun-Hitler au ieşit din apartamentul lor, în jurul orei **15.00** pentru a-şi lua **adio** de la personalul Cancelariei celui de-al treilea Reich. Într-o atmosferă de mormânt, **Hitler a dat mâna cu toată lumea**, de la Joseph Goebels la ultimul om de serviciu. Din trufaşul de "rasă superioară", predestinat să conducă lumea, cel care a provocat un război ce a incendiat planeta, nu mai rămăsese decât o palidă umbră înspăimântată. La ora **15.30**, din apartamentul lui Hitler **s-a auzit o împuşcătură**. Toţi au aşteptat să se producă şi a doua împuşcătură, dar aceasta nu s-a mai produs. După câteva minute, Goebels, împreună cu Bormann şi Heinz Linge, valetul lui Hitler, au pătruns în apartament. Adolf Hitler era prăvălit pe o canapea, cu capul plin de sânge şi sfârtecat grotesc. Fondatorul celui de-al treilea Reich îşi trăsese un glonţ de pistol în gură. În apropiere, se afla Eva Hitler, dar fără urme de sânge. Aceasta îşi administrase o doză de otravă cu efect instantaneu.

Urmaşii lui Hitler ar fi dorit ca Germania să capituleze exclusiv în faţa forţelor americano-britanice, lucru care s-a şi încercat la data de 7 mai 1945, orele 02.41, într-o clădire a unei şcoli din Reims, oraş situat în nordul Franţei, în faţa comandantului trupelor S.U.A., generalul Dwight Eisenhower, viitorul preşedinte al Statelor Unite din perioada 1951-1960. **Ruşii nu au acceptat acest lucru**, fapt pentru care, la Berlin, în ziua de **9 mai 1945,** a avut loc o **ceremonie de semnare a capitulării Germaniei,** de data aceasta **în faţa mareşalului Ghiorghi Jukov**, mareşalului Konev şi a

altor mari comandanţi ruşi, adevăraţii învingători ai celui de-al treilea Reich, evident, cu participarea unor reprezentanţi militari ai S.U.A., Marii Britanii şi Franţei. Ziua victoriei a rămas 9 mai.

Ultimul "salt de tigru" al Germaniei a lăsat în urma lui o Europă în ruine, de la Atlantic la Urali. Au fost **ucişi** în lupte peste **30.000.000 de militari**, iar **din rândul populaţiei civile** au murit **25.000.000** de oameni. **Numărul total al răniţilor şi mutilaţilor** s-a ridicat la **35.000.000** de oameni, **iar pierderile materiale** au fost estimate la **1.386 miliarde dolari**.

În ampla sa lucrare de analiză a fenomenului război de-a lungul secolelor, intitulată *"Creşterea şi descreşterea Marilor Puteri"* (The Rise an Fall of the Great Powers), apărută la Editura "Fontana Press" din S.U.A., din anul 1988, istoricul şi politologul american Paul Kennedy (pag.465) estimează că **pierderile totale în oameni** (morţi, răniţi şi dispăruţi) **ale Germaniei, în anii celui de-al doilea război mondial, s-au ridicat la 13.600.000, din care peste 10.000.000 pe Frontul de Est. În intervalul 22 iunie 1941-9 mai 1945, Armata Roşie a nimicit un număr de 506 divizii germane**. Ca urmare a bombardamentelor sistematice ale aviaţiei engleze şi americane, precum şi a acţiunilor de luptă, **în Germania au fost distruse 10 milioane de clădiri şi edificii**. Milioane de soldaţi ai naţiunilor de "rasă inferioară" au luat în bocancii lor pământul Germaniei.

Peste toate acestea urmau să se aştearnă şi alte nenorociri. Astfel, **la reuniunea la nivel înalt de la Quebec, din septembrie 1944, preşedintele S.U.A., Franklin D.Roosevelt şi primul ministru al Marii Britanii, Winston Churchill, au căzut de acord asupra unui plan elaborat de Henry Morgenthau, ministrul de Finanţe al S.U.A**.*, rămas în istorie sub genericul de *"Planul Morgenthau",* **care prevedea distrugerea totală a industriei Germaniei şi transformarea acestei ţări agresive,** ce a însângerat de două ori Europa, **într-o ţară totalmente agrară**. Acest program, dacă s-ar fi aplicat, ar fi însemnat raderea de pe faţa pământului a Concernului Krupp, a uzinelor de automobile şi a tot ceea ce a făcut faima Germaniei în lume**. Acest program s-a aplicat dar numai în domeniile industriei de război**.

Germania – salvată de un spion de la distrugerea totală

Omul care a reuşit să prevină aplicarea în totalitate a *"Planului Morgenthau"* şi să schimbe atitudinea puterilor occidentale învingătoare în război faţă de Germania a fost un spion de mare anvergură. Este vorba de **generalul Reinhard Gehlen** (1902-1979), şeful Departamentului Est al Serviciului de spionaj militar – Abwehr – al celui de-al treilea Reich. Conducând acest departament de importanţă vitală pe Frontul de

* **N.edit**.: De origine iudaică.

Est, R.Gehlen a acumulat o imensă cantitate de informaţii despre potenţialul militar al U.R.S.S. Totodată, Gehlen deţinea informaţiile-cheie cu privire la reţelele de spioni realizate în adâncimea teritoriului sovietic. Toate aceste informaţii au fost microfilmate şi ulterior valorificate cu maximum de efecte în interesul Germaniei. Astfel, **la 22 mai 1945, R.Gehlen a luat legătura cu serviciul de spionaj al armatei americane din Europa**, care şi-a dat imediat seama că a dat peste o "mină de aur". Generalul R.Gehlen, împreună cu şase ofiţeri de informaţii din fostul său departament, au fost deplasaţi în S.U.A., împreună cu "arhiva de aur" de care dispuneau, unde au fost exploataţi informativ timp de un an de zile.

În luna iulie 1946, generalul Gehlen s-a întors în Germania, şi cu ajutorul milioanelor de dolari puşi la dispoziţie de către guvernul american, a pus bazele Organizaţiei Gehlen de spionaj total în spaţiul geostrategic deţinut de ruşi în Europa. În anii care au urmat, Organizaţia Gehlen şi-a reactivat reţelele de "agenţi în conservare" din Europa Centrală şi de Est, realizate în timpul războiului. **Din anul 1947, când a fost înfiinţată C.I.A., Organizaţia Gehlen a devenit un serviciu subsidiar al acesteia. Generalul R.Gehlen a alimentat cu măiestrie şi cu efecte maxime teama de comunism a americanilor.** Astfel, pe baza datelor de care dispunea în arhiva sa, Gehlen le-a dezvăluit americanilor că, în anul 1945, Armata Roşie dispunea de 72 armate cu 513 divizii de infanterie şi mecanizate, precum şi de 223 brigăzi de tancuri. În eşalonul doi strategic ruşii mai dispuneau de alte 80 de divizii, precum şi de efective militare instruite însumând 1.500.000 militari, din care puteau lua fiinţă alte 150 de noi divizii. **Mulţi ani după război, spionajul S.U.A. în zona "blocului comunist", apărut la est de "Cortina de fier", s-a bazat exclusiv pe reţelele şi posibilităţile Organizaţiei Gehlen**. În schimbul marilor servicii pe linie de spionaj prestate S.U.A., **generalul spion R.Gehlen a obţinut pentru Germania următoarele avantaje de importanţă vitală**:

- **Renunţarea la aplicarea *"Programului Morgenthau"***, de transformare a Germaniei într-o "societate pastorală", producătoare exclusiv de cereale, lactate şi fructe. (Se pare că "Planul Morgenthau", de dezindustrializare, se aplică în fostele state socialiste, inclusiv în România, cu succese remarcabile).
- **Opoziţie totală din partea S.U.A. şi Marii Britanii faţă de pretenţiile U.R.S.S. la reparaţii de război din partea Germaniei,** cifrate la 10 miliarde dolari, cu care F.D.Roosevelt fusese de acord.
- **Crearea Republicii Federale Germania**, prin contopirea zonelor de ocupaţie americană, engleză şi franceză, acţiune realizată la 12 septembrie

1949, care însemna o flagrantă încălcare a acordurilor de la Yalta şi Potsdam de către puterile occidentale, punându-se astfel bazele Războiului Rece.

- **Includerea Germaniei pe lista beneficiarilor *"Planului Marshall",*** deoarece, iniţial, americanii nu aveau o asemenea intenţie. În consecinţă, în perioada de aplicare a "Planului Marshall" (1948-1952), Germania a beneficiat de suma de 1,4 miliarde dolari (Marea Britanie a primit 3,2 miliarde dolari, Franţa 2,7 miliarde dolari, iar Italia 1,5 miliarde dolari).
- **Primirea Germaniei în N.A.T.O.,** în anul 1955.

Generalul R.Gehlen este cel care l-a recomandat americanilor pe Konrad Adenauer pentru funcţia de cancelar al Germaniei. El este cel care i-a învăţat pe americani adevărata artă a spionajului total.

La 1 aprilie 1956, Organizaţia Gehlen a fost transformată în Serviciul de Informaţii al R.F.Germania, avându-l în frunte, pentru următorii cinci ani, tot pe indispensabilul general spion R.Gehlen. Acest bărbat fenomenal a adus servicii imense cauzei germane într-una din cele mai critice şi mai cumplite perioade ale existenţei Germaniei. **Un singur lucru nu a ştiut generalul Gehlen şi anume că primul său locţiitor şi prieten intim de familie mulţi ani la rând, colonelul Heinz Felfe, era spion al K.G.B**., cu toate consecinţele ce au decurs din aceasta. El a fost **descoperit abia în anul 1963**. Au avut şi nemţii parte de un "Pacepa" dar de calibru mult mai mare...

În zona de ocupaţie sovietică, urmând exemplul puterilor occidentale, **ruşii au creat statul satelit Republica Democrată Germania. Tot atunci, a luat fiinţă şi Serviciul de Informaţii (H.V.A.) est-german, condus, din 1958 până în 1990, de către celebrul maestru spion, evreu de origine, Markus Wolf.**

În ciuda propagandei oficiale şi a aservirii lor faţă de americani şi faţă de ruşi, **serviciile de spionaj ale celor două state germane mai mult au colaborat decât s-au războit între ele. Ambele au fost interesate în supravieţuirea naţiunii germane**. Cele două servicii de spionaj germane, **împreună cu K.G.B., au jucat un rol esenţial în opera de dărâmare a *"Zidului de la Berlin"* şi mai ales în cea de unificare a celor două state germane**, act ce a surprins total şi într-un mod neplăcut S.U.A., Franţa şi Marea Britanie. Washingtonul şi-a dat asentimentul pentru unificarea Germaniei numai după ce a primit garanţii ferme că aceasta va rămâne în N.A.T.O.şi va fi de acord cu prezenţa în continuare a trupelor americane pe teritoriul său. **Începând cu 31 august 1994, ultimul soldat rus a părăsit pământul Germaniei. Trupele americane sunt tot acolo şi nu vădesc intenţia de a se retrage în S.U.A. Markus Wolf este un om bogat. El şi-a vândul cartea vieţii sale la Hollywood şi se plimbă prin Israel ca la el acasă...**

Deşi înfrântă în două războaie mondiale, **teribila Germanie este din nou în fruntea naţiunilor civilizate ale lumii, fiind locomotiva economică a integrării europene.**

Capitolul VIII
RĂZBOI MONDIAL, SPIONAJ TOTAL

Nimeni nu e perfect !

Spionajul militar al Germaniei s-a dovedit deosebit de eficient în Franţa, Belgia, Olanda şi Polonia, dar a repurtat puţine succese în U.R.S.S. şi S.U.A.

În privinţa Marii Britanii, chiar şi în zilele noastre, continuă să predomine o stare ceţoasă, confuză şi plină de contradicţii**. Englezii ascund cu disperare şi foarte puţin talent performanţele serviciilor germane de spionaj şi contraspionaj**. Propaganda oficială a Londrei a susţinut că: *"Toţi agenţii de spionaj germani de pe teritoriul Marii Britanii au fost capturaţi, împuşcaţi sau transformaţi în agenţi dubli".* Aceasta este una din cele mai mari minciuni care s-a spuns vreodată sub soarele britanic! **În realitate, serviciile de spionaj şi contraspionaj german au aplicat lovituri cumplite *"perfidului Albion"***, aşa cum rezultă chiar din surse engleze, cum este celebra carte "They Spied on England" (Ei au spionat în Anglia), precum şi din "Encyclopedia of Espionage" (Enciclopedia asupra spionajului), apărute în Marea Britanie în anii de după cel de-al doilea război mondial. Reamintim doar că, **la Ankara, în 1944, spionul german *"Cicero"* i-a sustras ambasadorului Marii Britanii în Turcia planul *"Overlord"*, de debarcare a aliaţilor în Normandia. Nu a fost vina amiralului W.Canaris că Adolf Hitler nu i-a dat crezare**...

Performanţele spionajului britanic în Germania, Italia şi Japonia continuă să fie învăluite în mister. Cel mai probabil este că englezii nu au cu ce ieşi la suprafaţă şi atunci "tăcerea este de aur". **Reţelele engleze din Europa de Vest au fost penetrate de nemţi, cu efecte dezastruoase,** aşa cum rezultă şi din cazurile pe care le-am prezentat.

Pe de altă parte, **rivalităţile istorice dintre M.I.5 şi M.I.6** (Serviciile de spionaj şi contraspionaj) **au produs adevărate dezastre,** nu numai în timpul războiului, ci zeci de ani la rând şi după încheierea acestuia.

Serviciile secrete engleze au primit unele informaţii pe bază de voluntariat de la diferiţi cetăţeni străini, inclusiv germani, nerecrutaţi, dar care nutreau sentimente şi convingeri anti-naziste. Un exemplu strălucit în acest sens este ***"scrisoarea de la Oslo"***, găsită în cutia de scrisori a reşedinţei sale, de către ataşatul militar al Marii Britanii, **prin care englezii erau atenţionaţi asupra faptului că în Germania se fac studii şi proiectări în domeniul armei-rachetă**. Se pare că această enigmatică scrisoare a fost transmisă britanicilor de către ataşatul naval al Germaniei la

Oslo, fără însă ca acest lucru să poată fi dovedit. **Consiliul ştiinţific al spionajului britanic,** alcătuit din cei mai reputaţi savanţi, **a studiat scrisoarea şi a ajuns la concluzia că realizarea unor astfel de arme nu este posibilă**. Cu alte cuvinte, englezii, trufaşi din fire, nu au crezut în *"scrisoarea de la Oslo"* decât atunci când au început să le cadă în cap rachetele V-1 şi V-2…

Atât în spionaj, cât şi în viaţa de toate zilele, a crede că ceea ce tu nu poţi face nici alţii nu pot, constituie o imensă greşeală.

Americanii, cu tot aerul lor de supermeni, **nu au repurtat multe succese în penetrarea secretelor Germaniei**. Cel mai spectacular caz l-a reprezentat interceptarea corespondenţei dintre Guvernul de la Vichy şi Ambasada Franţei de la Washington, din care au rezultat unele informaţii şi cu privire la Germania. **Şi S.U.A. s-au bazat pe serviciul voluntar al unor germani, cum a fost Fritz Kolbe din Ministerul Afacerilor Externe al celui de-al treilea Reich**, care le-a trimis americanilor unele materiale informative privind relaţiile externe germane, începând din octombrie 1943.

Serviciile de spionaj americane şi engleze au mai primit unele informaţii de la statele neutre, precum şi de la reprezentanţii statelor satelite Germaniei, aflaţi în capitalele acestor state. Un mare centru al traficului de informaţii în anii celui de-al doilea război mondial a fost în capitala Suediei, Stockholm.

Spionii ruşi – cei mai eficienţi

Istoricul G.Weinberg apreciază că **cele mai active şi mai performante servicii de spionaj din anii celui de-al doilea război mondial au fost cele sovietice,** reprezentate de G.R.U. (Serviciul de spionaj al armatei) şi de cele ale securităţii U.R.S.S., predecesoare ale temutului K.G.B. Ruşii i-au avut ca agenţi de înaltă clasă pe **Rudolf von Scheliha**, de la Ambasada Germaniei din Varşovia şi pe celebrul **Richard Sorge**, de la Ambasada Germaniei din Tokio. Cea mai numeroasă şi mai puternică reţea de spionaj a ruşilor a fost însă aşa-numita ***"Rote Kapelle"*** (Orchestra Roşie), care a operat în cele mai înalte cercuri ale aviaţiei germane. Spionajul sovietic în Marea Britanie a fost de o amploare incredibilă prin existenţa ***"Reţelei de la Cambridge"***, prezentată detaliat în cartea *"Ghidul spionului român"* (Ed. OBIECTIV, 2001).

Ruşii erau la curent cu informaţiile obţinute de englezi, ca urmare a spargerii sistemului german de cifrare *"Enigma"*, precum şi cu eforturile S.U.A. şi Marii Britanii pentru construirea bombei atomice, prin savantul Klaus Fuchs, care lucra la acest program şi care era agent al G.R.U.

Cooperarea dintre serviciile de spionaj anglo-americane, pe de o parte, şi cele sovietice pe de altă parte, a fost minimă.

Rezultatele spargerii cifrului german de către britanici erau transmise ruşilor prin maiorul Edward Crankshaw, din cadrul Ambasadei Marii Britanii la Moscova. Oricum, prin agentul de mare succes, aflat chiar în inima serviciilor secrete britanice, **Kim Philby**, ruşii erau la curent cu sursa acestor informaţii.

Aliaţii americani şi englezi au fost "frustraţi" de faptul că ruşii nu le împărtăşeau informaţiile rezultate din interogarea a zeci de mii de prizonieri germani şi nici despre tehnica militară şi documentele capturate de la nemţi. Se pare că ruşii aveau toate motivele să nu fie generoşi cu "aliaţii" lor, care, la numai câteva luni de la încetarea războiului, în mai 1945, s-au întors împotriva lor. Mai mult ca sigur că ruşii cunoşteau "opiniile" multor generali americani, printre care şi ale celebrilor **Leslie R. Groves** (directorul *"Programului Manhattan"*, de realizare a bombei atomice) şi **George Patton** (comandantul Armatei a 3-a de tancuri), care au declarat *că "Rusia lui Stalin, nu Germania lui Hitler este adevăratul inamic al S.U.A."*, încă din anul 1942.

În schimb, **serviciile de spionaj engleze şi americane** (create după chipul şi asemănarea celor engleze) **au cooperat foarte strâns**. Această cooperare s-a menţinut şi în cei 45 ani de "război rece" şi se manifestă şi în zilele noastre, la începutul secolului XXI.

Serviciile de spionaj germane şi cele japoneze au cooperat, dar nu prea strâns. Cei care au dat mai mult au fost germanii. Din proprie experienţă, am constatat că, în general, asiaticii sunt ermetici şi foarte suspicioşi în relaţiile lor cu oamenii din rasa albă. Le place să primească, fără să dea nimic în schimb, mai ales chinezii, coreenii şi japonezii.

Bătălie în eter: spargerea codurilor

În anii celui de-al doilea război mondial, **cea mai răspândită** cale de culegere de informaţii şi cu cele mai bune rezultate a fost **cercetarea radioelectronică**. Aceasta se realizează prin interceptarea reţelelor de radiocomunicaţii terestre, aeriene şi navale, a traficului radio guvernamental, a legăturilor radio ale ambasadelor străine, precum şi a reţelelor radio clandestine de agentură.

În Marea Britanie şi S.U.A., cercetarea radio s-a numit ***"Y Service"*** şi a jucat un rol imens în culegerea de informaţii. Rolul acesteia a fost amplificat în anii Războiului Rece şi este menţinut la cele mai înalte cote şi în zilele noastre. Pe planeta Pământ, nu există "viaţă privată" atunci când se folosesc mijloace de comunicaţii cu apel la spectrul electromagnetic...

Ascultarea radio nu implică nici un fel de riscuri. Au existat două sisteme de ascultare. Unul pentru interceptarea mesajelor şi convorbirilor şi altul de tip radio-goniometrare, pentru determinarea locului în spaţiu al staţiei care emite. Sistemele radio-gonio aflate la bordul navelor de război engleze şi

americane, numite ***Duf-Duff***, au dat rezultate excelente în determinarea poziţiei submarinelor germane aflate la suprafaţă, atunci când acestea au transmis mesaje prin staţiile radio.

Cercetarea radio a fost combinată cu cripto-analiza de spargere a codurilor şi cifrurilor utilizate de adversar. În acest domeniu al spionajului, ca de altfel în toate celelalte domenii ale "războiului secret", nimeni nu a deţinut exclusivitatea.

Astfel, **codurile convoaielor de nave americane şi britanice din Atlanticul de Nord au fost penetrate de germani**, cu efecte dezastruoase pentru Aliaţi.

Franţa a fost îngenunchiată într-o singură lună de război, printre altele, **şi datorită spargerii**, de către cripto-analiştii germani, **a cifrului şi codurilor franceze**.

Ruşii au fost mai puţin experţi în acest domeniu, dar au compensat prin numărul şi valoarea spionilor infiltraţi, atât la inamici, cât şi la Aliaţi.

Germanii au spart cu succes codurile diplomatice ale S.U.A., deşi istoricii americani nu au recunoscut niciodată acest lucru.

De asemenea, **specialiştii germani au spart cifrurile utilizate de Italia, Bulgaria, Ungaria, România, Turcia şi Iugoslavia**.

În ultima parte a războiului, **italienii au reuşit să spargă codul diplomatic al Marii Britanii, precum şi codul naval al flotei engleze din Marea Mediterană**.

În Pacific, americanii au spart codurile Forţelor maritime ale Japoniei, fapt ce a contribuit, în mare măsură, la pierderea războiului de către această ţară.

Războaiele au constituit mediul cel mai propice pentru dezvoltarea spionajului, atât ca instituţii, metode, domenii de cuprindere, cât şi ca influenţă în determinarea cursului istoriei.

Cele două războaie mondiale, în care au pierit peste 70 de milioane de oameni, puteau fi evitate dacă Franţa şi Marea Britanie ar fi găsit un *"modus vivendi"* cu Germania, care s-a industrializat mai târziu. Formula a fost găsită abia după ce Europa s-a autodistrus în marea conflagraţie din 1939-1945, materializată în formula Uniunii Europene şi a integrării continentului.

Războiul Rece, această aberantă epocă din istoria Europei şi a lumii, **putea lipsi** dacă Washingtonul nu ar fi fost obsedat în mod paranoic de *"pericolul comunismului",* iar Moscova de ideea *"inevitabilităţii victoriei socialismului"* în lume.

La întreţinerea acestei atmosfere, serviciile de spionaj ale celor două superputeri au jucat un rol imens.

Capitolul IX
INDUSTRIA DE SPIONAJ A S.U.A.
“Un domn nu citeşte corespondenţa altui domn”…

Nu intenţionez să afectez mândria naţională a marii şi puternicei naţiuni americane dar, **până în anii celui de-al doilea război mondial, S.U.A. nu au reprezentat mai nimic pe frontul “războiului secret”**.

Spionajul practicat de revoluţionarii colonişti din S.U.A. în timpul războiului de independenţă împotriva Angliei, din perioada 1775-1783, a fost **unul improvizat şi primitiv**. În afara unei reţele de agenţi creată de maiorul **Benjamin Tallmadge,** la New York, în anul 1778 şi care a contribuit la cucerirea oraşului de către trupele generalului Washington, n-au existat alte mari acţiuni pe care istoria să le fi reţinut. A făcut, însă, **ecou un mare caz de trădare** care a adus prejudicii imense cauzei luptei de eliberare a coloniştilor americani.

Este vorba de **generalul-maior Benedict Arnold (1741-1801), unul dintre principalii comandanţi ai Revoluţiei americane**. Sub comanda acestuia, revoluţionarii americani au obţinut mari victorii asupra trupelor engleze în bătălia de la Ticonderoga, în aprilie 1775, precum şi în bătălia de la Saratoga, din octombrie 1777.

Numit guvernator în Philadelphia, generalul Arnold **s-a căsătorit cu Peggy Shipper**, cu 20 ani mai tânără ca el, **agentă a serviciului de spionaj englez**. Prin Peggy, generalul Arnold îl cunoaşte pe **John Andre**, ofiţer în serviciul de spionaj, care acţiona sub acoperire, sub numele de *Gustavus* care, **în schimbul sumei de 20.000 lire sterline, îl determină să trădeze**. Împreună cu noii săi patroni, generalul Arnold **pune la punct un plan de predare către trupele engleze a garnizoanei West Point**, exact în ziua în care aceasta uma să fie inspectată de comandantul suprem, generalul George Washington. **Dacă acţiunea ar fi reuşit, revoluţia americană ar fi fost decapitată. Toată acţiunea a fost dată peste cap de arestarea întâmplătoare a lui John Andre**, asupra căruia s-au găsit documente compromiţătoare privind această acţiune. Generalul Arnold a aflat de arestarea spionului englez şi **a trecut imediat linia frontului la englezi**. Aici a fost primit cu braţele deschise, recompensat cu suma de **6.500 lire sterline** şi activat ca **general în armata engleză**. În fruntea unor trupe engleze, fostul general revoluţionar repurtează succese împotriva armatei lui G.Washington, la Richmond şi New London.

În anul **1781**, generalul Benedict Arnold, cel mai mare trădător din istoria S.U.A., **s-a retras în Anglia, trăind din pensie până la 14 iunie**

1801. Americanilor nu le place să li se vorbească despre faptele generalului Arnold…

Trădarea este o boală universală. Nu există naţiuni, indiferent de gradul lor de dezvoltare şi civilizaţie, care să nu fi fost lovite de acte de trădare, uneori zguduitoare.

În anii războiului civil din S.U.A. (1861-1865), acţiunile de spionaj au avut un caracter confuz şi haotic. Nici trupele sudiste, nici cele nordiste nu au dispus de structuri de spionaj bine structurate, conduse centralizat şi după o concepţie strategică elaborată. Agenţii de spionaj ai Confederaţiei şi ai Uniunii treceau cu uşurinţă dintr-o parte în alta a frontului, întrucât nu puteau fi deosebiţi unii de alţii. John Wilkes Booth, cel care l-a asasinat pe preşedintele S.U.A., Abraham Lincoln, la 14 aprilie 1865, a fost spion sudist.

În cursul primului război mondial, trupele expediţionare americane din Europa s-au bazat, în operaţiile la care au luat parte, **pe informaţiile furnizate de celebrul Biroul 2 al armatei franceze**.

În perioada dintre cele două războaie mondiale, S.U.A. nu au dispus de nici un fel de structuri de spionaj la nivel naţional. Existau doar elemente de cercetare la trupe, al căror orizont şi preocupări se limitau la nevoile de informaţii din câmpul tactic şi la cercetarea maritimă.

Serviciul de decriptare (spargerea codurilor şi cifrurilor) care a funcţionat în S.U.A., în timpul primului război mondial, a fost pur şi simplu desfiinţat de către secretarul de stat al S.U.A., Henry L.Stimton, sub sentinţa care a făcut ocolul lumii cu ecouri până în zilele noastre potrivit căreia ***”un domn nu citeşte corespondenţa altui domn”***. Naivitatea unei asemenea gândiri a depăşit orice imaginaţie, provocând ilaritate în toate marile cancelarii ale lumii…

Deşi pare puţin credibil, **până în decembrie 1941**, când a intrat în cel de-al doilea război mondial, **S.U.A.,** cea mai mare putere economică, tehnologică şi financiară a lumii, **nu dispuneau de un serviciu de spionaj extern pe măsură…**

Spionajul american s-a născut la Pearl Harbour !

Lovitura de trăsnet care a declanşat procesul de creare, în câţiva ani, a celei mai mari structuri de spionaj şi diversiune din istoria tuturor timpurilor a fost atacul prin surprindere al flotei japoneze asupra bazei navale americane de la Pearl Harbour, din 7 decembrie 1941. Clasa politică din S.U.A. a constatat cu groază handicapul de care sufereau S.U.A., şi anume lipsa informaţiilor militare şi politico-militare de valoare strategică, luând măsuri urgente de remediere, în spiritul tradiţional american.

Acest “spirit” a fost definit pentru prima dată de către Walter Lippman, analist şi politolog inegalabil şi unul dintre cei mai reputaţi jurnalişti ai lumii, care, în anul 1920, în cartea sa “Opinia publică”, scria: “*Un american va suporta orice insultă, mai puţin aceea că nu este progresist. Fie că provine din familii cu vechi rădăcini, fie că este emigrant recent, ceea ce îl preocupă cel mai mult este imensa creştere fizică a civilizaţiei americane. Acesta este stereotipul fundamental prin care americanul priveşte lumea. Astfel, satul să devină o metropolă, casa modestă să se transforme într-un zgârâie nori, ceea ce este mic să devină mare, ceea ce este lent să devină rapid, ceea ce este sărac să se îmbogăţească, ceea ce este puţin să se înmulţească. În final, tot ceea ce este să fie mai mult”*. **Traducerea în fapt a “spiritului american” presupune eforturi intelectuale şi fizice uriaşe**. Iată de ce S.U.A. a ajuns acolo unde este.

Acest spirit s-a aplicat şi în domeniul serviciilor de informaţii, care au fost dezvoltate mai din nimic, la proporţii uriaşe, devenind o adevărată industrie naţională.

Primul organ naţional, numit încă din acel moment de *“spionaj şi diversiune”*, a fost **Oficiul pentru Coordonarea Informaţiilor**, creat în **iulie 1941**, sub conducerea generalului **William J.Donovan** (1883 - 1958). În cursul unui singur an, acest “oficiu” a ajuns să aibă un efectiv de **30.000 de oameni**, fiind transformat, în iunie 1942, în ***“Oficiul pentru Servicii Strategice”***. Cu acest prilej, Donovan a afirmat: *“Pentru un război total, avem nevoie de un serviciu de spionaj total”*. În atribuţiile O.S.S. au intrat nu numai informaţiile militare, ci şi cele economice, politice, sociale, tehnice, geografice etc., adică absolut totul**. Spionajul total este un lux pe care nu şi-l poate permite orice ţară**. De-a lungul secolelor, ca şi în zilele noastre, acesta este apanajul marilor state cu puternice resurse economice, tehnologice şi financiare.

SUA – o ţară de… (contra)spioni !?

Succesorul nemijlocit al O.S.S. este Agenţia Centrală de Informaţii (C.I.A.) creată la 26 iulie 1947, printr-un decret al preşedintelui Harry Truman.

În “spirit american” s-a născut ***“Comunitatea serviciilor de informaţii ale S.U.A.”,*** care nu este o *“sintagmă goală”*, cum s-a exprimat, neinspirat şi neinformat, un consilier al preşedintelui Ion Iliescu, ci o realitate de-a dreptul copleşitoare.

La **24 octombrie 1952**, sub semnătura aceluiaşi preşedinte (Harry Truman), a luat fiinţă **Agenţia Naţională de Securitate**. Aceasta se ocupă cu cercetarea radioelectronică la scară globală şi cu spargerea codurilor şi cifrurilor tuturor statelor lumii. În anul 2001 efectivele totale ale Agenţiei Naţionale de Securitate depăşiseră **100.000 de specialişti**!…

În anul **1961**, a luat fiinţă **Agenţia de Informaţii a Apărării**, focalizată pe spionajul militar global. Forţele terestre, Forţele aeriene, Forţele maritime şi Corpul de Infanterie Marină dispun de **departamente de informaţii**.

La **25 august 1960**, a luat fiinţă **Oficiul Naţional de Cercetare**, care are în responsabilitate cercetarea globului pământesc cu ajutorul sateliţilor. Acest oficiu cooperează foarte strâns **cu Centrul Naţional de Interpretare Foto**, înfiinţat încă din **1950**.

Foarte puternice şi dotate cu mijloace de cel mai înalt nivel tehnic sunt **serviciile de informaţii ale Agenţiei Naţionale pentru Energia Atomică şi Ministerului de Finanţe**. În cadrul Departamentului de Stat (Ministerul Afacerilor Externe), funcţionează **Biroul de Informaţii şi Cercetare** (I.N.R.). Acesta centralizează datele politice, economice, sociale, ştiinţifice şi tehnice şi elaborează studii şi programe de politică externă a S.U.A.

Fără a putea intra în detalii, trebuie ştiut că**, pe teritoriul S.U.A., există şi funcţionează un număr de 44 agenţii de informaţii ale statului. Exploatarea la nivel strategic a informaţiilor** furnizate de către aceste agenţii se efectuează **în cadrul structurii ce poartă numele de *“Office of National Intelligence Estimate”*** (Oficiul pentru estimarea naţională a informaţiilor). Rezultatele analizelor şi estimărilor de nivel naţional se pun la dispoziţia preşedintelui S.U.A., Consiliului Securităţii Naţionale,Congresului, ministerelor interesate şi marilor comandanţi ai armatei.

Din “Comunitatea serviciilor de informaţii” a S.U.A. face parte şi **poliţia politică**, adică **Biroul Federal de Investigaţii**, subordonat Ministerului de Justiţie. F.B.I. a luat naştere, în anul **1908**, printr-un decret al preşedintelui Theodore Roosevelt, fiind însărcinat cu combaterea *“delictelor politice”*, mai ales a celor cu orientare de stânga şi cu contraspionajul. Sub masca combaterii “pericolului roşu”, în cei 48 ani cât a fost condus de Edgar Hoover, F.B.I. a terorizat pur şi simplu, societatea americană.

Toate deciziile care stau la baza politicii de garantare a securităţii naţionale şi de promovare a intereselor S.U.A. la scară globală au la bază informaţiile, concluziile şi estimările de înalt profesionalism, furnizate în flux continuu de către Comunitatea Serviciilor de Informaţii americane. **Administraţia S.U.A. nu face un pas fără a consulta C.I.A**. Prin ”comunitate” se înţelege totalitatea serviciilor şi instituţiilor civile şi militare ale S.U.A. care culeg, prelucrează, analizează, prognozează şi diseminează informaţii relative la securitatea naţională a Statelor Unite ale Americii. Instituţia de bază în culegerea de informaţii şi desfăşurarea de acţiuni acoperite conforme cu interesele americane în întreaga lume este Agenţia Centrală de Informaţii.

Un principiu de valoare universală, relativ la serviciile de informaţii şi siguranţă ale statului, **aplicat cu perseverenţă în S.U.A. este conducerea centralizată a acestora**, în acord cu obiectivele strategiei naţionale de securitate **şi execuţia descentralizată**, independentă, compartimentată a misiunilor specifice fiecăruia.

În S.U.A., **organul suprem** de conducere şi coordonare a Comunităţii serviciilor de informaţii este **Consiliul Securităţii Naţionale**. Acesta este **deservit de Comitetul Naţional pentru Informaţii Externe, prezidat de directorul C.I.A.**, care stabileşte cerinţele şi priorităţile programelor de căutare, bugetelor şi alocării resurselor naţionale pentru informaţii externe.

Pe linie profesională, funcţionează **Comitetul Special de Coordonare**, care urmăreşte îndeplinirea nemijlocită a sarcinilor, a propunerilor de optimizare acceptate, supraveghează modul de aducere la îndeplinire a misiunilor şi operaţiunilor acoperite (clandestine) a unor sarcini deosebit de sensibile de culegere de informaţii, precum şi misiuni de contrainformaţii în străinătate.

Directorul C.I.A. este principalul consilier al preşedintelui S.U.A. şi coordonator al programului naţional de culegere de informaţii externe. Intr-un raport al acestuia din anul **2000, principalii rivali ai S.U.A.**, din direcţia cărora vin ameninţări la adresa intereselor americane, **erau citate: Rusia şi China, Iranul, Irakul şi Coreea de Nord, iar în planul doi, crima organizată, traficul de narcotice, proliferarea nucleară, războiul informaţional şi terorismul**.

Cel mai probabil că după evenimentele de la New York şi Washington din 11 septembrie 2001, **inamicul numărul unu va deveni terorismul**. În felul acesta S.U.A. s-ar mai îndepărta de concepţiile şi practicile războiului rece.

În materie de recrutări, C.I.A. a vizat şi vizează şi în prezent cele mai înalte niveluri. La posibilităţile uriaşe de care dispune C.I.A. caută să recruteze, nici mai mult nici mai puţin, decât şefi de stat şi de guverne, miniştri, parlamentari (mai ales din opoziţie), şefi militari cu poziţii influente în armate, mari lideri de sindicat, moderatori de opinie din mass-media, oameni de ştiinţă de mare valoare. Cariera multor personalităţi civile şi militare din fostele state membre ale Tratatului de la Varşovia a fost şi este influenţată de colaborarea acestora cu C.I.A.

Capitolul X
TERRA – CÂMPUL DE LUPTĂ AL C.I.A.
Arhitecţii Războiului Rece

Agenţia Centrală de informaţii (C.I.A.) a luat fiinţă în septembrie 1947, iar **primul director** al acestui serviciu a fost **amiralul Roscoe H.Hillenkoetter**. Aceasta **a preluat, în totalitate, personalul, profilul şi metodele Oficiului pentru Servicii Strategice,** creat în 1942, în plin război. Cu alte cuvinte, în expresia cea mai simplă, **C.I.A. este un serviciu specializat în spionaj şi diversiune. S-a născut în anul în care preşedintele S.U.A., Harry Truman, a declanşat Războiul Rece**, spărgând coaliţia "Naţiunilor Unite" învingătoare în cel de-al doilea război mondial împotriva *"Axei de fier"* compusă din Germania, Italia şi Japonia.

Cu toate că este cel mai tânăr serviciu de informaţii din statele dezvoltate ale lumii, impactul C.I.A. asupra evoluţiei Omenirii în a doua jumătate a secolului XX a fost imens.

Îmbibată cu "spiritul american", **C.I.A. a luat proporţii gigantice, transformând planeta în obiectul său de lucru**. Despre C.I.A., s-a afirmat deseori, de către denigratorii săi, că este supra-dimensionată, supratehnicizată şi ineficientă. Aceasta este una dintre cele mai mari minciuni ce s-au spus vreodată! **Misiunea fundamentală a C.I.A. în cei 45 de ani de "război", rece a fost subminarea şi distrugerea "lumii comuniste". Acest obiectiv a fost atins în ziua de 25 decembrie 1991**, când steagul roşu cu secera şi ciocanul a fost coborât de pe Kremlin, U.R.S.S. destrămată, iar puterea economică şi militară a acesteia erau la pământ. Anticomunismul a constituit elementul nodal al doctrinei C.I.A. **Din anul 1991, acesta a fost înlocuit cu anti-rusismul**.

C.I.A. a fost şi este un organ unic. Spre deosebire de toate serviciile de spionaj existente în lume, **C.I.A. are ca misiune fundamentală, nu atât culegerea de informaţii, cât transformarea lumii potrivit scopurilor şi intereselor societăţii americane. Pentru atingerea obiectivelor sale, C.I.A. s-a bazat şi se bazează pe uriaşa putere economică, financiară şi militară a S.U.A.** C.I.A. a realizat o simbioză perfectă între activităţile de spionaj şi diversiune şi complexul politico-industrial şi militar-industrial al S.U.A. **Războiul Rece, în toate componentele sale, a fost opera C.I.A., din primul şi până în ultimul moment** al acestei perioade aberante din istoria Umanităţii. În atmosfera Războiului Rece, **C.I.A. a devenit expertă în iniţierea şi alimentarea de conflicte militare deschise, profitabile pentru exporturile de armament**. A creat partide politice şi "forţe de opoziţie", a pus la cale mişcări insurecţionale şi anti-insurecţionale, lovituri de

stat şi asasinate. **Experţii C.I.A. ştiu să organizeze *“alegeri libere”* şi să aducă la putere regimuri politice favorabile S.U.A. Pe plan intern, C.I.A. a luat parte la toate luptele pentru putere, sprijinind cu precădere forţele politice ultraconservatoare de dreapta**.

“Scandalul Watergate”, provocat de pătrunderea, la 17 iunie 1972, a agenţilor C.I.A. în sediul Partidului Democrat, unde au fotografiat documente şi au instalat aparaturi de ascultare în scopul realegerii preşedintelui Richard Nixon, este un exemplu tipic în acest sens.

Pentru acoperirea acţiunilor sale la scară globală, **C.I.A. a înfiinţat**, de-a lungul existenţei sale, **mii de societăţi comerciale reale sau fictive**, pentru acoperirea acţiunilor şi agenţilor săi. De asemenea, **C.I.A. dispune de fonduri secrete în toate băncile importante din lume**. C.I.A. şi-a subordonat, în scopuri de spionaj şi diversiune, ramurile de vârf ale cercetării şi industriei americane. **Realizarea sateliţilor cu cele mai complexe destinaţii a pornit din birourile C.I.A. La cartierul general al C.I.A. de la Langley – Virginia, se află cel mai mare număr de doctori în ştiinţă în raport cu oricare altă instituţie de stat sau particulară din S.U.A**.

Războaiele CIA

Situaţia politico-militară din sud-estul Europei, de la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, a contribuit, într-o foarte mare măsură, la cristalizarea ordinii politice mondiale “bipolare”, iar **Peninsula Balcanică a constituit**, în mod cert, **zona în care a fost declanşat acel proces aberant al confruntărilor Est-Vest, cunoscut în istorie sub genericul *“Războiul Rece”*. Punctul de plecare al războiului rece l-a constituit războiul civil din Grecia**, dintre forţele de stânga, care au purtat lupta de rezistenţă pe timpul ocupaţiei germane şi forţele de dreapta regaliste, întoarse din exil, sprijinite de armata britanică.

La **12 martie 1947**, Camerele reunite ale Congresului S.U.A. au declarat, în faţa întregii lumi că **Statele Unite preiau de la Marea Britanie misiunea de garant al viabilităţii economice şi a securităţii militare, nu numai a Greciei, ci şi a Turciei**. Cu acelaşi prilej, preşedintele S.U.A., Harry Truman, s-a angajat: *“Să utilizeze toate resursele economice şi militare disponibile ale Statelor Unite pentru sprijinirea naţiunilor prietene din perimetrul exterior al blocului sovietic, care ar putea fi supuse unor presiuni externe sau unor pericole comuniste interne*”. Acest angajament a primit numele de “Doctrina Truman” şi este considerat actul de naştere al Războiului Rece.

Câştigarea războiului civil din Grecia de către forţele de dreapta a costituit prima misiune externă a C.I.A., de care aceasta s-a achitat în mod strălucit. În cursul războiului civil fratricid, încheiat în anul 1949, **au pierit 158.000 de combatanţi greci.**

Prin "Doctrina Truman" şi acţiunile C.I.A., Statele Unite ale Americii au ocupat zona "vacuumului de putere" lăsat de Germania, Japonia şi Italia, înfrânte în război şi cel creat de ieşirea Marii Britanii din rândul Marilor Puteri. Astfel, S.U.A. a ajuns faţă în faţă cu U.R.S.S.

La sfârşitul celui de-al doilea război mondial, S.U.A. au rămas cu un surplus de armament în valoare de 90 miliarde dolari, în condiţiile în care produsul intern brut al acestei ţări era de 60 miliarde dolari. Prin grija C.I.A., această cantitate uriaşă de armament a căpătat o utilizare profitabilă pentru S.U.A., în conflictele militare din Lumea a Treia, în anii care au urmat. În cei peste 50 ani de existenţă, C.I.A. a practicat un spionaj şi acţiuni acoperite cu adevărat totale.

În perioada în care S.U.A. a deţinut monopolul asupra armei atomice, strategia oficială a S.U.A. a avut ca esenţă *"darea înapoi a comunismului"*.

C.I.A. şi Pentagonul au elaborat planul de operaţii *"Dropshot",* privind executarea unor bombardamente atomice masive împotriva fostei U.R.S.S. şi aliaţilor săi. Acest plan diabolic este semnalat de către istoricul american Edward Pessen, în cartea *"Losing our souls"* (Pierzându-ne sufletele), Editura "Ivan R. Dee", Chicago, 1993 (pag.104**). C.I.A. a recomandat folosirea armelor atomice împotriva Chinei, în războiul din Coreea şi în războiul din Vietnam**. Teama de oprobiul internaţional şi de reacţiile ruşilor în inima Europei, i-au determinat pe liderii americani să se abţină de la acest act nebunesc.

C.I.A. s-a implicat în războiul civil din China, iar după victoria comuniştilor a provocat rebeliunea din Tibet, încheiată cu 80.000 de morţi.

Pe fondul războiului din Coreea (1950-1953), analiştii politico-militari ai C.I.A. au tras concluzia, însuşită imediat de Casa Albă, că acest război ar constitui *"o repetiţie generală în vederea invadării Europei Occidentale"* de către armatele lui I.V.Stalin. Acest scenariu a înspăimântat toate capitalele occidentale, fapt ce a condus la crearea precipitată a structurilor militare permanente ale N.A.T.O., revenirea masivă a trupelor americane în Europa de Vest şi numirea, la 19 decembrie 1950, a generalului american Dwight D.Eisenhower în funcţia de comandant suprem al N.A.T.O. A fost **perioada în care s-a vorbit deschis despre posibilitatea izbucnirii celui de-al treilea război mondial**.

La aflarea informaţiei potrivit căreia, în ziua de **29 august 1949,** ruşii au explodat prima bombă atomică, **analiştii din C.I.A. la unison cu cei ai Pentagonului, au recomandat atacarea cu arma atomică a U.R.S.S**. înainte de a fi prea târziu. Dacă ruşii nu ar fi dispus de circa 16 armate în Germania de Est, cu siguranţă că acest atac s-ar fi produs…

Acesta a fost motivul pentru care fosta U.R.S.S. a menţinut, timp de aproape 50 ani, o puternică grupare de forţe în însăşi inima Europei. Prezenţa ruşilor în Germania de Est a fost, pe de altă parte, utilizată la maximum de către **C.I.A.** pentru **montarea celor mai fantastice scenarii cu privire la "atacul prin surprindere" al armatei sovietice împotriva Europei Occidentale**. Aceste scenarii, refăcute şi reactualizate periodic, **au contribuit la transformarea N.A.T.O. într-o uriaşă maşină de război**, cu forţe armate permanente, fără precedent în istorie în timp de pace şi la consolidarea controlului S.U.A. asupra Europei de Vest.

"Pericolul comunist" **a constituit arma psihologică principală cu care C.I.A. a manipulat opinia publică din S.U.A. şi Europa de Ves**t. Cu toate acestea, între 1947-1954, C.I.A. a ajutat cu armament forţele comuniste conduse de Ho Şi Min pentru a-i scoate pe francezi din Indochina…

Potrivit doctrinei C.I.A., existenţa regimului politic din fosta U.R.S.S. reprezenta *"un pericol de moarte"* pentru S.U.A. şi modul de viaţă american. Fosta "lume comunistă" din Europa de Est a fost tratată ca un inamic, deşi între aceasta şi S.U.A. nu au existat motive reale de război. Pentru distrugerea acestei lumi, S.U.A. au pus la baza strategiei lor armamentul nuclear. **Aceasta a condus la naşterea celei mai aberante curse din istoria Omenirii, cursa înarmărilor.**

Între 1953-1960, ruşii au realizat un stoc de arme nucleare şi de rachete purtătoare, iar în decembrie 1959, în U.R.S.S., au luat fiinţă Forţele de rachete strategice. Pe acest fond, la C.I.A. a fost elaborat cel mai înspăimântător scenariu de război şi anume posibilitatea unui *"Pearl Harbour nuclear"* lansat de către fosta U.R.S.S. împotriva S.U.A. **Sindromul *"Pearl Harbour 1941"* nu a dispărut niciodată din psihologia americanilor**, iar legarea acestuia de arma atomică din "mâinile comuniştilor" a creat o adevărată **isterie atomică în societatea americană**. În conştiinţa americanilor, posibilitatea unui atac atomic prin surprindere din partea Rusiei este menţinută şi în zilele noastre de la începutul secolului XXI, dar cu mai puţină intensitate. Acesta este motivul real pentru care preşedintele S.U.A., George W.Bush, doreşte să construiască un sistem de apărare antirachetă. Rămâne de văzut dacă şi după atacul terorist devastator din 11 septembrie 2001 asupra S.U.A., încheiat cu mii de morţi, lovirea Pentagonului şi distrugerea Centrului Mondial al Comerţului (WTC), acest program va mai sta în picioare.

La data încetării Războiului Rece, raportul de forţe în armamentul nuclear strategic dintre S.U.A. şi fosta U.R.S.S. era următorul:

	S.U.A.	Fosta URSS
Rachete intercontinentale terestre	1.052	1.398
Rachete intercontinentale la bordul unor submarine	579	950
Avioane de bombardament strategic	316	150
Componente nucleare dirijate multiple (MIRV)	7.065	6.375
Componente nucleare pentru rachete intercontinentale şi aviaţia de bombardament strategic	9.000	7.000

Între 1990-2000, a fost redus numărul de mijloace purtătoare, dar nu şi a componentelor de luptă nucleare.

Cerul Rusiei – Iadul spionilor americani !

Americanii au declanşat acţiunile de spionaj împotriva Rusie sovietice încă din anul 1945.

Datorită impenetrabilităţii societăţii sovietice totalitare, C.I.A. a fost obligată să apeleze la mijloace tehnice pentru a cerceta, chiar şi periferic, uriaşul spaţiu terestru al fostei U.R.S.S. **Între 1945-1960, principalul mijloc de spionaj a fost avionul de cercetare, dar nu fără jertfe**.

Iată calendarul acestora:

29 august 1945	Un avion B-29, pătruns în spaţiul aerian al URSS în Extremul Orient este doborât de avioane ruseşti YAK.
8 aprilie 1950	Un avion de cercetare electronică al Forţelor maritime ale SUA de tip OB-4 Y, este doborât deasupra Mării Negre.

6 noiembrie 1951	Un avion de cercetare radioelectronică de tip P 2 V este doborât în spaţiul nordic siberian al URSS.
13 iunie 1952	Un avion de cercetare strategică B-29, cu 12 oameni la bord, a dispărut fără urmă deasupra Mării Japoniei. Se presupune că a fost doborât de un avion de vânătoare sovietic.
7 octombrie 1952	Un alt avion B-29 de cercetare radioelectronică a dispărut, în chip misterios, tot deasupra Mării Japoniei.
29 iulie 1953	Un avion de cercetare RB-50, cu 17 oameni de bord este doborât de ruşi deasupra Mării Japoniei. Nu au existat supravieţuitori.
7 noiembrie 1954	Un avion de cercetare foto de tip RB-29 este doborât de ruşi, în apropiere de insula japoneză Hokkaido. Echipajul de 11 oameni a pierit.
22 iunie 1955	Un avion de cercetare P2V-5 al marinei americane este doborât deasupra Mării Bering. Au pierit 10 oameni din echipaj.
27 iunie 1958	Un avion de transport C-118, cu misiune de “curier”, având la bord trei ofiţeri ai CIA, a pătruns în spaţiul aerian al URSS şi a fost forţat să aterizeze în Armenia. După 10 zile de interogatorii, avionul a fost eliberat.
2 septembrie 1958	Un avion de cercetare radioelectronică de tip EC-130 este doborât în spaţiul aerian al Armeniei. Pentru prima dată, trupurile a 11 membri din echipaj au fost restituite părţii americane.
1 mai	În regiunea Sveralovsk este doborât un avion de tip U-2, care

1960	efectua, de 6 ani, zboruri de spionaj în spaţiul URSS, fiind intangibil. Pentru prima dată, au intrat în acţiune trupele de rachete antiaeriene. Pilotul, maiorul Gary Powers, este capturat. Preşedintele SUA D.Eisenhower recunoaşte că a aprobat personal aceste zboruri.

Până în anul 1960, S.U.A. au pierdut circa 150 de piloţi în misiuni de spionaj în spaţiul aerian rusesc, dar nu au recunoscut niciodată acest lucru.

După anul 1960, C.I.A. a trecut la utilizarea tot mai amplă a sateliţilor de spionaj cu cele mai variate destinaţii. Sistemul american de cercetare prin sateliţi a fost completat cu un sistem de poziţionare globală **(G.P.S.)**, tot pe bază de sateliţi, care permit lovirea cu precizie a oricărui punct de pe glob, atât cu rachete, cât şi cu bombe zburătoare.

Sistemul şi-a dovedit eficienţa atât în războiul din Golful Persic (1990-1991), cât mai ales în timpul agresiunii aeriene împotriva Iugoslaviei, din primăvara anului 1999.

C.I.A. a fost implicată nemijlocit în toate conflictele militare locale din ultima jumătate a secolului XX. Este vorba de circa **144 de conflicte în care au pierit în jur de 25 milioane de oameni**.

În războiul din Vietnam (1965-1975), C.I.A. a avut o "armată" proprie de diversionişti cu un efectiv de 20.000 oameni.

Din 1979 până în 1988, C.I.A. s-a implicat direct în războiul din Afganistan. Talibanii, care au pus stăpânire pe Afganistan şi guvernează la Kabul, au fost înarmaţi şi instruiţi de către C.I.A.

Posturile de radio ***"Europa Liberă"*** şi ***"Radio Libertatea",*** principalele arme ale propagandei anticomuniste **au aparţinut C.I.A.** Analiştii de la C.I.A. au căzut atât de mult prizonieri propriilor lor scenarii cu privire la "pericolul comunist", încât şi după 1985, când sistemul sovietic se îndrepta spre dezastru, în studiile şi rapoartele elaborate la C.I.A. se vorbea de *"creşterea alarmantă a puterii militare sovietice"*. Drept urmare, evenimentele din 1989, care au condus la căderea sistemului socialist din Europa de Est, la dizolvarea Tratatului de la Varşovia şi dezmembrarea U.R.S.S. au luat prin surprindere atât S.U.A., cât şi Europa de Vest...

Ultima "operă" a C.I.A. – Balcanii în sânge şi foc...

Dispariţia "inamicului comunist" după 1989 a reprezentat un adevărat dezastru pentru poziţiile S.U.A. în Europa şi în lume. Sistemul

“bipolar” a fost spulberat, iar Omenirea pare a fi intrat într-**o epocă a haosului**. Occidentul, ca front comun de luptă împotriva “pericolului roşu”, s-a prăbuşit, iar **S.U.A. depun eforturi disperate pentru menţinerea în viaţă a N.A.T.O., o alianţă militară ce se debilitează pe an ce trece**. În locul “pericolului comunist”, care s-a evaporat, **C.I.A. a formulat noi *“pericole”,*** cum ar fi: pericolul rusesc, pericolul german, pericolul galben, radicalismul islamic etc. **În realitate, cel mai mare pericol este neo-imperialismul S.U.A…**

După dezmembrarea U.R.S.S., cercurile politice americane au depus imense eforturi ca acest proces să continue cu dezmembrarea şi a Federaţiei Ruse. C.I.A. a contribuit la aprinderea focarelor de război în Cecenia, Georgia şi în Asia Centrală.

Când toate acestea au eşuat, s-a ivit o ocazie de aur în Balcani, provocată de procesul de dezmembrare a Iugoslaviei. **Balcanii au devenit *“zona moale”* a Europei**, unde pot fi subminate atât interesele Rusiei, cât şi procesul de extindere spre est a Uniunii Europene.

C.I.A. a jucat un rol decisiv în a determina guvernul S.U.A. să recunoască prematur independenţa fostelor republici federale Slovenia, Croaţia, Bosnia-Herţegovina şi Macedonia, transformând un război civil într-un conflict între state, iar din 1995, într-un conflict internaţional, prin implicarea N.A.T.O.

Ultima”operă” a C.I.A. o constituie declanşarea intervenţiei militare a S.U.A. şi N.A.T.O. împotriva Iugoslaviei mici (Serbia şi Muntenegru), din primăvara anului 1999, sub genericul *“Forţa Aliată”*.

După cum relatează revista germană “*Der Spiegel*” din 5 august 2001, **criza din Kosovo, şi în general din spaţiul balcanic**, unde S.U.A. practică un joc duplicitar, **a fost instrumentată pas cu pas de către C.I.A.**

Armata de Eliberare din Kosovo a fost organizată, înarmată şi instruită în tabere speciale din Albania de către agenţi ai C.I.A. Propaganda orchestrată de către C.I.A. a demonizat regimul politic de la Belgrad, în frunte cu Slobodan Miloşevici, acuzându-l de “*genocid”*, când, de fapt, acesta nu făcea altceva decât să-şi apere integritatea teritorială împotriva unei subversiuni externe.

Agresiunea aeriană a S.U.A. şi N.A.T.O. împotriva Iugoslaviei a fost declanşată la **24 martie 1999,** cu încălcarea flagrantă a Cartei O.N.U. şi a prerogativelor Consiliului de Securitate, a prevederilor Tratatului de la Washington din 4 aprilie 1949, care stă la baza existenţei N.A.T.O., a Actului Final de la Helsinki din 1975, a Tratatului privind reducerea Forţelor Convenţionale în Europa din noiembrie 1990, fapt ce a condus la subminarea întregii ordini politice mondiale.

Scopurile urmărite de către S.U.A. în războiul pentru Kosovo:

•Realizarea unei prezenţe militare într-o zonă a Europei, unde se încrucişează o seamă de direcţii strategice care leagă acest continent de uriaşele resurse de petrol din zona Mării Caspice (estimate la 13 miliarde tone), cu Orientul Mijlociu, precum şi cu Nordul Africii, în perspectiva scoaterii trupelor americane din Germania;

•Menţinerea unei stări perpetue de tensiuni şi conflict în Peninsula Balcanică, pentru a interzice Uniunii Europene construirea marilor magistrale energetice care să lege zona economică a Mării Caspice de Europa Occidentală, astfel încât marile companii petrolifere americane să poată impune orientarea acestora spre Marea Arabiei, din nordul Oceanului Indian sau prin Turcia, spre Golful Iskenderun, din partea de nord-est a Mării Mediterane;

•Subminarea formării unui spaţiu economic balcanic şi a cooperării economice a zonei Mării Negre, unde Rusia are interese;

•Blocarea procesului de integrare a Europei potrivit prevederilor Tratatului de la Amsterdam, din anul 1997 şi, mai ales, stânjenirea prin orice mijloace a extinderii spre est a Uniunii Europene, care ar deveni mult prea puternică în raport cu S.U.A;

•subminarea monedei unice europene EURO, care loveşte în interesele S.U.A., nu numai în Europa, ci în întreaga lume;

•revigorarea industriei de război a S.U.A., care, timp de 50 ani, a fost şi încă mai este locomotiva economiei americane.

•ameliorarea relaţiilor S.U.A. cu lumea islamică, în concordanţă cu obiectivul strategic al S.U.A. pentru secolul XXI de a pătrunde în statele islamice din sudul fostei U.R.S.S., Azerbaidjan (ţară în care S.U.A. doreşte să instaleze baze militare), Kazahstan, Uzbekistan, Kârkâzstan şi Turkmenistan, unde există uriaşe rezerve de petrol, gaze, aur, uraniu şi alte resurse naturale de valoare, înainte ca Rusia să-şi refacă forţele;

•remilitarizarea relaţiilor dintre Europa Occidentală şi Rusia, pentru revenirea, sub noi forme, la epoca Războiului Rece, care a fost atât de benefică pentru S.U.A.;

•menţinerea cu orice preţ a N.A.T.O., ca unică organizaţie prin care S.U.A. îşi mai poate exercita influenţa politică şi promova interesele economice în spaţiul Europei Occidentale şi Centrale.

•punerea în aplicare a unor demonstraţii de forţă, ca formă de avertisment adresat întregului spaţiu al fostei lumi comuniste, de la Elba până la Kamciatka, **precum şi Lumii a Treia**, mai ales acolo unde se manifestă puternice mişcări anti-americane (fundamentalismul islamic, mişcarea anti-globalizare şi anti-capitalistă etc.).

In cele 78 zile de război, aviaţia S.U.A. a aruncat asupra Serbiei peste 24.000 de bombe şi rachete de croazieră. Economia Serbiei a fost dată înapoi cu o generaţie, iar refacerea în totalitate a acesteia ar necesita minimum 200 miliarde de dolari.

Prin distrugerea economiei Serbiei şi nu a armatei acesteia, cu care aviaţia S.U.A. şi N.A.T.O. nici nu s-a prea întâlnit, **agresorii au comis grave crime împotriva umanităţii**. În loc să fie judecaţi cei care au declanşat agresiunea împotriva Serbiei, ţară care nu a lovit în S.U.A. nici măcar cu un bulgăre de zăpadă, este judecat fostul preşedinte Slobodan Miloşevici, care şi-a apărat ţara. **Distrugerea podurilor de peste Dunăre a provocat numai României pagube de un miliard de dolari pe an. Războiul a produs imense efecte ecologice, inclusiv infectarea zonei cu materiale radioactive.** În aceste condiţii, conducerea politică a României s-a pronunţat solidară cu agresorul, nu cu victima. S-ar putea să plătim scump, într-o zi, acest păcat...

Printr-o mare contribuţie a C.I.A., Bosnia-Herţegovina, Kosovo şi Macedonia au fost transformate în protectorate militare ale S.U.A. şi N.A.T.O. În anul 2001, s-a mers până acolo încât **şi minuscula Macedonie a fost divizată. Albania a devenit instrumentul politic şi diversionist prin care C.I.A. destabilizează, nu numai Peninsula Balcanică, ci întreaga Europă.**

Oameni din mediile politice şi academice de înaltă factură din S.U.A., cum sunt Galen Carpenter, Christopher Layne, James George Jatras, Doug Bandow, Stanley Kober, John J.Mearsheimer, Jonathan G.Clark, într-un amplu studiu colectiv *"N.A.T.O.'s Empty Victory"*, apărut la Editura Cato din Washington, în anul 2000 şi reeditat în anul 2001**, consideră corectă strategia politică şi militară adoptată de Serbia care, din punct de vedere politic, a câştigat acest război,** obligând S.U.A. să modifice prevederile acordului de la Rambouillet şi să semneze Acordul Militar Tehnic de la Kumanovo, prin care se recunoaşte apartenenţa provinciei Kosovo la Serbia.

Terorism sau... înscenare "tip Pearl Harbour !?

Distrugerea, la **11 septembrie 2001,** a simbolurilor puterii economice şi militare ale S.U.A., World Trade Center şi Pentagon, printr-o lovitură de tip terorist de proporţii strategice **va avea reverberaţii de-a lungul multor decenii ale secolului XXI.**

Potrivit comentatorilor americani de la C.N.N., **acţiunea a fost perfect gândită, planificată şi executată, iar efectele sunt imense**, indiferent cine s-ar afla în spatele acesteia.

Vinovate pentru acest dezastru, care a aruncat la pământ prestigiul celei mai mari puteri economice şi militare a lumii, vor fi găsite în primul rând

Agenţia Centrală de Informaţii, Biroul Federal de Investigaţii, precum şi **celelalte servicii de informaţii** din cadrul "Comunităţii Informative" ale S.U.A. **Toate aceste vor suferi transformări radicale în anii următori.**

Specialiştii militari americani consideră atacurile de la New York şi Washington ca **făcând parte din aşa-numita strategie a ripostei asimetrice a forţelor antiamericane,** care nu vor dispune niciodată de arme sofisticate, cum ar fi bombele dirijate prin laser şi sateliţi şi nici de rachete de croazieră, cu care Forţele armate ale S.U.A. au înspăimântat lumea în ultimul deceniu al secolului XX.

Mişcarea teroristă anti-americană a găsit "soluţia"**, transformând marile aeronave de transport**, încărcate cu combustibil, **în adevărate *"rachete de croazieră" sinucigaşe***, care pot lovi, fără sateliţi, orice punct de pe glob.

Lumea occidentală, în general şi S.U.A., în special, ca de altfel toate statele lumii de la nord de Ecuator, sunt îngrozite la gândul că, **de acum încolo, orice avion de transport s-ar putea transforma într-o *"rachetă* de *croazieră".*** Nici un sistem de securitate nu poate da garanţii sută la sută că loviturile din 11 septembrie 2001, de la New York şi Washington, nu se vor repeta! **Lumea nu poate renunţa la aviaţia de transport**.

Dacă în spatele loviturilor amintite se află mişcări din lumea islamică, S.U.A. şi N.A.T.O. nu se pot război cu această lume. Dumnezeu a pus cele mai mari rezerve de petrol unde sunt arabii sau i-a pus pe arabi peste rezervele de petrol. Principalul bănuit că ar fi inspirat şi finanţat atacul terorist devastator asupra S.U.A., arabul saudit miliardar **Osama bin Laden, a fost agent al C.I.A.** Acesta a luptat cu succes timp de zece ani împotriva trupelor sovietice din Afganistan, fiind **sprijinit de C.I.A. cu armament valorând**

Capitolul XI
COLAPSUL UNEI SUPERPUTERI

Comunismul se construieşte cu sacrificii...

Regimul socialist de tip sovietic, învingător în cel de-al doilea război mondial, după o perioadă de ascensiune, consolidare economică şi militară în anii ’70, a intrat în stagnare, apoi în declin şi s-a dezintegrat fulgerător în perioada 1989-1991, odată cu dezmembrarea U.R.S.S. şi eliminarea monopolului puterii politice a partidului comunist.

Acest proces a surprins întreaga lume, dat fiind faptul că**, în anul 1988, U.R.S.S. atinsese apogeul puterii sale militare**, fiind privită cu teamă şi respect, atât de către adversari, cât şi de către aliaţi. Analiza creşterii şi descreşterii U.R.S.S. ca superputere este încă departe de a se fi încheiat. Această analiză se cere a fi făcută de pe baze raţionale şi nu de pe cele propagandistice şi ale urii de clasă.

Schimbările din spaţiul fostei U.R.S.S. îi privesc nu numai pe ruşi şi celelalte naţiuni care au făcut parte din acest stat multinaţional, ci interesează întreaga omenire, deoarece acestea au determinat o profundă schimbare în cursul istoriei întregii lumi. Este vorba de **trecerea Omenirii de la epoca *“războiului rece”* la o nouă epocă, ce pare a fi una a haosului, de pe urma căreia se va naşte o nouă lume**.

Se ştie că **statul sovietic s-a născut în urma unei revoluţii şi a unui război civil cumplit, de pe urma cărora au pierit între 6.000.000 - 8.000.000 de oameni.**

Construcţia statului sovietic, de la Rusia semi-feudală, cu 80% din populaţie formată din ţărani analfabeţi, fanatizaţi religios, la puterea militară şi economică ce a fost în stare să zdrobească maşina de război a celui de-al treilea Reich, în perioada 1941-1945, s-a realizat **cu sacrificii umane uriaşe**.

În perioada 1937-1941, circa 2.000.000 de oameni au pierit în lagărele de muncă forţată de la est de Munţii Urali, la construcţia uriaşului centru siderurgic de la Magnitogorsk, a centralelor gigant de pe Obi, Enisei şi Amur, a fabricilor de tancuri, avioane şi artilerie, fără de care Rusia sovietică ar fi fost înfrântă în război de către armatele lui Adolf Hitler.

În procesul de colectivizare a agriculturii şi reaşezare a unor populaţii ostile orânduirii sovietice au mai pierit aproximativ 7.000.000 de oameni.

Profesorul universitar american Paul Kennedy, autorul celebrei cărţi “The Rise and Fall of the Great Powers” (Creşterea şi descreşterea Marilor Puteri), Editura Fontana Press, S.U.A., 1988, care poate fi acuzat de orice numai de

simpatii pro-comuniste nu, apreciază că **transformarea Rusiei semi-feudale într-o mare putere economică şi militară, în numai 20 ani, a constituit unul dintre cele mai formidabile fenomene ale secolului XX, fără precedent în istorie**. În anul 1943, în plin război, fosta U.R.S.S. a trecut pe locul doi în lume, după S.U.A., poziţie pe care a deţinut-o timp de peste 40 ani, până în anul 1985, când a fost depăşită de Japonia.

În cursul celui de-al doilea război mondial, din aceeaşi carte a lui Paul Kennedy rezultă că ruşii au suportat **pierderi materiale uriaşe**, în afara celor peste 25.000.000 de vieţi omeneşti sacrificate. Este vorba de: **137.000** tractoare, **49.000** combine cerealiere, **65.000** km de cale ferată, **15.800** locomotive, **428.000** vagoane de cale ferată, **4.280** de nave fluviale şi maritime, **50%** din podurile rutiere şi de căi ferate, **50%** din totalul construcţiilor în mediul urban şi 5 milioane de construcţii din mediul rural, **11.600.000** de cai şi **20.000 000** de porcine.

Toată partea răsăriteană a U.R.S.S., aflată sub ocupaţia trupelor germane, a fost transformată în ruine.

În aceeaşi perioadă, S.U.A. au acumulat bogăţii imense de pe urma vânzărilor de armament şi muniţii. Peste 75% din rezervele de aur ale lumii s-au refugiat în S.U.A. Peste 44% din armamentul utilizat în cel de-al doilea război mondial a fost produs şi vândut de americani. S.U.A. au fost singura ţară din lume care a ieşit mai bogată decât a intrat, atât în primul război mondial, cât şi în cel de-al doilea război mondial. Din anul 1865, pe teritoriul S.U.A. nu a mai explodat nici un proiectil.

Americanii au cunoscut ororile unor atacuri pe teritoriul S.U.A. abia la 11 septembrie 2001, iar panica şi dezorientarea generală au fost uriaşe.

Cursa înarmărilor a dizolvat URSS !

În aceste condiţii de imensă inegalitate, fosta U.R.S.S. s-a angajat într-o competiţie pe viaţă şi pe moarte cu lumea capitalistă condusă de S.U.A. Pentru a nu cădea sub influenţa partidelor comuniste, S.U.A. au acordat asistenţă, rambursabilă evident, statelor Europei Occidentale, în valoare de 13,5 miliarde dolari. În realitate, aceştia reprezentau, în bună parte, banii plătiţi de statele occidentale pentru livrările de armament care se întorceau sub forma de ajutoare numită “Planul Marshall”. U.R.S.S. şi statele Europei Centrale au fost excluse de la acest ajutor.

Aflaţi sub loviturile continui ale lumii capitaliste încă din 1917 şi trecând prin experienţa îngrojitoare a celui de-al doilea război mondial, **conducătorii de la Kremlin au pus accent, mai presus de orice, pe creşterea puterii**

militare a U.R.S.S., trecând pe un plan secundar dezvoltarea economică propriu-zisă.

În intervalul de timp **1945-1985,** U.R.S.S. a reuşit să spargă monopolul nuclear cu S.U.A., să devanseze Occidentul în tehnica rachetelor şi corpurilor cosmice, să realizeze paritatea nucleară strategică cu S.U.A. şi chiar să aspire la supremaţia militară globală. Aceste performanţe s-au realizat **cu preţul unor sacrificii uriaşe**, în special în domeniul nivelului de trai al populaţiei.

La nivelul anului **1985**, când în fruntea U.R.S.S. au venit reformatorul Mihail Gorbaciov şi generaţia sa de marxişti iluminişti, **complexul militar industrial al U.R.S.S. cuprindea: 150** de ramuri industriale cu **3.500** de fabrici şi uzine, **9.000.000** de muncitori, tehnicieni şi ingineri de înaltă calificare, **70%** din totalul oamenilor de ştiinţă, **18** şantiere navale cu o producţie de **11** submarine cu propulsie nucleară şi **10** nave mari de suprafaţă, pe an.

În anul **1985,** U.R.S.S. **producea** 2.500 de tancuri pe an (faţă de S.U.A. - 855 tancuri) şi 1.300 avioane de luptă. **Peste 14% din venitul naţional era destinat scopurilor militare**.

În perioada 1977-1981, U.R.S.S. a vândut armament în valoare de 35 miliarde dolari. Se estimează că**, între 1973-1985, fosta U.R.S.S. ar fi cheltuit cu 500 miliarde dolari, în scopuri militare, mai mult decât S.U.A**.

În anul de referinţă, U.R.S.S. dispunea de o armată uriaşă de **4 milioane militari**, dotată cu **armament modern**, alcătuit din: 50.000 de tancuri, 14.000 tunuri de mare calibru, 6 000 de avioane, 644 nave de război de suprafaţă şi submarine. Cu toate acestea U.R.S.S. era un *“uriaş cu picioare de lut”,* deoarece **se sprijinea pe o economie muribundă**.

Explicaţia prăbuşirii fostei U.R.S.S. trebuie căutată într-o singură direcţie şi anume cea economică. Orice alte căutări, cum ar fi cele de ordin ideologic, drepturile omului etc. sunt subsidiare.

Acceptarea cursei înarmărilor cu lumea capitalistă în frunte cu S.U.A. a constituit cea mai mare greşeală strategică a liderilor politici de la Kremlin. După realizarea unei “suficienţe strategice” capabile să producă pierderi inacceptabile S.U.A. şi aliaţilor săi, **ruşii ar fi trebuit să se oprească. Acest lucru l-au făcut şi îl fac chinezii**.

A doua mare greşeală comisă de ruşi a constituit-o nevalorificarea progreselor şi descoperirilor tehnologice din domeniul militar, în cel al industriei civile, al producţiei bunurilor de consum, cum au făcut şi fac în mod constant americanii.

Economia URSS s-a prăbuşit… “sub” Gorbaciov

Neglijarea ramurilor producţiei bunurilor de consum, adică a nevoilor populaţiei, a fost plătită de regimul sovietic cu propria sa existenţă.

Sistemul economiei centralizate, bazat în exclusivitate pe forma proprietăţii de stat şi a guvernării de către partidul unic, **s-a dovedit incompatibil cu cerinţele progresului tehnic**, al electronicii, roboticii, informaticii etc.

Sistemul social-economic sovietic necesita reforme structurale fundamentale, pe care clasa politică din U.R.S.S. le-a amânat până la falimentul total.

Liderii chinezi au înţeles această necesitate şi, din anul 1978, au trecut la introducerea graduală a cerinţelor economiei de piaţă şi a formelor private de proprietate. De 23 ani, economia Chinei se află pe primul loc în lume din punct de vedere al ritmului anual de creştere.

Rezultă, de aici, concluzia că **falimentul economic al fostei U.R.S.S**. şi destrămarea acesteia nu au fost o fatalitate, ci **rezultatul unei strategii greşite şi a incompetenţei clasei politice ruseşti**.

Spre deosebire de regimul nazist al celui de-al treilea Reich din Germania, care a fost zdrobit şi înlăturat de către armatele străine cuceritoare, învingătoare în cel de-al doilea război mondial, regimurile din fosta U.R.S.S. şi statele est-europene satelite acesteia au fost înlăturate de propriile popoare sub conducerea unor marxişti luminaţi din generaţia lui Mihail Gorbaciov, Alexandru Dubcek, Ion Iliescu şi alţii. **Rolul “dizidenţilor”, atât de iubiţi şi de căutaţi de către C.I.A. la vremea lor, a fost ca şi inexistent**. Aceştia au fost utilizaţi pe frontul războiului psihologic, pentru hărţuirea politică a fostei U.R.S.S. şi aliaţilor săi din Tratatul de la Varşovia şi nimic altceva. Faptul că **fostele partide comuniste**, trecute printr-un proces de transformare şi adaptare, din toate fostele ţări comuniste, **au revenit la putere**, după numai 4-5 ani de la revoluţia europeană din 1989, explică totul. Acestea s-au dovedit a fi principalele forţe politice care înfăptuiesc reformele economice de trecere la economia de piaţă şi forma democratică de guvernare.

Economia U.R.S.S. s-a prăbuşit vertiginos, în special după anul 1985.

În timp ce, în perioada 1988-1995, economia S.U.A. a crescut spectaculos realizând creşteri mari de la o perioadă la alta a produsului intern brut, **economia U.R.S.S.,** până la dezmembrarea acesteia la 25 decembrie 1991, **şi apoi a Federaţiei Ruse, s-a prăbuşit pur şi simplu**, după cum se poate constata din datele statistice furnizate de Institutul Internaţional de Studii Strategice de la Londra.

Produsul Intern Brut (în trilioane de dolari S.U.A.):

1988 1989 1990 1995

S.U.A. 4,461 5,163 5,423 7,246

U.R.S.S./Rusia 2,310 2,105 2,o43 1,110

Cu un P.I.B. de numai 1,110 trilioane de dolari S.U.A. în anul 1995, Federaţia Rusă se situa în urma Japoniei (4,7 trilioane dolari), Germaniei (1,988 trilioane dolari) şi Franţei (1,538 trilioane dolari).

Serviciile de spionaj ale fostei U.R.S.S., temutele K.G.B. şi G.R.U. (de spionaj militar), **au avut rolul lor negativ în împingerea spre dezastru a economiei fostei U.R.S.S**.

Lipsa unor structuri de analiză şi estimări la nivel naţional, care să discearnă rolul factorului economic şi să prevină din timp asupra decalajului economic ce se crea între U.R.S.S. şi principalele state ale lumii, şi-a spus cuvântul. **Chiar dacă ideile de reformare a sistemului social-economic al fostei U.R.S.S. s-au născut în mediul serviciilor de informaţii,** sub patronajul lui Iuri Andropov, care a ajuns în fruntea statului, **acestea au venit prea târziu**.

Tentativa de lovitură de stat, din 19 august 1991, a forţelor conservatoare din U.R.S.S. a fost o greşeală enormă, care a distrus ceea ce îşi propusese să salveze, adică statul sovietic. Serviciile de spionaj şi de securitate nu au fost capabile să prevină această eroare cu urmări fatale. Statul creat de V.I. Lenin, care a înspăimântat lumea capitalistă timp de 73 ani, şi-a încetat existenţa prin auto-distrugere.

Apariţia în 1917 a pericolului comunist în spaţiul uriaşei Rusii a favorizat Polonia şi România, care s-au bucurat de sprijinul Europei Occidentale pentru a deveni state-tampon. După 1991, rolul de stat tampon faţă de puterea militară a Rusiei îl deţin Polonia şi Ucraina. România a trecut pe planul doi din punct de vedere al importanţei poziţiei sale strategice. **Dacă Rusia se va dezmembra, interesul Occidentului pentru România va scădea şi mai mult, crescând pericolul "federalizării" şi chiar al unor pierderi teritoriale**...

Descompunerea puterii militare sovietice

Timp de 40 ani, serviciile militare de informaţii ale S.U.A. şi aliaţilor săi din cadrul N.A.T.O. au cercetat la metru pătrat teritoriul U.R.S.S., **folosind cele mai sofisticate mijloace**. S-au acumulat munţi de informaţii cu privire la structura organizatorică, înzestrarea, dislocarea, producţia militară şi concepţiile de întrebuinţare a forţelor armate de către fosta U.R.S.S. şi Tratatul de la Varşovia. Pe acest front de acţiune**, S.U.A. şi N.A.T.O. au cheltuit sume de valoarea trilioanelor**. Cu toate acestea, nici un serviciu de informaţii militare şi nici un analist din S.U.A. sau Europa

Occidentală **nu au fost în măsură să prevadă dezastrul ce avea să lovească U.R.S.S. în puterea sa militară**.

Dezastrul s-a produs ca un fulger, din senin. Astfel, **în decembrie 1988, în faţa Adunării Generale a O.N.U., Mihail Gorbaciov a surprins întreaga lume făcând cunoscută intenţia U.R.S.S. de a întreprinde unele măsuri de dezarmare unilaterale inimaginabile**, chiar şi în plan propagandistic. Era vorba de reducerea cu **500.000** de militari a forţelor armate sovietice şi a unei mari cantităţi de armament. Din acest total, **240.000** de militari, **10.000** tancuri, **8.500** piese de artilerie şi **800** de avioane de luptă prevăzute a fi reduse erau dislocate la vest de Urali, adică vizau în mod nemijlocit raportul de forţe cu N.A.T.O.

Uluitoare a fost însă hotărârea Kremlinului de a retrage 50.000 de militari, şase divizii de tancuri împreună cu un număr de 5.000 de tancuri de pe teritoriile statelor membre ale Tratatului de la Varşovia. Analiştii americani şi vest-europeni au rămas pur şi simplu stupefiaţi şi au afirmat, la unison, că totul nu este decât *“o nouă ofensivă propagandistică”* a Moscovei.

În primele luni ale anului 1989, alte cinci state membre ale Tratatului de la Varşovia, mai puţin România au anunţat măsuri unilaterale de reducere a forţelor armate, totalizând 80.000 militari, 2.750 de tancuri, 1.500 piese de artilerie şi 200 de avioane de luptă.

În **martie 1989**, în cadrul negocierilor de la Viena privind reducerea forţelor armate convenţionale din Europa, care băteau pasul pe loc din 1974, Mihail Gorbaciov surprinde din nou lumea occidentală **acceptând**, în esenţă, **dezarmarea unilaterală a U.R.S.S. şi aliaţilor săi**, materializată în Tratatul C.F.E., semnat la Paris la 19 noiembrie 1990.

Pe timpul negocierilor de la Viena, din cursul anului 1989, desfăşurate în paralel cu marile transformări politice de răsturnare a regimurilor totalitare din Europa Centrală şi de Est, s-a produs un fenomen de care marele public din România nu are cunoştinţă. Din relatările analistului politic american Richard A.Falkenrath, cercetător ştiinţific în probleme internaţionale ale Universităţii Harvard din S.U.A., în cartea *“Originile şi consecinţele Tratatului C.F.E.”,* apărută în 1995**, încă de la începutul tratativelor** impulsionate de “noua gândire” a lui Mihail Gorbaciov şi a grupului de reformatori care l-a susţinut, **delegaţiile Cehoslovaciei, Poloniei şi Ungariei au stabilit legături secrete cu delegaţiile S.U.A. şi celelalte mari puteri din cadrul N.A.T.O. şi, sub îndrumarea unor specialişti în materie din cadrul Agenţiei Centrale de Informaţii a S.U.A**., **au acţionat dirijat, potrivit intereselor Occidentului, obţinându-se în final un tratat favorabil N.A.T.O., sub toate aspectele**.

Colaborarea celor trei state membre ale Tratatului de la Varşovia cu serviciile secrete ale S.U.A. a condus la ideea creării ***"Grupului de la Vişegrad".***

Sub presiunea *"Grupului de la Vişegrad",* la 2 aprilie 1991, a fost dezmembrat Tratatul de la Varşovia şi s-a înfăptuit retragerea rapidă a forţelor sovietice din Cehoslovacia, cu un efectiv de 74.000 militari **şi a forţelor sovietice din Ungaria,** cu un efectiv de 50.000 militari. La **9 noiembrie 1989**, cade "zidul de la Berlin", iar la **3 octombrie 1990** se realizează unificarea Germaniei, la care Ungaria a contribuit provocând *"hemoragie de populaţie"* din R.D.Germania, prin deschiderea frontierei cu Austria, în vara anului 1989. **Tot *"Grupul de la Vişegrad"* este cel care a dat şi lovituri de graţie Consiliului de Ajutor Economic Reciproc (C.A.E.R.).**

Toate aceste merite însumate, care au condus la accelerarea distrugerii dispozitivului militar strategic al U.R.S.S. din Europa Centrală, **au fost răsplătite de S.U.A. şi aliaţii săi prin acceptarea admiterii în N.A.T.O. a Cehiei, Poloniei şi Ungariei** pe timpul reuniunii la nivel înalt din **24 aprilie 1999,** de la Washington, cu ocazia împlinirii a 50 ani de la apariţia acestei alianţe militare.

Dezastrul puterii militare sovietice a fost desăvârşit la **31 august 1994**, când **s-a încheiat retragerea celor 400.000 de militari ai Grupului de forţe ruseşti din Germania, pentru care Federaţia Rusă a fost recompensată cu circa 26 miliarde mărci germane**, în scopul ajutorării militarilor retraşi şi demobilizaţi.

Dezmembrarea U.R.S.S. la 25 decembrie 1991 a însemnat şi dispariţia puterii militare sovietice. Legendarea Armată Roşie a dispărut şi s-au născut armatele naţionale ale fostelor republici unionale, inclusiv armata Federaţiei Ruse.

Dintre acestea, se desprinde **armata naţională a Ucrainei**, vecina noastră din est, **cu un efectiv de 400.000 de militari**, foarte bine înzestrată, fiind **pe locul doi în Europa**, după armata Rusiei.

Puterea militară a Federaţiei Ruse –
un "urs" de 4 ori mai mic

Cel mai important fenomen militar din spaţiul geostrategic al fostei U.R.S.S. este **renaşterea armatei Rusiei**. În perioada 1991-1996, aceasta a fost restructurată fundamental, reorganizată şi redislocată. În anul **1993**, a fost **aprobată noua "doctrină militară" a armatei Rusiei, reactualizată în anul 2000, definită ca esenţialmente defensivă**. Elementul de absolută noutate al noii doctrine este renunţarea de către Rusia, la principiul fostei U.R.S.S., *"de a nu recurge prima la folosirea armamentului nuclear în caz de*

război”. **Noua doctrină militară a Rusiei, prevede, în mod expres că**, datorită schimbării raportului de forţe între N.A.T.O. şi Rusia, care este net în favoarea Alianţei Atlantice şi în condiţiile înrăutăţirii acestuia, prin admiterea de noi membri din rândul fostelor state membre ale Tratatului de la Varşovia, **în caz de conflict armat cu puterile N.A.T.O., Rusia va recurge, încă din primele momente ale războiului, la întrebuinţarea unei game largi de mijloace de lovire nucleare**.

În concepţia strategică a Statului Major General al armatei Rusiei, **teatrele de operaţiuni militare tradiţionale îşi menţin valabilitatea**. Pierzând însă un teritoriu strategic imens, cuprins între fosta graniţă inter-germană şi frontiera de vest a Rusiei, respectiv teritoriile fostei R.D.Germane, Cehiei şi Slovaciei, Poloniei, Ungariei, României, Bulgariei, Letoniei, Estoniei, Republicii Moldova şi Ucrainei, armata Rusiei a fost retrasă de pe acest teatru şi repartizată exclusiv pe teritoriul Federaţiei Ruse. **Faţă de anul 1989, puterea militară a Rusiei este de aproximativ patru ori mai mică decât puterea militară sovietică, exprimată în forţe armate convenţionale**.

Armata Rusiei are în compunere echivalentul a 77 de divizii - mecanizate, de tancuri, de desant aerian şi trupe speciale de cercetare-diversiune, 15 divizii de artilerie şi instalaţii de rachete, 21 regimente de elicoptere de atac.

Arsenalul de tehnică militară a armatei Rusiei se compune din 20.000 tancuri mijlocii, 36.000 transportoare blindate şi maşini de luptă ale infanteriei, 21.000 de piese de artilerie şi instalaţii de rachete, 1.000 elicoptere de atac, 1.400 avioane de vânătoare-interceptare, 600 avioane de vânătoare-bombardament, 1.400 avioane de atac la sol, 350 avioane de transport cu rază mare de acţiune, 2 portavioane, 138 submarine, 145 nave de luptă mari, 42 nave amfibii. După ce a luat cunoştinţă de hotărârea N.A.T.O. de a se extinde spre est, Rusia nu şi-a mai îndeplinit toate obligaţiile asumate prin Tratatul C.F.E. din 1990.

Armata Rusiei este pregătită să ducă acţiuni de luptă cu caracter de intervenţie, în spaţiul exterior al frontierelor sale denumit *“străinătatea apropiată”,* adică în fostele republici unionale. Pentru astfel de misiuni, cât şi pentru misiuni de menţinere sau impunere a păcii, împreună cu forţele armate ale S.U.A., sub egida N.A.T.O., a O.S.C.E. a U.E.O. sau a O.N.U., **armata Rusiei dispune de următoarele unităţi care ar putea interveni şi în România**, în cazul recrudescenţei conflictului militar din Republica Moldova sau în cazul unui conflict militar dintre Ungaria şi România în problema Transilvaniei, disputată de cele două ţări din 1920 încoace: Divizia 27 mecanizată de gardă – Totskoie, Divizia 45 mecanizată – Kamenka, Divizia 7 desant aerian de gardă – Novorosiisk, Divizia 76 desant aerian de gardă – Pskov, Divizia 98 desant

aerian de gardă - Ivanovo, Divizia 104 desant aerian de gardă – Ulianovsk, Divizia 106 desant aerian de gardă – Tula, Divizia 56 desant maritim de gardă – Volgodonsk, Regimentul de infanterie marină – Sevastopol, Brigada de cercetare-diversiune maritimă – Sevastopol, Brigada 22 cercetare-diversiune – Aktai.

Pentru teatrele de acţiuni militare de nord, de vest şi de sud-vest din Europa, care interesează N.A.T.O., armata Rusiei dispune de un total de 17 de divizii şi 2.000 de avioane. Restul de aproximativ 50 de divizii şi 1.600 de avioane sunt dislocate în partea asiatică a Rusiei, deci la est de Urali.

Cu forţele şi mijloacele de care dispune la vest de Urali**, armata Rusiei nu mai reprezintă un pericol pentru N.A.T.O**. Acest fapt este recunoscut atât la nivelul Comandamentului Suprem N.A.T.O. de la Bruxelles, cât şi la cel al tuturor factorilor politico-militari din statele membre în N.A.T.O. *"Actul fondator asupra relaţiilor mutuale, cooperare şi securitate dintre N.A.T.O. şi Federaţia Rusă"*, semnat la 27 mai 1997, la Paris, de către şefii de state ai ţărilor membre în N.A.T.O. şi preşedintele Federaţiei Ruse, recunoaşte în mod expres că cele două "părţi" nu mai sunt "inamice" şi că îşi oferă reciproc o dublă arie de cooperare. Acest "act" a fost ignorat total de către S.U.A. şi N.A.T.O. pe timpul agresiunii aeriene împotriva Iugoslaviei, din 1999.

Din toate acestea, decurge **"logica rusească" potrivit căreia expansiunea spre est a N.A.T.O. este ilogică, iraţională şi periculoasă**, fapt pentru care i se va opune în continuare. Tot pe acest fond, apare şi **"logica americană"** şi anume că, tocmai pentru că Rusia nu mai reprezintă un pericol, **N.A.T.O. trebuie să se extindă cât mai mult spre est, prin etape succesive**. Rămâne de văzut dacă această politică va mai fi valabilă şi după teribilele lovituri teroriste suferite de S.U.A. la 11 septembrie 2001.

Această manevră decurge din noul raport de forţe la scara Europei. Prin "actul fundamental", Rusia a temporizat şi redus amploarea expansiunii spre est a N.A.T.O., dar acţiunea ca atare, cel puţin în plan politic, nu a putut fi blocată, aşa cum a dorit Moscova.

Ceea ce va determina lărgirea sau nu a N.A.T.O. în anul 2002 va fi nu atât voinţa S.U.A. sau dorinţa statelor candidate, cât mai ales interesele Uniunii Europene. Interesul major al U.E. este o alianţă militară cu S.U.A. împotriva Rusiei sau o largă cooperare cu această imensă ţară cu acces la piaţa şi uriaşele resurse de energie şi materii prime de care dispune? Aşa se va pune problema în viitor.

Supravieţuirea în plan militar a acestui imens stat, înconjurat de puteri ce pot deveni oricând ostile, **depinde, în mod vital, de existenţa şi**

menţinerea în stare operativă a "triadei nucleare" ruseşti şi a serviciilor de informaţii.

Numărul total al componentelor de luptă nucleare cu destinaţie strategică din înzestrarea "triadei nucleare" a Federaţiei Ruse se estimează a fi în jur de: 3.577 pentru rachetele terestre, 8.206 pentru rachetele de pe submarine, 834 pentru avioanele de bombardament strategic. Adică un total de **12.617 componente de luptă nucleare**.

Între Federaţia Rusă şi S.U.A. există o paritate nucleară strategică.

"Mai bine capitalist decât mort"…

Pe timpul cursei înarmărilor nucleare, deviza S.U.A. a fost ***"mai bine mort decât comunist"*** (better dead than red)[*]. Noua gândire a lui Mihail Gorbaciov a adoptat, din 1988, deviza ***"mai bine capitalist decât mort"*** şi astfel, istoria Omenirii a făcut o întoarcere de 180 de grade.

"Triada nucleară" a Rusiei reprezintă o putere formidabilă, care, dacă s-ar recurge vreodată la ea, **ar putea distruge** nu numai zona euro-atlantică a N.A.T.O., ci **întreaga planetă**. Din acest motiv**, S.U.A. şi N.A.T.O. nu pot ignora interesele Federaţiei Ruse** atunci când sunt abordate problemele majore din domeniul securităţii Europei şi a întregii Omeniri.

La începutul secolului XXI, se poate aprecia că **Federaţia Rusă a depăşit momentele care i-ar fi putut pune în cumpănă existenţa**. Aceasta a preluat peste 85% din potenţialul industrial şi tehnologic al fostei U.R.S.S., precum şi arsenalul nuclear total al acesteia.

Federaţia Rusă a intrat în secolul XXI cu un preşedinte tânăr şi hotărât, Vladimir Putin, provenit din serviciul de spionaj, cu un uriaş potenţial tehnico-ştiinţific, cu o societate industrializată şi urbanizată în proporţie de peste 80% şi cu resurse naturale imense. Acestea din urmă reprezintă **58%** din rezervele mondiale de cărbune, **58,7%** din rezervele de petrol, **41%** din rezervele de minereu de fier, **88%** din rezervele de mangan şi altele. Rusia este pe locul doi în lume în producţia mondială de aur, diamante şi crom.

În ultimii ani, între Uniunea Europeană şi Federaţia Rusă s-au statornicit relaţii economice din ce în ce mai solide. Investiţiile vest-europene şi mai ales germane în economia Rusiei au depăşit **100 miliarde dolari**. În anii următori, noi şi uriaşe magistrale de gaze şi petrol vor lega Comunitatea Statelor Independente de Europa Occidentală. **În următorii 15-20 ani, Federaţia Rusă ar putea fi admisă ca membru cu drepturi depline în Uniunea Europeană. Abia atunci se va putea vorbi de *"Casa***

[*] **N.edit.:** Vă aduce, cumva, aminte de „mişcarea românească de protest" din Piaţa Universităţii (aprilie-iunie 1990), cu celebrul cântec al lui Valeriu Sterian, intitulat chiar aşa ?!...

Europeană Comună” **la care visa Mihail Gorbaciov în anii de vârf ai carierei sale politice…**

Capitolul XII

SIGURANŢA NAŢIONALĂ A ROMÂNIEI - SUB ASEDIU CONTINUU!

Sovietizarea şi evreizarea

În cursul celei de-a doua jumătăţi a secolului XX, România a trecut de două ori prin starea de ţară înfrântă în război şi prin toate nenorocirile ce au decurs din aceasta.

Prima dată, acest lucru s-a petrecut **după încheierea celui de-al doilea război mondial,** iar a doua oară **după încheierea "războiului rece".** În ambele situaţii**, nenorocirile ţării s-au abătut şi asupra serviciilor de informaţii.**

Astfel, **Serviciul Secret de Informaţii al României** (S.S.I.), înfiinţat în 1925 de către Mihail Moruzov şi condus de Eugen Cristescu în perioada 1940-1944, după încheierea celui de-al doilea război mondial a fost **pur şi simplu spulberat,** printr-o epurare masivă **şi remodelat după chipul şi asemănarea K.G.B,** potrivit intereselor Moscovei. În fruntea S.S.I. "reformat din temelie" a fost numit **Emil Bodnăraş**, care anterior fusese arestat şi condamnat de organele Siguranţei române pentru **spionaj în favoarea U.R.S.S.** Acestuia i-a urmat, la comanda S.S.I**., generalul Nicolau Sârghie, cetăţean rus de naţionalitate evreu**, fost rezident şef ilegal al unei reţele de spionaj sovietică în România.

Până în anul 1948, alături de S.S.I., în România au acţionat structuri ale N.K.V.D. (predecesor al K.G.B.) care deţineau controlul atât asupra organelor de siguranţă, cât şi a celor de informaţii din România.

Anul 1948 a fost unul de referinţă în istoria regimului de "democraţie populară" din România, instaurat cu ajutorul diviziilor de tancuri şi infanterie ruseşti. **În februarie 1948, Partidul Comunist din România a înghiţit, pur şi simplu, Partidul Social Democrat din România**, dând naştere partidului unic – **Partidul Muncitoresc Român** – concomitent cu **scoaterea de pe scena politică a P.N.L. şi P.N.Ţ.**

Tot în 1948 a avut loc şi **naţionalizarea mijloacelor de producţie**, atâtea câte erau, deoarece, în anul respectiv**, 80 % din populaţia României trăia în mediul rural şi peste 60 % era analfabetă**. Acestea erau trăsăturile fundamentale ale "paradisului" pre-comunist din România, pe care îl evocă "elitele culturale" din România post-comunistă…

Din punct de vedere al securităţii interne şi al serviciilor de informaţii, anul 1948 a rămas în istorie prin **actul de naştere al Direcţiei Generale pentru Securitatea Poporului (D.G.S.P.),** condusă de **Gheorghe Pintilie** (pe numele său real – Bodnarenko Pantiuşa), **evreu basarabean**, paraşutat în

România în anul 1928, cu misiunea de a forma o reţea de spionaj. A fost însă depistat de organele Siguranţei, arestat, judecat şi condamnat la ani grei de închisoare. Norocul lui că nu a fost paraşutat în Germania, Marea Britanie, Franţa sau S.U.A., că în mod cert ajungea în faţa plutonului de execuţie! După 23 august 1944 a fost pus în libertate, având în faţă un viitor mai mult decât roz…

Direcţia Generală pentru Securitatea Poporului avea următoarea structură şi încadrare:

•Departamentul A

Avea **atribuţii funcţionale în domeniul informaţiilor externe.** Ulterior, acest departament a fost **transformat în Direcţia de Informaţii Externe,** condusă de generalul **Nicolau Sârghie**. Printre cadrele de bază ale acestui serviciu, continuatorul de drept al Serviciului Secret de Informaţii interbelic, s-au numărat: **Victor Nicolau,** cetăţean sovietic (nu i s-a cunoscut numele real); **Ghioreanu Margareta** (paraşutată de sovietici în România în timpul celui de-al doilea război mondial, nu i se cunoaşte adevăratul nume); **Schlesinger Paul, Mişa Protopopov, Blankenstein Magdalena şi soţul acesteia, Raja Bichel, Szabo Eugen** şi alţii.

•Departamentul B

Avea **atribuţiuni funcţionale pe linie de contraspionaj**. Ulterior s-a **transformat în Direcţia III-a** cu acelaşi profil. A fost condus de către **colonelul Petrescu Petre, alias Gonciaruk Piotr,** agent sovietic, infiltrat în România înaintea izbucnirii celui de-al doilea război mondial. A fost descoperit de către contraspionajul românesc, arestat, judecat şi condamnat. A fost eliberat după 23 august 1944. După anul 1953, colonelul Gonciaruk Piotr a fost numit locţiitor al generalului Nicolau Sârghie, care devenise şef al Direcţiei Informaţii a Armatei României, organ de cercetare strategică externă.

Cu foarte mici excepţii**, şefii de direcţii, de secţii, de servicii şi de birouri** din organele de spionaj şi contraspionaj ale României, precum şi cele de securitate (continuatoarea vechii Siguranţe) din perioada 1948-1964 au fost **de origine etnică străină.**

Iată **lungul şir al străinilor care au deţinut poziţii-cheie** în cele mai intime şi mai sensibile structuri ale statalităţii româneşti, în perioada de vârf a dominaţiei sovietice: **Adam Mauriciu** (evreu), **Marcuzalman** (evreu, a emigrat în Israel), **Mircea Zavodnicu** (evreu); fost condamnat pentru spionaj până în august 1944: (a emigrat în S.U.A.), **Martin Niculescu** (nu i se cunoaşte numele real, a emigrat în Franţa), **Tiberiu Hida** (evreu, a emigrat în Israel), **Volodia Gribici** (cetăţean al U.R.S.S.), **Adolf Kohnev** (evreu, a emigrat în Israel), **Demetrescu Paul** (nu i se cunoaşte numele real, a emigrat în Marea Britanie), **Mihail Sadovidi** (cetăţean sovietic, paraşutat în România în zona oraşului Galaţi, cu misiuni de spionaj), **Teodor Maximenco**,

basarabean din Ismail, infiltrat în anul 1941, după trecerea Prutului de către trupele române, cu misiuni de spionaj şi diversiune. A fost arestat şi condamnat la moarte împreună cu reţeaua sa de către organele Siguranţei româneşti. A supravieţuit, deoarece românii sunt buni la inimă (mult prea buni, s-ar putea zice) şi pus în libertate în august 1944. Ulterior, a lucrat în cadrul Direcţiei Informaţii Externe, pe linie de contraspionaj, **Alexeev Iaşka,** agent sovietic, infiltrat în România în anul 1934, arestat şi condamnat de autorităţile române pentru spionaj, eliberat în august 1944 şi încadrat ultlerior în D.G.S.P.

Şefi de direcţii şi servicii:

•**Direcţia II-a Contraspionaj**-condusă de colonel Gluvacov Andrei, iar din 1952 de colonel Breban Nicolae (nu i se cunoaşte numele real);

•**Direcţia III-a**, devenită **Direcţia de Informaţii Interne**-condusă de colonelul Ianoş Birtaş, iar ulterior de colonelul Pavel Aranciz;

•**Direcţia IV-a contrainformaţii militare-**condusă de generalul Grigoriu Naum, paraşutat în primăvara anului 1944 în zona Predeal, împreună cu Jean Koler (ambii, evrei basarabeni) şi numitul Mitea (ofiţer K.G.B., devenit ulterior "şoferul" lui Bodnarenko Pantiuşa, şeful D.G.S.P.), toţi cu misiuni de spionaj şi diversiune;

•**Direcţia V-a securitate şi gardă**-condusă de colonelul Ştefan Mladin, participant la arestarea mareşalului Ion Antonescu;

•**Direcţia VI-a transporturi**-condusă de generalul Vladimir Mazuru, cetăţean sovietic;

•**Direcţia anchete penale**-condusă de colonelul Francisk Butika;

•**Serviciul tehnic-operativ**-condus de maiorul Hirsch (alias Forestiere Matieu şi Haiducu), înlocuit de colonelul Şandor Szaczko;

•**Serviciul K – control informativ al cadrelor de securitate**-condus de Mişa Petruc, agent sovietic, condamnat la moarte pentru spionaj de autorităţile române, înainte de război. Pedeapsa i-a fost comutată, iar după 23 august 1944 a fost eliberat, ajungând într-o poziţie "cheie" a organelor de securitate;

•**Serviciul de investigaţii şi filaj**-condus iniţial de Mitea (fostul "şofer" al lui Bodnarenko Pantiuşa, şeful D.G.S.P.), urmat printre alţii de colonelul Leibovici şi generalul Pius Kovacs.

O situaţie similară a existat şi în serviciul de informaţii al Armatei României.

După intrarea trupelor sovietice în Bucureşti, în septembrie 1944, prima acţiune pe care acestea au întreprins-o a fost confiscarea arhivelor serviciului de informaţii militare. Aceste arhive nu s-au mai întors niciodată în România.

În perioada **1945-1953**, în armată a continuat să funcţioneze legendarul **Birou 2,** care desemna serviciul de informaţii şi contraspionaj militar. Acesta era însă **controlat îndeaproape de consilieri sovietici.**

În anul 1953, a luat fiinţă Direcţia Informaţii din Marele Stat Major, structurată, la scară mai mică, după modelul sovietic al Direcţiei Generale de Informaţii, temuta G.R.U., ai cărei spioni au făcut ravagii, atât în statele inamice, cât şi în cele aliate. **Primul şef** al acesteia a fost **generalul Minea,** fost agent într-o reţea de spioni care în timpul războiului a lucrat pentru U.R.S.S. Din anul **1957**, şef al Direcţiei Informaţii a fost numit **generalul Nicolau Sârghie**, fost şef al Serviciului de Informaţii Externe din Direcţia Generală pentru Securitatea Poporului.

Pe acest om l-am cunoscut personal din anul 1958 şi până în anul 1960, ca urmare a cooptării mele în Direcţia Informaţii. Natura serviciului în care am lucrat m-a pus foarte des în contact cu generalul Nicolau Sârghie, pe care, din capul locului îl caracterizez ca pe un om extraordinar. În perioada respectivă, "cooperarea şi prietenia" foarte strânse cu U.R.S.S. ni se păreau oarecum "fireşti", deşi stânjenitoare.

În ceea ce îl priveşte pe generalul Nicolau Sârghie, îmi asum riscul de a afirma că toţi ofiţerii şi subofiţerii de informaţii care au prestat servicii sub comanda lui îi păstrează un respect şi o amintire dintre cele mai luminoase. Acest om **a fost un spion profesionist şi anume unul de înaltă clasă. Cunoscător a mai multor limbi străine, purtător al unei culturi impresionante**, era şi un pasionat sportiv. Cuvântul său era simplu, direct, iar logica de fier. Apărea şi vorbea foarte rar în public, dar atunci când o făcea lăsa urme adânci. Deşi era de o statură impunătoare, trecea nevăzut printre oameni. Era extrem de modest, total lipsit de ostentaţie şi de spirit de partid. **Ceea ce le pretindea el ofiţerilor şi subofiţerilor Direcţiei Informaţii era profesionismul şi rezultatele concrete**. Nu l-am auzit niciodată să lanseze chemări lozincarde în numele partidului. Avea un ochi de vrăjitor în depistarea ofiţerilor talentaţi pentru activitatea de spionaj, pe care îi promova şi proteja.

Dimensiunea umană a personalităţii generalului Nicolau Sârghie era surpinzătoare. **Ii cunoştea pe toţi ofiţerii din subordine şi situaţia familială a acestora.** Dacă cineva era bolnav (ofiţer sau membru de familie), el ştia şi avea grijă ca acesta să primească cele mai bune medicamente de import, pe care el însuşi le comanda. Dacă erau performant, şansele de a fi recompensat cu un ceas valoros de import erau foarte mari. Pentru că se folosea mult ţinuta civilă, ofiţerii cu familie numeroasă primeau gratuit cupoane de stofă.

Generalul Nicolau Sârghie nu scăpa nici un prilej pentru a ajuta orice persoană din statul de încadrare al Direcţiei, începând cu femeile de serviciu, atunci când interveneau evenimente deosebite în viaţa acestora, cum ar fi căsătoria, naşterea unui copil sau un deces în familie.

Cei care lucram în compartimentele operative am avut şansa de a primi îndrumări profesionale de la acest om, ce ne-a marcat pentru tot restul vieţii.Toţi ştiau că este **evreu rus,** dar cine este om de valoare rămâne de valoare, indiferent de originea lui etnică.

Printre serviciile aduse de acest om României, aş aminti doar **aducerea în ţară pe căi ilicite**, în urma unor acţiuni operative de înaltă fineţe, **a primei fabrici de tranzistoare existente în jumătatea de est a Europei**. Chiar şi numai pentru această faptă, generalul Nicolau Sârghie merită un loc în istoria serviciului de informaţii al Armatei României...

Despre personalitatea şi acţiunile deosebite desfăşurate sub conducerea generalului Nicolau Sârghie a scris cu măiestrie Titu Simon, un ofiţer de elită al Direcţiei Informaţii, în cartea *“Din culisele serviciilor secrete româneşti. Pacepa:Quo Vadis?”*, Casa Editorială Odeon. Pentru generalul Nicolau Sârghie, România a devenit **patria adoptivă**, în care şi-a găsit loc de veci în anul **1990**.

Fără prea mult efort de cercetare, am găsit **multe asemănări între generalul Nicolau Sârghie şi generalul Pavel D.Kiseleff** (1788-1872**) în ceea ce priveşte slujirea unor interese româneşti.**

Am făcut această paranteză fără a renunţa la ideea că rusificarea şi evreizarea serviciilor secrete ale României, în anii de după cel de-al doilea război mondial, **a fost un proces nefast, cu urmări negative pentru interesele supreme ale ţării.** Ca ţară înfrântă în război şi cu trupe de ocupaţie pe teritoriul său, pentru România, **evitarea acestui proces a fost imposibilă. A fost, însă, un proces acceptat sub presiuni şi nu îmbrăţişat.**

Până în anul 1964, influenţa rusească în serviciile secrete, în armată şi în alte instituţii de stat ale României a fost menţinută prin încadrarea în funcţiile-cheie din acestea a unor cadre cu studii în U.R.S.S. **Este imposibil de demonstrat că toţi cei care au studiat în U.R.S.S. au fost recrutaţi şi au devenit agenţi ai K.G.B. şi G.R.U.** Acest lucru nici nu ar fi realizabil. Cred că marea majoritate a românilor sunt cinstiţi şi greu de recrutat, dar îmi este imposibil să admit că nu s-au găsit şi lepădături dornice de putere şi avantaje materiale care s-au lăsat recrutate şi au ajuns în funcţii înalte**. Sunt convins că, şi în zilele noastre, în structurile de stat ale României, operează agenţi, reactivaţi, ai fostului K.G.B., probabil în mediul celor mai**

înfocaţi “anti-comunişti” şi “reformatorilor” care au adus economia ţării la sapă de lemn…

Aş fi supărat pe ruşi dacă ceea ce au făut ei în România în perioada istorică a socialismului nu ar fi o practică universală. **Exact ceea ce au făcut ruşii în jumătatea de est a Europei, au făcut şi americanii în jumătatea de vest a acesteia**. Au existat doar deosebiri de nuanţă, dar nu şi de esenţă.

În Republica Federală a Germaniei, americanii şi-au impus influenţa şi controlul chiar şi **până la nivelul grădiniţelor de copii**, pentru a-i “americaniza”.

După anul 1989, România a fost tratată, de către S.U.A. şi aliaţii săi din cadrul N.A.T.O.. tot ca ţară învinsă în război… Penetrarea serviciilor vitale ale României de către C.I.A., M.I.6, Mossad, B.N.D., D.G.S.E. respectiv S.U.A., Marea Britanie, Israel, Germania, Franţa nu s-a mai făcut în stilul rusesc, adică cu cismele, ci **mult mai rafinat, mai puţin vizibil, în principal prin agenţii de influenţă, dar cu aceleaşi rezultate**.

După anul 1989, ca şi după 1945, o serie de poziţii-cheie în instituţiile statului au fost ocupate, printr-un asalt general, de elemente etnice evreieşti. Silviu Brucan umbla prin rezervele strategice ale statului ca în propria lui cămară şi ne “convingea” că n-a găsit mai mult de 16 milioane de tone de cereale.

Întâiul prim-ministru al României din epoca post socialistă a fost tot un evreu. Acest lucru nu m-ar fi derajat, pentru că vorbesc în nume absolut personal, dacă Petre Roman ar fi fost un prim-ministru de talia lui Benjamin Disraeli (1874-1880), tot evreu dar care a adus imense servicii Marii Britanii.

Ce a adus Petre Roman României? Distrugerea industriei şi a agriculturii şi aservirea ţării unor interese străine. Iată ce au adus Petre Roman şi locotenenţii săi din Partidul Democrat României! Ieşirea lipsită de glorie a lui Petre Roman din viaţa politică este o **confirmare a falimentului total a tot ceea ce el a reprezentat în fruntea unui partid dominat de elemente etnice evreieşti.**

Nu trebuie să te numeşti Corneliu Vadim Tudor ca să constaţi că, din nefericire, **în rândul celor care au adus imense prejudicii economiei româneşti, finanţelor ţării, intereselor a milioane de oameni, o serie de cetăţeni români şi străini de naţionalitate evreiască au bătut orice recorduri.**

Atunci când m-am referit la asemenea gangsteri ca **Sorin Beraru, Ioana Maria Vlas şi alţii care şi-au găsit sanctuar în Israel,** n-au fost sub efectul unor sentimente antisemite**. Dar a trece cu vederea jaful de la Fondul Naţional de Investiţii,** care a bulversat o întreagă ţară, **în care au**

fost implicaţi şi etnici evrei, numai de teama de a nu fi taxat antisemit este, pe de altă parte, **o dovadă de laşitate**. A nu recunoaşte aportul unor savanţi şi oameni de cultură evrei la dezvoltarea civilizaţiei mondiale ar fi o dovadă de incultură dar **toate acestea nu pot fi amestecate.**

Fiecare om, indiferent de etnie, trebuie judecat potrivit faptelor sale. Un gangster sau mafiot rămâne ca atare şi este judecat ca atare, indiferent de originea lui etnică.

Personal, am impresia că **cei 22.000 de evrei din România ocupă poziţii, în instituţiile-cheie ale statului, mult disproporţionat faţă de cât ar fi normal în raport cu numărul lor.** Aici nu este vorba de antisemitism, ci de realităţi palpabile. **Dacă toţi aceştia ar sluji exclusiv interesele României, m-aş împăca şi cu această situaţie nefirească**. N-aş avea nimic împotrivă să avem în România bancheri evrei de talia lui Mayer Anselm Rothschild şi a urmaşilor săi, dar **care să contribuie la înavuţirea acestei ţări şi nu la jefuirea ei.** Aş sta alături şi de un preşedinte al României de naţionalitate evreu, dacă ar fi unul de talia lui Abraham Lincoln, care şi-a dat viaţa pentru a împiedica destrămarea Statelor Unite ale Americii.

N-am fost de acord şi nu voi fi niciodată cu acţiunea mareşalului Ion Antonescu de trecere a liniei Nistrului, în 1941, cu cele două armate ale sale. Trebuia să se oprească la limitele frontierei istorice, aşa cum a procedat mareşalul Kaarlo Gustav Emil Mannerheim al Finlandei. **Îi port, însă, respect şi îl admir pentru dorinţa lui arzătoare şi acţiunile pe care le-a avut în vedere pentru *“românizarea capitalului”*** în această ţară jefuită de secole şi călcată în picioare de toţi. Mă întreb: de ce etnie sunt “americanii” care ţin cu orice preţ să stingă focul furnalelor de la Reşiţa?

Pentru cei care vor să cunoască **modul în care a fost penetrată România şi presiunile enorme ce s-au exercitat asupra ei după 1989**, recomand cartea *“Assessing Democracy Assistance: The case of Romania”* (“Evaluarea asistenţei democratice: Cazul României”), scrisă de Thomas Carothes, fost înalt demnitar la Departamentul de Stat al S.U.A., profesor universitar la Universitatea din California, politolog de talie mondială, apărută la Editura “Carnagie Endowment Book,” Washington, 1996. Într-o formulare mai apropiată de adevăr, cartea s-ar putea intitula “***Războiul C.I.A. contra României”***. Impresionează sinceritatea şi obiectivitatea analistului american, care a văzut evoluţiile din România post-socialistă mai bine decât toţi “analiştii” de la posturile de televiziune din Bucureşti luaţi la un loc…

Trădătorii - mai răi decât agenţii străini

În cazul evreilor şi ruşilor impuşi, prin forţa regimului de ocupaţie, în organele secrete ale României din perioada postbelică mai existau totuşi spaţii de manevră şi pentru elementele româneşti majoritare, adică pentru cei care prestau munca propriu-zisă. Corpul străin genera anticorpi şi putea fi limitat în prerogativele şi acţiunile sale dăunătoare.

Cu trădătorii lucrurile stau cu totul altfel. Aceştia acţionează din umbră, lovesc pe la spate, subminează elementele-cheie ale structurilor de informaţii şi le anihilează acţiunile pe termen lung. **Efectele trădării pot fi comparate cu accidentele vasculare grave care provoacă paralizie şi moarte**.

Serviciile de informaţii ale României din perioada socialismului de stat au suferit câteva asemenea grave accidente.

Cel mai grav a fost cel provocat de generalul Mihai Pacepa, omul de casă al familiei Ceauşescu, locţiitorul tehnic al şefului Direcţiei de Informaţii Externe. Acesta a reuşit să fugă şi să se pună sub protecţia C.I.A., al cărui agent era, în **august 1978**, când a fost pe punctul de a fi arestat, ca urmare a demascării lui. Reuşita fugii acestuia nu poate avea decât o singură explicaţie verosimilă şi anume **prezenţa** în structurile organelor securităţii româneşti **cel puţin a unui alt trădător,** care l-a avertizat pe Mihai Pacepa. **Au urmat alte trădări grave, precum cea a comandorului de marină Nicolae Luca,** fost ofiţer în Direcţia Informaţii Militare şi ataşat militar la Sofia, care a fugit de la post în S.U.A., via Salonic-Roma-Washington, în anul 1981, **a locotenent-colonelului Liviu Turcu,** din Direcţia de Informaţii Externe a Securităţii, fugit în S.U.A. în 1988, **cazul spionului Mircea Răceanu,** diplomat de carieră la Ministerul Afacerilor Externe, demascat şi judecat în anul 1989, dar **salvat şi recuperat de C.I.A.** după evenimentele din decembrie 1989 şi alţi trădători de neam mai puţin semnificativi.

Românii de bună credinţă, patrioţi şi răbdători, dar cu privirile în pământ, datorită celor cinci secole de stăpânire străină, nu vor percepe, poate niciodată, dimensiunile **dezastrului provocat de Mihai Pacepa şi ceilalţi trădători din tagma lui.**

După anul 1978, activitatea de informaţii externe, atât în plan politico-economic, cât şi militar, **a fost practic paralizată**. Au fost distruse, neutralizate sau abandonate reţelele de agenţi şi colaboratori deconspirate de către trădătorul Pacepa şi cei de-o seamă cu el, acestora spulberându-li-se cariera şi viaţa.

Trădarea generalului Pacepa şi a comandorului Nicolae Luca a avut efecte devastatoare şi asupra Direcţiei Informaţii a Armatei României. A avut loc eliminarea succesivă a posturilor de ataşaţi militari din toate statele lumii care prezentau interes. Ar putea părea

incredibil dar, în ultimii 10 ani ai dictaturii lui Nicolae Ceauşescu, armata României nu a mai dispus de nici un ofiţer de informaţii şi de nici o sursă umană de informaţii în capitale precum Moscova, Paris, Roma, Londra, Atena, Ankara, Sofia, Varşovia, Berna, Cairo, Bonn, Washington, Bagdad, Beijing şi altele.

În această perioadă dezastruoasă din istoria serviciilor de informaţii ale României, **vidul de cunoaştere a fost suplinit**, pe măsura forţelor şi mijloacelor de care dispuneau**, de către ofiţerii şi subofiţerii din cercetarea radio a armatei.** Acest serviciu invizibil dar veşnic în alertă şi pe linia întâi a "războiului secret" a constituit şi constituie şi în zilele noastre partea de elită a cercetării strategice româneşti.

Aici, am întâlnit cercetaşi radio şi analişti militari de incontestabilă valoare, dar **de ale căror estimări, concluzii şi previziuni arareori s-a ţinut cont.** Se pare că aceasta este o boală generală la politicienii din toate statele lumii.

De la un asemenea cercetaş radio cu experienţă de război, atât pe frontul de est, cât şi pe cel de vest, am învătat meseria de radiotelegrafist, pe care am utilizat-o în anii '60 pe timpul unei misiuni în Extremul Orient.

După propria estimare, promoţiile care au dus greul luptei în anii cumpliţi ai Războiului Rece pe "frontul undelor" au fost 1957 ş 1958, cotate ca "promoţii de aur" ale genului de armă.

După evenimentele din istoricul an 1989, serviciile de informaţii ale României au fost trecute prin alte *"furci caudine".*

Sub sloganul "reformei", la inspiraţia unor factori de influenţă externă, au fost eliminate, sub diferite pretexte, şi ultimele elemente profesioniste care au supravieţuit epurărilor succesive de după anul 1978. Spre deosebire de noi, românii, care am fost întotdeauna mai ortodocşi decât patriarhul de la Constantinopol, **Ungaria nu şi-a lezat cu nimic serviciile de informaţii de care dispunea. Au fost schimbaţi doar şefii de direcţii şi locţiitorii acestora. Aceasta este una din cauzele pentru care ungurii ne bat pe toate fronturile, inclusiv în propria noastră ţară…**

După anul 1996, când s-a votat "schimbarea" şi în fruntea statului român au ajuns politicieni (într-o formulă imposibilă de coaliţie) dintre cei mai puţin calificaţi din câţi a avut România de la apariţia ei pe harta Europei, **serviciile secrete ale ţării au devenit un fel de *"societăţi deschise",* în care consilierii străini (spioni de profesie) au avut acces după cum au dorit!…**

Preşedintele României, Emil Constantinescu, l-a reabilitat pe infamul trădător Mihai Pacepa iar acesta îşi valorifică înscrierile toxice în librăriile din Bucureşti ca în bazarul din Istanbul.

În cazul guvernării C.D.R.-iste din România, sub patronajul lui Emil Constantinescu, instalat la Palatul Cotroceni pe post de preşedinte în anii 1996-2000, s-a confirmat,încă o dată, un adevăr universal şi anume acela că: *“Atunci când conduc nepricepuţii, nemernicii mişună pe toate uliţele”...*

Guvernanţii cu cine… votează ?

Naţiunea şi statul român au ajuns într-o situaţie în care nu ar mai trebui să se teamă de efectele acţiunilor serviciilor străine de spionaj, care, oricum, au pătruns acolo unde au interese, ci mai degrabă de acţiunile propriilor guvernanţi. Iată un caz real, foarte semnificativ, în acest sens.

În ultima perioadă a guvernării C.D.R.-iste, o personalitate marcantă ce ţinea de sistemul naţional de apărare, siguranţă naţională şi ordine publică, profesionist în materie, nu om politic, a efectuat o vizită oficială în S.U.A., pentru un schimb de experienţă. Deşi sunt zgârciţi până la Dumnezeu, americanii ştiu, totuşi, să fie gazde excelente atunci când au interes. Am lucrat nemijlocit cu aceştia cel puţin 20 ani. În ceea ce-l priveşte pe demnitarul român, vizita s-a derulat în condiţii şi cu rezultate excelente, până la un moment dat. Este vorba de **un moment al discuţiilor purtate la Departamentul de Stat al S.U.A., instituţie de acoperire pentru foarte mulţi ofiţeri de informaţii din C.I.A**. Un asemenea “oficial” l-a interpelat, direct şi fără menajamente, pe demnitarul român cu expresia: *“Domnule, **suntem informaţi că România vinde armament unor state supuse embargoului O.N.U.,** ceea ce este inadmisibil”.* Românul nostru, om cu multă experienţă în domeniul relaţiilor externe nu s-a arătat nici surprins şi nici indignat, ci cu un zâbet larg i-a replicat: *“Domnule, nu cred că este bine să luaţi drept informaţie tot ce se scrie în presa din România”.* A urmat replica oficialului american: *“Stimate domn, dacă această informaţie ne-ar fi parvenit din presa din România sau din presa americană, vă asigur că nu am fi luat-o în consideraţie, dar **această informaţie ne-a parvenit de la un membru al guvernului de la Bucureşti**, aşa că suntem obligaţi s-o luăm în consideraţie”.* Deşi şi-a păstrat calmul, demnitarul român a simţit cum cade cerul pe el. Se aştepta la oricare altă replică din lume, numai la aşa ceva nu. După ce s-a recules în timp scurt, gândind şi la apărarea demnităţii naţionale, demnitarul român a făcut următoarea remarcă: *“Cred că doar statele care nu produc arme nu caută să le vândă, mai ales în zonele supuse embargoului, unde preţurile sunt de două trei ori mai mari. Dacă nu mă înşeală memoria, chiar fostul preşedinte al S.U.A.,*

Ronald Reagan, era să fie judecat de Congresul american pentru că a autorizat vânzări masive de armament către Iran, în condiţiile unui embargo total, votat chiar de către Congresul S.U.A.". Este vorba de celebra afacere *"Iran gate",* din 1987-1988, care a făcut înconjurul lumii.

În faţa unei asemenea replici "oficialul" american a schimbat repede vorba, trecând-o pe glume şi totul a reintrat în normal. Rana însă a rămas deschisă şi dezamăgirea demnitarului român faţă de modul în care sunt apărate interesele României chiar de către unii membri ai guvernului a fost profundă. **De cine să te mai aperi? Ce viitor poate avea o naţiune care are chiar la nivelul guvernului oameni politici vânduţi ?...**

Conducerea României ignoră profesioniştii ?!

Având **o experienţă de 30 ani neîntrerupţi în cadrul Direcţiei Informaţii a Armatei, furtuna care a răscolit România după revoluţia antitotalitară din decembrie 1989** nu mă putea lăsa insensibil, mai ales că **am şi anticipat-o, în linii mari, cu ani în urmă.** Fără a pretinde absolut nimic în schimb, **în iulie 1990, m-am decis să ofer o mână de ajutor noului regim politic din România,** în domeniul în care mă sinţeam competent şi anume în cel al structurilor de informaţii. Animat de cele mai bune intenţii, ba chiar înflăcărat de un oarecare simţământ patriotic, **am întocmit o lucrare destul de amplă**, intitulată *"Studiu cuprinzând unele consideraţii, idei şi evaluări cu privire la situaţia politică internaţională actuală şi de perspectivă şi necesitatea perfecţionării serviciilor secrete ale României".*

În sinteză, au fost subliniate următoarele aspecte şi dimensiuni ale cadrului internaţional:

•Transformările profunde şi total neanticipate, de ordin politic, economic, ideologic, social şi militar, din imensul spaţiu euroasiatic delimitat de frontiera inter-germană şi Vladivostok, **au pus capăt epocii Războiului Rece şi au marcat intrarea Omenirii într-o nouă epocă**. Este vorba de **o epocă a haosului**, la sfârşitul căreia se va naşte o nouă lume, cu o nouă ordine politică şi economică şi chiar **cu noi frontiere.**

•Unificarea celor două Germanii, fenomen ce a surprins întreaga Europă, producându-se cu 30-50 ani mai devreme decât îl anticipau cei mai optimişti analişti politici, **a schimbat nu numai faţa Europei, ci şi a Lumii**. În urma acestui proces, vor avea loc multe evenimente greu de anticipat.

•Au dispărut delimitările sferelor de influenţă din Europa, statornicite la Teheran, Yalta şi Potsdam, s-au creat vacuumuri de putere, **ceea ce va declanşa lupta pentru retrasarea acestora**, în consonanţă cu noul raport de forţe.

•Subminarea rolului şi locului celor două super-puteri, S.U.A. şi U.R.S.S., a blocurilor militare create de acestea şi, pe această bază, **dispariţia sistemului politic "bipolar",** care a susţinut lumea epocii Războiului Rece.

•Manifestarea unor tendinţe centrifuge în sânul blocurilor militare din Europa, **conturarea unor noi grupări de state**, în funcţie de noile lor interese, puse în lumină sau favorizate de noua conjunctură politico-militară din Europa.

•Apariţia unor stări fluide periculoase şi de incertitudine, în special în Europa de Sud-Est**, mai ales în ceea ce priveşte garantarea frontierelor şi chiar existenţa unor state**, dacă se are în vedere situaţia din R.S.F.Iugoslavia.

Dispariţia frontierei inter-germane şi a Zidului de la Berlin slăbeşte mult, dacă nu chiar **goleşte de conţinut, prevederile Actului Final de la Helsinki privind recunoaşterea şi garantarea frontierelor stabilite în Europa** ca urmare a rezultatelor celui de-al doilea război mondial. Probabil că **fiecare frontieră din centrul şi estul Europei va trebui să fie reconfirmată şi garantată**. România nu va putea face excepţie de la această situaţie.

•Accentuarea şi accelerarea tendinţelor de integrare pe plan european în cadrul Uniunii Europei Occidentale şi **ieşirea** acestei puternice organizaţii economice **de sub tutela S.U.A.**

•Manifestarea unor **ample mişcări naţionale şi etnice** între fostele state socialiste, în interiorul acestora şi mai ales în cadrul U.R.S.S., apreciate ca un pericol la adresa reformelor economice şi politice în curs de desfăşurare, precum şi la cea a stabilităţii generale în Europa. Întreaga Peninsulă Balcanică şi arcul geopolitic cuprins între Marea Baltică şi Marea Caspică se caracterizează printr-un **pericol potenţial de conflicte armate** (previziune care, din nenorocire, s-a confirmat dincolo de orice aşteptări).

În studiul ce a fost înaintat preşedintelui României, domnul Ion Iliescu, **am făcut şi alte aprecieri care nu şi-au pierdut din actualitate nici după mai bine de un deceniu,** pe care le reamintesc succint.

Terminarea Războiului Rece ridică o întrebare firească şi anume: ***cine a câştigat şi cine a pierdut războiul***? Cercurile conducătoare din cele două superputeri, protagoniste principale, S.U.A. şi U.R.S.S., Gorbaciov şi Bush (tatăl) au adoptat aprecierea potrivit căreia nu ar *exista "nici învingători şi nici învinşi"*. Analizând însă situaţia reală, atât a S.U.A., cât şi a U.R.S.S., în raport cu celelalte mari centre de putere ale lumii (Japonia şi R.F.Germania), nu este greu de constatat că **cele două superputeri, epuizându-se reciproc într-o fantastică cursă a înarmărilor, de dominaţie a lumii, de subminare reciprocă a poziţiilor, au sfârşit prin a da câştig de cauză fostelor**

state înfrânte în cel de-al doilea război mondial, adică tocmai Japoniei şi Germaniei. Poziţiile S.U.A. în Europa şi în lume s-au diminuat foarte mult, iar U.R.S.S. (care încă nu se dezmembrase) a devenit o putere economică de mâna a doua. Atât S.U.A., cât şi U.R.S.S. domină lumea contemporană în special pe plan militar, datorită uriaşului lor arsenal nuclear. Programele de dezarmare nucleară concepute de cele două superputeri vor fi implementate de aşa natură încât această dominaţie să fie menţinută.

Până la sfârşitul mandatului său, preşedintele G.Bush (tatăl) şi-a schimbat părerea, declarând S.U.A. *"învingătoare absolută în Războiul Rece".*

Terminarea Războiului Rece, trecerea de la confruntare la cooperare, dispariţia "pericolului comunist", pe baza căruia a fost întreţinută atmosfera unei epoci aberante, fac **superfluă existenţa celor două blocuri militare,** N.A.T.O. şi Tratatul de la Varşovia. Dintre acestea, s-a dezintegrat rapid Tratatul de la Varşovia, chiar mai rapid decât ar fi dorit-o însăşi lumea occidentală, în frunte cu S.U.A.

Este firesc să fie aşa, deoarece **acest bloc militar a fost utilizat pentru menţinerea dominaţiei sovietice în ţările membre** (Berlin-1953, Ungaria-1956, Cehoslovacia-1968) **şi mai deloc pentru confruntări cu Occidentul.**

N.A.T.O. se va dezintegra ceva mai târziu, trecând printr-un proces de atrofiere, pe măsură ce Occidentul se va convinge de caracterul ireversibil al reformelor din centrul şi estul Europei, precum şi al slăbirii poziţiilor S.U.A. în Europa.

Ce au pierdut şi ce au câştigat cele două superputeri în raporturile lor directe la încheierea Războiului Rece?

Cel puţin pentru o perioadă de timp (două decenii sau mai mult), **raportul de forţe pe plan economic, tehnico-ştiinţific şi politico-diplomatic va fi de partea S.U.A. şi a principalilor săi aliaţi occidentali.**

Ruşii vor ţine, în continuare, în "şah" Occidentul, cu arsenalul nuclear de care dispun, concomitent cu refacerea puterii economice, aflată în prag de colaps.

Moscova va stimula şi exploata la maximum tendinţele centrifuge dintre S.U.A.şi aliaţii săi occidentali. Prezenţa militară a S.U.A. în Europa se va diminua treptat, până la eliminarea ei totală, ceea ce în plan strategic a constituit un obiectiv major pentru ruşi.

Poziţiile S.U.A. vor cunoaşte o restrângere continuă, concomitent cu creşterea concurenţei pe măsura realizării integrării economice, politice şi de securitate a Europei Occidentale şi a creşterii cooperării dintre Europa de Vest şi Europa de Est.

În cercurile politice influente din S.U.A., există puternice temeri faţă de perspectiva unei Europe dominată economic de Germania unificată. Coşmarul Washingtonului este posibilitatea unui condominom ruso-german. La aceasta aş adăuga, în anul 2001, proverbul românesc: *”De ce ţi-e frică, nu scapi”*.

Europa Occidentală va juca, în spaţiul U.R.S.S., un rol mult mai mare decât l-ar dori Washingtonul.

În contextul marilor probleme pe care şi le propun a le “rezolva” S.U.A., U.R.S.S., Germania, Japonia, Anglia şi Franţa**, ţărilor mici şi mijlocii din Centrul şi Estul Europei li se atribuie un rol minor. Acestea vor fi tratate ca ţări înfrânte în Războiul Rece.**

Acord secret Bonn - Budapesta ?

Un eveniment de o excepţională importanţă pentru Europa, în general **şi pentru România, în special**, îl reprezintă **unificarea Germaniei.** Evenimentul i-a surprins într-un mod neplăcut pe învingătorii în cel de-al doilea război mondial, sub toate aspectele.

Dispariţia fulgerătoare a Republicii Democrate Germane şi încorporarea acesteia în R.F.Germania este tot un produs al schimbărilor în raportul de forţe pe plan european, de data aceasta în favoarea R.F.Germania.

Un analist lucid nu poate fi dus în eroare în ceea ce priveşte caracterul “spontan”, neaşteptat, al procesului reunificării Germaniei. Mai mult ca sigur, evenimentele care au condus la hemoragia de populaţie din R.D.Germană, prin frontiera deschisă dintre Ungaria şi Austria, căderea Zidului de la Berlin, fuziunea monetară etc. au fost **acţiuni bine gândite, planificate din timp şi declanşate la momentul oportun, în cadrul cărora serviciile secrete vest-germane au jucat un rol major.**

Pentru România şi situaţia sa în viitor, rolul jucat de Ungaria în catalizarea procesului de unificare a Germaniei este foarte important. Este foarte posibil ca deschiderea frontierei dintre Ungaria şi Austria, prin care au fugit în Vest sute de mii de est-germani, să se fi făcut în baza unui **acord secret dintre Budapesta şi Bonn**. Trebuie studiate sub toate aspecte rolul pe care şi-l arogă Ungaria în “declanşarea” procesului reunificării Germaniei, graba cu care a acţionat pentru lichidarea Tratatului de la Varşovia, a C.A.E.R. şi recompensele la care se aşteaptă în schimbul acestora. Concluzia ce s-ar putea desprinde pentru România ar putea fi aceea că, **Ungaria,** la momentul potrivit, **ar putea conta pe sprijinul politic şi de altă natură al Germaniei reunificate, pentru a-şi alipi, dacă nu toată, atunci cel puţin o parte din Transilvania.**

Aşa cum s-a întâmplat întotdeauna în trecut, atât în primul, cât şi în cel de-al doilea război mondial, **alianţa dintre Ungaria şi Germania a generat numai dezastre pentru România.**

Integrarea europeană, dacă se va realiza cândva, nu schimbă lucrurile. Ungaria nu va renunţa niciodată la pretenţiile sale teritoriale faţă de România, pe care va căuta să şi le satisfacă în împrejurări favorabile. Situaţia fluidă din Europa Centrală şi de Est, pe fondul marilor transformări cu rezultate greu de anticipat din această zonă, starea încă fragilă a instituţiilor de stat din România, **ar putea fi considerate de Ungaria ca împrejurări favorabile.**

„Pulberea" balcanică şi interesele României

În ceea ce priveşte Peninsula Balcanică, situaţia generală este extrem de complicată, caracterizată de o stare economică mult înapoiată faţă de Europa Occidentală şi cu probleme teritoriale, etnice şi religioase moştenite de secole şi nerezolvate. Nu trebuie uitat că, în toate ţările balcanice, regimurile democratice din perioada interbelică au eşuat, mai ales în România, Bulgaria, Iugoslavia şi Albania.

Amestecul străin masiv, ineficienţa, iresponsbilitatea, corupţia şi incapacitatea claselor conducătoare au fost caracteristice pentru toate ţările balcanice, între cele două războaie mondiale.

Dominaţia sovietică şi americană, regimurile totalitare şi dictaturile militare din statele balcanice le-au separat şi mai mult unele de altele, au condus la creşterea suspiciunilor, nerecunoaşterii şi neîncrederii reciproce.

Problemele teritoriale, îngheţate artificial după cel de-al doilea război mondial, **ies la lumină în toată complexitatea lor**, mai mult sau mai puţin recunoscute, **în perioada actuală. Cele mai grave** par a fi:

•problema **Transilvaniei** între Ungaria şi România;

•problema **Basarabiei şi Insulei Şerpilor**-între România, Ucraina şi Federaţia Rusă;

•provincia **Kosovo**-între Iugoslavia şi Albania;

•problema **Macedoniei**-între Bulgaria, Serbia, Grecia şi Albania;

•problemele **Traciei**, platformei maritime şi spaţiul aerian din **Marea Egee-**dintre Turcia şi Grecia.

La toate acestea, se adaugă alte probleme teritoriale de mai mică intensi-tate, cum ar fi cele referitoare la **Dobrogea** (dintre Bulgaria şi România), **Voivodina** (dintre Iugoslavia şi Ungaria) şi **Banat** (dintre Iugoslavia şi România).

Luându-se în consideraţie toate aceste probleme, corelate cu înapoierea economică a zonei şi cu procesul de democratizare care va necesita mult timp**, este greu de imaginat o integrare, în următorii ani, a acestui spaţiu**

geopolitic în Europa Occidentală. Chiar şi într-un viitor mai îndepărtat, fostele state socialiste de tip totalitar din Peninsula Balcanică vor putea aspira **cel mult la un statut de asociate periferice**, situate pe circumferinţa cea mai îndepărtată de centrul dezvoltat al Comunităţii Economice Europene.

În noua configuraţie politică a Europei, în general, şi a cele din centrul şi estul continentului în special, **România va trebui să-şi redefinească cu tărie, fără nici un fel de echivoc, interesele sale vitale, interesele de importanţă deosebită şi interesele generale.**

Din **categoria intereselor vitale,** nu trebuie să scape cele ce se referă la garantarea integrităţii teritoriale a ţării, suveranităţii sale, eliminarea decalajului economic ce ne desparte de statele cele mai dezvoltate, supravieţuirea naţiunii române, a culturii şi civilizaţiei sale.

Trebuie să ştim cu exactitate ce pericole ne ameninţă, din ce direcţii, cu ce forţe şi cum să le facem faţă. În procesul de regrupare a statelor, **va trebui să ştim pe cine putem conta şi pe cine nu.** De interes vital este şi **accesul Romaniei la sursele de materii prime şi la pieţele de desfacere.**

În **categoria intereselor de importanţă deosebită** intră relaţiile cu statele vecine, evoluţia situaţiei din aceste state, raporturile cu Europa Occidentală, problemele integrării şi viitorul sistem de securitate în Europa după dizolvrea celor două blocuri militare, relaţiile cu instituţiile financiare internaţionale, precum şi relaţiile cu statele lumii bogate în resurse de materii prime.

În **categoria intereselor generale** ar intra raporturile României, sub toate aspectele, cu restul lumii.

Toată această vastă problematică ce stă în faţa noii conduceri legitime a României, împreună cu necesitatea eliminării unui uriaş vacuum de informaţii ce afectează întreaga societate românească, fac **necesară întărirea organelor vitale ale statului**, consolidarea instituţiilor sale, întărirea armatei, a organelor de siguranţă şi informaţii, **realizarea concilierii naţionale, a stabilităţii politice. Fără acestea, România de mâine nu va putea nici progresa şi nici supravieţui.**

Sugestii pentru siguranţa României

Instaurarea unei democraţii autentice în România presupune în mod necesar **separarea puterilor legislativă, executivă şi juridică**. Acest principiu este obligatoriu şi pentru buna funcţionare a serviciilor secrete ale statului.

Amplificarea rolului unui singur organ duce la monopolizarea informaţiei, deformarea adevărului, manipularea opiniei publice, fenomene specifice regimurilor totalitare şi dictatoriale. Dimpotrivă,

căutarea adevărului prin mai multe surse şi căi, independente unele de altele, dar armonios coordonate la nivel superior, amplifică frontul de lucru, măreşte şansele de cunoaştere şi de luare a unor decizii în cunoştinţă de cauză. Cunoaşterea este o cale sigură de amplificare a puterii statului, iar serviciile de informaţii au tocmai acest rol. **Neglijarea rolului acestora poate aduce prejudicii incalculabile statului şi naţiunii**.

Într-un stat modern, organele de informaţii deservesc, cu precădere, puterea executivă şi instituţia preşedintelui, acolo unde acesta există şi are prerogative dincolo de cele pur reprezentative.

Marile fundamentări de importanţă strategică naţională, de la o etapă istorică la alta, **vor trebui să fie apanajul instituţiei prezidenţiale**, care se va sprijini, în această misiune, pe datele, informaţiile, sintezele, estimările şi prognozele elaborate de comunitatea serviciilor de informaţii şi nu de către un singur serviciu.

Conceptul de ***comunitate a serviciilor de informaţii*** desemnează atât organele de informaţii (şi contrainformaţii) specializate, de sine stătătoare, de nivel naţional, cât şi structurile specializate în culegerea şi prelucrarea informaţiilor din cadrul celor mai importante ministere, care vor trebui create. Este vorba de Ministerul de Finanţe, Ministerul Justiţiei, Ministerul Comerţului Exterior.

Vor trebui create organe de informaţii noi, cu vocaţie naţională, eliberate de orice influenţe partizane de partid, de orice izme ideologice, încadrate cu personal de înaltă calificare, din toate mediile sociale, patrioţi adevăraţi, cu un înalt spirit de corp, gata de orice sacrificii pentru interesele supreme ale României.

În această viziune, **am sugerat crearea următoarelor structuri şi funcţii:**

•**Consiliul Naţional de Securitate**-ca organ de decizie supremă în problemele apărării, securităţii interne şi ordinii publice.

•un **Serviciu de Informaţii Externe**-cu vocaţie naţională, subordonat şefului statului şi Consiliului Naţional de Securitate.

•un **Centru de Documentare** activ, cu servicii de prelucrare şi analiză, plus bibliotecă al Parlamentului României.

•o structură de informaţii şi analiză a Ministerului **Afacerilor Externe.**

•un serviciu de informaţii al Ministerului **de Finanţe.**

•un serviciu de informaţii al Ministerului **de Interne.**

•un serviciu de informaţii al Ministerului **Justiţiei.**

•un serviciu de informaţii al Ministerului **Comerţului Exterior**.

Am mai sugerat crearea **“Centrului Naţional de Cercetare Radioelectronică”,** patronat de Ministerul Apărării Naţionale, organ existent în toate statele dezvoltate ale lumii.

Ca funcţii şi organe de coordonare, le-am sugerat pe cea de **consilier prezidenţial pentru problemele de informaţii şi siguranţă a statului** şi **Comitetul de coordonare**, alcătuit din şefii serviciilor de informaţii cu vocaţie naţională.

Totalitatea acestor servicii, dar mai ales Serviciul de Informaţii Externe, Serviciul Român de Informaţii, Centrul Naţional de Cercetare Radioelectronică şi Direcţia Informaţii Militare pot constitui **Comunitatea Serviciilor de Informaţii ale Statului,** ca instituţii cu legi şi statute bine determinate, independente unele de altele, dar coordonate centralizat, la nivel superior, în concordanţă cu obiectivele strategiei naţionale de apărare a ţării.

Am mai sugerat crearea, chiar şi în stil ad-hoc, nepermanent, a unui **cadru de estimări naţionale**, unde să fie prelucrate şi prezentate în formă finală, preşedintelui României, Consiliului Naţional de Securitate şi Guvernului, informaţiile de cea mai înaltă valoare culese de serviciile de informaţii autonome. Prin aceasta s-ar fi materializat, la cel mai înalt nivel, existenţa Comunităţii Serviciilor de Informaţii.

În studiul înaintat şefului statului, în anul 1990, am mai insistat şi asupra altor aspecte şi sugestii, astfel:

•Activitatea tuturor serviciilor de informaţii ale ţării, indiferent de domeniul în care se manifestă, politic, economic, tehnologic, militar, comercial**, să fie cuprinsă într-o concepţie unitară de cercetare strategică naţională** şi coordonată prin directive ale preşedintelui României, aprobate de Consiliul Naţional de Securitate. Această activitate de mare importanţă şi sensibilitate poate aduce o contribuţie esenţială la propăşirea economică a ţării, la reducerea într-un timp mai scurt a decalajului ce ne desparte de ţările dezvoltate. Să nu ne scape din vedere niciodată faptul că serviciile de informaţii din ţările avansate, şi mai ales cele din S.U.A. şi Japonia, au jucat şi continuă să joace un rol imens în propăşirea lor economică şi tehnologică. Folosirea de către sovietici a roadelor serviciilor de informaţii, cu precădere pentru obţinerea supremaţiei militare, a fost plătită scump de către U.R.S.S.

•Pentru ca informaţiile de orice fel să aibă un rol în propăşirea economică a României, va trebui creat **un cadru juridic cu totul nou privind regimul de circulaţie a informaţiilor.**

•Secretismul excesiv şi închistarea au constituit unele din trăsăturile negative ale totalitarismului care **au frânat dezvoltarea societăţii româneşti** sub toate aspectele.

•Serviciile de informaţii ale României, atât naţionale, cât şi departamentele, utilizând în proporţie de peste 95 % **metode şi surse legale de culegere de informaţii,** documentaţii, mostre, modele, etc., **pot contribui la umplerea în timp relativ scurt a vacuumului de informaţii din ţară**.

•Nu numai serviciile de informaţii, ci toate mediile româneşti care vin în contact cu străinătatea ar trebui formate în spiritul studierii şi culegerii de informaţii utile în domeniile lor de activitate de orice natură, fie economice, manageriale, financiar-comerciale, de producţie, tehnico-ştiintifice, de învăţământ etc. Toţi specialiştii şi studenţii ar trebui să înţeleagă acest lucru. Trecerea la economia de piaţă este imposibilă fără o largă bază de informaţii şi libera circulaţie a acestora. **Publicaţiile de specialitate din ţările dezvoltate vor trebui obţinute pe baze permanente, studiate şi exploatate,** atât în mod centralizat de către elementele calificate ale serviciilor de informaţii, cât şi de către cei direct interesaţi.

Utilitatea unei asemenea activităţi este ilustrată şi de faptul că, **la Agenţia Centrală de Informaţii (C.I.A.) din S.U.A., sunt exploatate, în mod curent şi organizat, peste 250.000 de publicaţii din toate statele lumii.** Cheltuielile în valută pe care le presupune această activitate vor fi pe deplin compensate, ulterior, prin rezultate concrete. Societăţile occidentale deschise oferă cantităţi enorme de informaţii de valoare în toate domeniile. Depinde numai de noi să le căutăm, selecţionăm, prelucrăm şi diseminăm în folosul dezvoltării tuturor componentelor societăţii româneşti.

Nu trebuie uitat, însă, rolul esenţial al serviciilor de informaţii, adică acela de a salvgarda interesele vitale ale României. Ar fi exagerat să afirmăm că ţara noastră s-ar afla în faţa unui pericol de război cu vreunul din vecinii săi. Nu este însă exagerat să constatăm că ne găsim în faţa unor **presiuni din exterior**, a unor **încercări de destabilizare** a situaţiei interne din România, de **provocare a unor tulburări etnice**, de **subminare a regimului politic** instaurat pe cale democratică şi, ceea ce este cel mai grav, de **revizuire a unor frontiere**.

Iată de ce, în construirea noilor instituţii democratice ale ţării, o atenţie deosebită va trebui să se acorde realizării, încă de la început, a unor **servicii de informaţii bine structurate**, încadrate într-o legislaţie fermă, strâns legate de interesele naţionale vitale, care să nu poată fi contestate în nici o împrejurare şi **care să dea rezultate maxime.**

Tot în anul 1990, am întocmit un studiu focalizat pe rolul şi misiunile Direcţiei Informaţii Militare în noul context geopolitic din Peninsula Balcanică, Europa de Est şi din lume, în urma transformărilor survenite în anul 1989-1990. Acest studiu a fost pus la

dispoziţia şefului acestui organ de cercetare strategică externă din anul respectiv, general de divizie **Marin Pancea** şi primului său locţiitor, colonel **Decebal Ilina.** Studiul aborda aspecte concrete ale nevoilor de informaţii ale armatei României într-o lume post-război rece, plină de incertitudini, instabilitate şi surse potenţiale de conflicte. Din considerente profesionale, acest studiu nu poate face obiectul unei prezentări detaliate.

Satisfacţia mea constă în aceea că **cel puţin o parte din sugestiile pe care le-am avansat au fost acceptate şi materializate în anii următori.**

Am elaborat aceste studii dintr-o pornire internă, voluntară, sub imboldul unui anumit entuziasm şi a unei doze de încredere în viitor, deşi mă aflam de peste doi ani în poziţia de ofiţer în rezervă.

Am îndrăznit să abordez aceste studii, deoarece dispuneam de informaţii, potenţial de analiză şi o experienţă destul de avansată, ţinând cont că**, timp de mai mulţi ani, în cadrul Direcţiei Informaţii Militare, am coordonat activitatea de cercetare strategică în spaţiul geopolitic al N.A.T.O. Nu am neglijat, însă, nici spaţiul Tratatului de la Varşovia, în ciuda ordinului oficial care interzicea activitatea de spionaj în "ţările frăţeşti". În anul 1984 am realizat**, împreună cu ofiţerii ce nutreau aceleaşi convingeri, o ***"Sinteză generală asupra Forţelor Armate ale U.R.S.S."***, care a fost **prezentată generalului Constantin Olteanu, ministrul Apărării de atunci.** În afară de surprindere, singura lui reacţie a fost aceea ca "sinteza" să fie păstrată în cel mai profund secret.

În acelaşi mod ilegal, contrar viziunii unor şefi şi mai ales a politrucilor care ne sufocau, **au fost realizate sinteze despre armatele Ungariei, Bulgariei şi Iugoslaviei**.

În acest fel, am urmărit să-i deprind pe colaboratorii mei apropiaţi că, **în spionaj, nu există nici aliaţi permanenţi şi nici inamici permanenţi, ci numai interese permanente şi anume, cele ale României**. Am profunda convingere că în istoricul an 1989 aceste sinteze despre "armatele frăţeşti" au fost utile.

Roman şi Stănculescu preferau divizarea serviciilor secrete…

Probabil că datorită studiilor pe care le-am elaborat în anul de cumplite frământări 1990, cât şi din alte considerente, **în februarie 1991 am fost cooptat în corpul de experţi şi consilieri ai Preşedinţiei României**. După o perioadă de testare de circa şase luni, **am fost încadrat permanent în rang de consilier şi şef al Secretariatului Consiliului Suprem de Apărare a Ţării.**

De pe această poziţie, cooperând cu experţi de clasă, sub coordonarea generalului de divizie Marin Pancea, **devenit consilier prezidenţial şi secretar al Consiliului Suprem de Apărare a Ţării, am reluat, pe un**

plan superior problematica, din studiul elaborat în 1990, a "*Comunităţii Serviciilor de Informaţii*". După ce s-au făcut analize comparative cu serviciile de informaţii din S.U.A., Marea Britanie, Franţa şi Germania, **în luna mai 1991 a fost supusă atenţiei Consiliului Suprem de Apărare a Ţării** o documentare privind *"Necesitatea îmbunătăţirii activităţii serviciilor de informaţii ale României prin crearea unor elemente de coordonare, analiză, sinteză şi prognoză la nivel naţional".* În esenţă, era vorba despre materializarea conceptului *"Comunităţii Serviciilor de Informaţii".*

După dezbateri deosebit de furtunoase, în cadrul cărora generalul Marin Pancea a luptat din răsputeri împotriva ignoranţei unora şi relei voinţe intenţionate a altora**, propunerile avansate au fost respinse. Cei care s-au opus cu cea mai mare înverşunare perfecţionării activităţii, la nivel strategic naţional, a serviciilor de informaţii ale României au fost Petre Roman şi generalul Victor Atanasie Stănculescu, încă pe post de ministru al Apărării.**

Apreciez că **primul-ministru Petre Roman s-a opus, în bună măsură, atât datorită ignoranţei sale şi în această materie, cât şi datorită faptului că nu dorea sub nici un motiv întărirea prerogativelor preşedintelui României de atunci, domnul Ion Iliescu, faţă de care nutrea o ură viscerală.**

În ceea ce-l priveşte pe **generalul Stănculescu, acesta nu s-a opus din ignoranţă, ci cu bună ştiinţă,** din parşivismul politic ce l-a caracterizat întotdeauna şi din ura faţă de o societate în care nu-şi mai găsea locul. Victor Stănculescu face parte din tagma generalului trădător Mihai Pacepa, pe care l-a şi susţinut în public. Acest general de casă al familiei Ceauşescu, pe care a masacrat-o în decembrie 1989, la Târgovişte, a comis şi alte acte antinaţionale. Astfel, **Acordul de cooperare militară dintre România şi Ungaria, semnat de generalul V.A.Stănculescu în anul 1990, fără avizul Ministerului Afacerilor Externe, este singurul "document" în care sunt recunoscute "*drepturile colective ale minorităţii maghiare din România".***

Acest "document" a fost semnat de către V.A.Stănculescu, probabil şi sub efectele celebrului vin de Tokay. Acordul de cooperare încropit de generalul V.A.Stănculescu **se îmbină armonios cu *"Declaraţia de la Budapesta*", din vara anului 1990, semnată de ex-regele Mihai, de fiica Doinei Cornea,** prin care se recunoaşte comunitatea istorică a ungurilor şi românilor. **Mai trebuie să "recunoaştem" legitimaţiile de maghiari**, impuse prin lege de Parlamentul de la Budapesta în anul 2001 **şi tot aşa, încet-încet, vom ajunge să recunoaştem singuri "*drepturile istorice***

ale Ungariei asupra Transilvaniei*" şi să acceptăm "*federalizarea României"…

"Agentul KGB" Pancea - ofiţer valoros şi… antisovietic !

Pornind de la constatarea că, în anii ce au urmat încetării Războiului Rece, în toate statele lumii dezvoltate (zona euro-atlantică), precum şi în Federaţia Rusă, Ungaria, Polonia etc., s-au luat măsuri de reorganizare, restructurare şi perfecţionare a serviciilor de informaţii, **generalul de divizie Marin Pancea a propus rediscutarea în Consiliul Suprem de Apărare a Ţării, în anul 1994** a problematicii legate de îmbunătăţirea activităţii serviciilor de informaţii şi a altor instituţii care concură la siguranţa statului, inclusiv prin crearea unor elemente de coordonare, analiză şi prognoză la nivelul instituţiei prezidenţiale. **Dezbaterile s-au încheiat tot fără rezultate.**

Am constatat cu stupoare că, **ori de câte ori generalul Marin Pancea lua iniţiative şi depunea eforturi pentru creşterea eficienţei activităţii serviciilor de informaţii ale României, împotriva lui se declanşau furibunde campanii de denigrare în presă.** S-a mers până acolo încât, în ziarele cunoscute pentru caracterul lor de presă de scandal, de agenţi de influenţă şi manipulare a opiniei publice, generalul Marin Pancea era prezentat, evident fără nci un fel de dovezi,că este nici mai mult nici mai puţin decât "agent al K.G.B."...

Chiar şi după mai mulţi ani, spiritul de corp şi etica profesională mă obligă să încerc a face lumină în acest caz de o revoltătoare nedreptate.

Pe generalul Marin Pancea l-am cunoscut şi apreciat exclusiv în plan profesional, pe parcursul multor ani de activitate în domeniul cercetării strategice. A fost ataşat militar al Armatei României la Belgrad, la Berna şi la Paris. **A stat permanent în prima tranşee a "războiului secret"**. Prin funcţiile pe care le-am deţinut în Direcţia Informaţii Militare, am avut acces nemijlocit la rezultatele cele mai sensibile ale activităţii sale de cercetaş strategic. Pe această bază, apreciez că **generalul Marin Pancea a fost unul dintre cei mai valoroşi ofiţeri de informaţii pe care i-a avut Armata României în întreaga perioadă postbelică.** L-am cunoscut ca pe **un om cu vederi antisovietice şi anti-K.G.B. periculoase pentru propria-i existenţă în epoca respectivă.**

Cu ani buni înaintea evenimentelor din decembrie 1989, fiind ataşat militar la Paris, generalul Marin Pancea a luat atitudine activă împotriva dictaturii lui Nicolae Ceauşescu. Mă întreb de ce generalul Marin Pancea nu a fost declarat "*agent al S.D.E.C.E."* (Serviciul de spionaj al Franţei), întrucât ar fi fost mai verosimil. La urma urmei, generalul Pancea Marin (pe atunci, colonel) a petrecut nouă ani din viaţă la Paris, a fost şi este

un mare admirator al Franţei, *“sora noastră cea mare”.* Serviciile de spionaj ale Franţei ar fi avut toate motivele din lume să se mândrească dacă ar fi reuşit să recruteze un asemenea om. M-am convins, şi cu acest prilej, că, din tot ce există pe lume, numai prostia şi răutatea omenească nu au limite.

Generalul Marin Pancea a fost *“agent K.G.B.”* tot aşa cum Papa Ioan Paul al II-lea a fost secretar general al P.C.U.S…

Despre aceste păreri şi aprecieri, generalul Marin Pancea va lua la cunoştinţă numai dacă va citi cartea de faţă.

(Contra)spionajul românesc - ignorat, persiflat şi politizat !

Problemele legate de *“Comunitatea Serviciilor de Informaţii”* şi perfecţionarea activităţii acestora au fost reluate în Consiliul Suprem de Apărare a Ţării şi pe timpul mandatului de preşedinte ale domnului Emil Constantinescu. De fapt, nici nu avea cu cine să le discute, deoarece membrii C.S.A.T. din anii guvernării C.D.R.-iste erau mult mai străini de problemele aferente serviciilor de informaţii decât cei ai guvernării P.D.S.R.-iste. Rezultatele au fost pe măsură. **Nu s-a întreprins absolut nimic**. Mai mult chiar, în ultimii ani, situaţia în acest domeniu a devenit de-a dreptul tragi-comică.

Problemele serviciilor de informaţii, după ce au fost **distorsionate până la ridicol în presă**, au fost **abordate pe canalele de televiziune** în tot felul de “talk-show-uri” moderate de foşti activişti de partid cu propaganda, travestiţi în “analişti”. Am asistat la o ridicolă dezbatere pe această temă “moderată” de un actor de comedie. Orice alte comentarii mi se par de prisos…

Am readus în actualitate, pe această cale, unele aspecte legate de serviciile de informaţii ale României, care pot fi cunoscute de marele public, din mai multe considerente.

În primul rând, pentru că, **din 1991 şi până în prezent, nu am sesizat progrese şi îmbunătăţiri pe această linie**. Mai mult chiar, **se perseverează în grave erori de început. Faptul că în fruntea serviciilor de informaţii cu vocaţie naţională,** precum Serviciul Român de Informaţii şi Serviciul de Informaţii Externe, **au fost şi sunt numiţi oameni politici de partid, constituie o imensă greşeală**. Cine a inspirat o asemenea soluţie a urmărit, în mod sigur, paralizarea şi deprofesionalizarea acestor servicii. Oamenii politici puşi în fruntea acestor servicii, chiar de s-ar jura pe sfânta cruce, tot **le vor folosi în scopuri înguste de partid.** Conduse de oameni politici, serviciile de informaţii ale oricărui stat din lume **îşi pierd ceea ce au mai de preţ, şi anume autonomia profesională.**

Dacă tot ne lăudăm că învăţăm din experienţa statelor occidentale dezvoltate, atunci **de ce nu am învăţat din experienţa Marii Britanii**, ţara

cu cele mai vechi servicii de informaţii din lume? **În fruntea acestor servicii,** din secolul al XVI-lea, de pe timpul reginei Elisabeta I şi până la începutul secolului XXI, al premierului Tony Blair, **nu au existat niciodată oameni politici.**

Ce fel de "echidistanţă politică" pot practica S.R.I. şi S.I.E. în condiţiile în care în fruntea acestora se perindă în mod constant P.S.D.-rişti, P.N.Ţ.C.D.-işti sau liberali?...

Autonomia profesională cere ca serviciile de informaţii şi siguranţă naţională să urmărească activitatea tuturor oamenilor politici care deţin funcţii de răspundere în stat, deoarece tocmai aici au loc şi cele mai mari şi mai devastatoare acte de trădare. Dacă în fruntea S.R.I. se află un membru al P.N.L., spre exemplu, este greu de acceptat gândul că acest partid nu se va sustrage oricărui control. În afară de aceasta, **în toate manualele de spionaj din lume, opoziţia politică de pretutindeni este prezentată ca o sursă potenţială de informaţii pentru agenţii străini**. Ca atare, serviciile însărcinate cu siguranţa naţională trebuie lăsate să-şi facă datoria.

În concluzie, este absolut necesar ca în fruntea serviciilor speciale de informaţii şi de siguranţă naţională să fie numiţi exclusiv oameni de profesie din cadrul acestora, după criteriile de competenţă şi vechime în serviciu.

Oricare cetăţean al acestei ţări, care simte şi gândeşte normal, îşi poate da seama că **atacurile furibunde împotriva organelor de securitate ale României,** din perioada de după 1989, **distrugerea serviciilor de informaţii** şi apoi refacerea lor pe baze nefuncţionale**, politizarea S.R.I. şi S.I.E.** prin numirea în fruntea acestora a unor oameni de partid**, deschiderea frontierelor** atunci când acestea trebuiau închise, **desfiinţarea oricăror forme de control, economic şi financiar**, eliminarea Curţii de Conturi din procesul de privatizare, desfiinţarea U.M.0215 de informaţii din Ministerul de Interne, toate la un loc, **au făcut parte dintr-un plan diabolic, elaborat până în cele mai mici detalii de către prădătorii interni şi externi, pentru ca România să fie dezarmată, iar avuţiile sale să fie jefuite ca în codru.** Iată una din cauzele fundamentale ale situaţiei dezastruoase în care se află România la începutul secolului XXI.

România a devenit o ţară a paradoxurilor. În anii socialismului de stat şi dictaturii lui N.Ceauşescu, nu aveam voie să spunem nimic, dar s-a mai făcut câte ceva. În anii democraţiei de tip satrapic, instaurată după revoluţia din decembrie 1989, putem vorbi orice, dar nu se mai face nimic. În anul **1989,** cu un produs intern brut de circa **105,7 miliarde dolari** România era incomparabil mai aproape de performanţele economice ale Uniunii Europene decât în anul **2001,** când P.I.B. gravitează în jur de **30 miliarde dolari**. Cu

alte cuvinte, **bolboroselile oamenilor politici cu privire la aderarea la N.A.T.O. şi integrarea în Uniunea Europeană n-au absolut nici o acoperire, atâta timp cât, în ultimii 12 ani, România s-a deplasat exact în sens opus atingerii acestor obiective**. **Probabil că am fost dirijaţi cu premeditare în acest sens**. Era de datoria serviciilor de informaţii ale ţării să descopere şi să facă lumină în aceste probleme de interes vital.

După 1989, pe fondul adâncirii generale a crizei societăţii româneşti**, a fost adâncită şi criza serviciilor de informaţii ale României şi nicidecum rezolvată, aşa cum se pretinde oficial.**

Dacă Ministerul de Finanţe al României ar fi dispus de un serviciu secret de informaţii, puternic şi de un înalt profesionalism, cum este cel de care dispune Ministerul de Finanţe din S.U.A. (mult mai puternic decât C.I.A.), **fenomene cu care ne-am făcut de râsul Europei**, precum Caritas de la Cluj şi F.N.I., cu jefuirea a milioane de oameni creduli, **nu s-ar fi produs.**

Garda Financiară din România este un fel de pisică cu clopoţei care încearcă să prindă şoareci. **Reprofesionalizarea serviciilor de informaţii şi siguranţă naţională şi depolitizarea urgentă a acestora constituie o condiţie esenţială a statalităţii în România.**

Cea mai vitregită armată din Europa

Evenimentele de ordin politic şi militar din România din perioada post-socialistă pun în lumină **existenţa unei profunde crize în cadrul armatei.**

Orice încercări de a ignora, de a subestima sau masca, sub o formă sau alta, această criză, ce se manifestă pe multiple planuri în cadrul subsistemului militar al societăţii, **nu poate duce decât la adâncirea ei**, cu consecinţe dintre cele mai grave pentru interesele fundamentale ale existenţei de stat a României.

Când a început, cum a evoluat, pe ce planuri se manifestă şi care ar fi căile de soluţionare a crizei existente în armata română, constituie o problemă de importanţă capitală pentru naţiunea noastră, în perioada actuală şi în anii viitori, ce va trebui abordată cu maximum de atenţie, de către oameni de înaltă specialitate, în cadrul unor foruri competente existente sau care vor fi create în viitor în acest scop.

O primă fază a crizei armatei române a început odată cu implicarea României în cel de-al doilea război mondial, împotriva voinţei şi intereselor poporului român. Dezmembrarea statului român, în 1940, prin cedarea părţii de nord a Transilvaniei, a Basarabiei şi Cadrilaterului au traumatizat puternic armata, în special corpul său de comandă, acestea fiind cedate fără rezistenţă armată.

Odată cu declanşarea operaţiunilor militare de la 22 iunie 1941, pe frontul de est, împotriva U.R.S.S., alături de armatele germane, armata română a intrat într-o epocă de apocalips. Desigur, nici un român de bună credinţă nu va dezaproba acţiunile armatei române desfăşurate în perioada iniţială a războiului, în zona cuprinsă între Prut şi Nistru. **Trecerea Nistrului şi continuarea războiului, alături de Germania nazistă, până în august 1944, au dus România şi armata sa la un adevărat dezastru.**

Făcând, însă, abstracţie de modul cum am fost împinşi în război şi de aspectele politice ale acestuia, ţinând cont numai de laturile militare profesionale ale campaniei militare româneşti pe frontul sovieto-german, istoria militară autentică, naţională şi internaţională nu pot ignora faptul că **armata română a luptat cu destul profesionalism în Crimeea, pe Don şi Volga, ajungând până în munţii Caucaz.** România a participat, cu două armate, la cea mai crâncenă bătălie din istoria tuturor războaielor, bătălia Stalingradului.

Deşi a suferit pierderi mari pe frontul de est, atât în perioada de ofensivă, cât şi de retragere, până în august 1944, când s-a desfăşurat marea operaţie de la Iaşi-Chişinău, **armata română a acumulat o uriaşă experienţă de război. Aceasta s-a manifestat cu eficienţă în cea de-a doua parte a războiului,** când România s-a rupt de alianţa forţată cu Germania şi s-a alăturat coaliţiei antihitleriste**.**

Fără a exagera meritele armatei române în campania sa pe frontul de vest, **există o recunoaştere internaţională că acţiunile militare ale României pe acest front au dus la scurtarea cu cel puţin şase luni a celui de-al doilea război mondial, ferind Europa de un bombardament atomic american iminent executat, ulterior asupra Japoniei**.

Cum a fost tratată armata română de către comandamentele sovietice, pe timpul campaniei din vest, ar constitui o temă interesantă de cercetare a istoriografiei militare româneşti dar pe bază de arhive şi nu memorialistică.

Angajarea armatei române în campania din vest împotriva Germaniei hitleriste şi Ungariei horthiste s-a făcut în condiţiile în care România era tratată potrivit prevederilor Convenţiei de armistiţiu semnat în septembrie 1944 cu Înaltul Comandament Aliat (sovietic**), ca ţară înfrântă în război**. Acesta este un element deosebit de important, care a fost mereu ignorat de către regimul instaurat de sovietici în România. **Statutul de ţară învinsă ne-a fost menţinut, la insistenţa U.R.S.S., şi la negocierile de la Paris**, care s-au încheiat cu semnarea Tratatului de Pace, cu statele foste satelite ale Germaniei**. României nu i s-a recunoscut niciodată statutul de co-beligerantă,** element de mare însemnătate când se abordează problemele crizei armatei române din perioada postbelică.

După întoarcerea în patrie a celor două armate române care au desfăşurat operaţiuni militare pe frontul de vest, în condiţii inimaginabil de grele, armata română, în totalitatea ei, dar mai ales corpul său de comandă, a fost supusă unui regim şi unui tratament fără egal în istoria armatelor lumii. Am să mă refer în special la corpul de comandă.

Întorşi de pe front, după aproximativ patru ani de război neîntrerupt, desfăşurat împotriva unora dintre cele mai mari şi mai puternice armate ale lumii, cum au fost apreciate armata sovietică şi armata germană, ofiţerii români, dintre care mulţi se acoperiseră de glorie în bătăliile din primul război mondial, ce au dus la formarea României Mari, au fost trataţi, nu ca-şi eroi, aşa cum ar fi meritat, ci ca şi "criminali de război".

Au fost demobilizaţi în masă, băgaţi în închisori, prigoniţi pe toate planurile. "Patria" a fost foarte puţin recunoscătoare cu eroii săi. "*Vai de cei învinşi*" spuneau romanii...

După îndepărtarea de la tron a regelui Mihai, în perioada 1947-1957 s-a procedat la **rusificarea armatei.** Armata română a fost **total subordonată intereselor U.R.S.S.** La toate eşaloanele s-au introdus consilieri sovietici, s-au introdus regulamente militare copiate mot-a-mot după cele sovietice, armamentul românesc a fost înlocuit, în totalitate, cu armament de provenienţă sovietică. Învăţământul militar românesc a fost dimensionat după cel sovietic. Poziţiile-cheie în armată au fost atribuite unor ofiţeri şi generali instruiţi în U.R.S.S.

Toate aceste elemente trebuie avute în vedere când se analizează manifestările crizei armatei române, de-a lungul timpului, inclusiv în perioada actuală.

Experienţa de război a armatei române, tradiţiile militare naţionale, interesele naţionale strategice ale României au fost ignorate, îngropate sau falsificate.

Ofiţerii cu experienţă de război, care au supravieţuit în armată în perioada postbelică, în special în instituţiile militare de învăţământ, **şi-au adus o mare contribuţie la salvarea unor valori ale tradiţiilor noastre militare, la formarea unor ofiţeri de comandă şi stat major competenţi,** tradiţii care, transmise de la o promoţie la alta de ofiţeri, au jucat un rol important în atitudinea armatei în timpul evenimentelor din decembrie 1989.

Până la Declaraţia din aprilie 1964, armata română, ca şi serviciile de informaţii, a fost aservită pe toate planurile intereselor militare ale U.R.S.S.

În anii ce au urmat, s-a căutat o oarecare desprindere de U.R.S.S. pe plan militar, o formulare timidă au unor interese naţionale. La aceasta au contribuit, într-o oarecare măsură, retragerea trupelor sovietice de pe teritoriul României, achitarea datoriilor de război către U.R.S.S., precum şi marile disensiuni politice, economice şi militare dintre cei doi giganţi comunişti, China şi U.R.S.S**. În esenţa ei, armata nu s-a îndepărtat însă de modelele sovietice, fiind în continuare dependentă, aproape în totalitate, de furnizările de armament şi tehnică militară din U.R.S.S.**

Se poate afirma că, **dintre toate armatele aşa-ziselor ţări de democraţie populară, armata română a cunoscut cel mai intens şi mai necruţător proces de rusificare,** cu consecinţe ce se resimt şi în prezent.

Ofiţerii şi generalii cu o vechime mai mare în armată îşi amintesc, desigur, că, sub supravegherea consilierilor sovietici, armata română era pregătită să ducă acţiuni militare împotriva Iugoslaviei, iar dislocarea în teren a unor unităţi militare româneşti în Banat şi Oltenia s-a făcut la indicaţiile sovieticilor. Armata română a fost pusă pe picior de război, pentru intervenţie, şi în cazul evenimentelor din Ungaria, din toamna anului 1956.

În anul 1968, s-au produs evenimentele din Cehoslovacia şi intervenţia militară a trupelor Tratatului de la Varşovia, condusă de sovietici, în această ţară, la care România nu a luat parte. A urmat o perioadă în evoluţia armatei române care nu poate fi trecută cu vederea. **Neparticiparea armatei române la intervenţia militară din Cehoslovacia a fost un act înţelept**, care, ulterior, a fost exploatat cu multă dibăcie de către dictatorul Nicolae Ceauşescu, pentru a-şi consolida puterea personală pe plan intern şi a se propulsa pe plan internaţional.

După anul 1968, s-au făcut încercări incomplete de repunere în valoare a moştenirii militare naţionale. S-au elaborat şi redefinit unele elemente de doctrină militară naţională. **Cea mai mare realizare, în anii ce au urmat, a constituit-o crearea unei industrii naţionale de armament şi tehnică militară.**

Cu ce eforturi economice şi financiare s-a făcut acest lucru, cât a fost de fundamentată ştiinţific, cât de moderne şi de utile au fost unele produse ale industriei româneşti de apărare, ar fi trebuit analizate de către specialişti după 1989.

Degenerarea în dictatură a conducerii de către Nicolae Ceauşescu a statului român după anul 1971, care a devenit un adevărat dezastru după 1978 până la evenimentele de la 22 decembrie 1989, **a influenţat profund organismul militar al României, ducând la degradarea treptată a unor elemente vitale ale armatei.**

Folosirea abuzivă a contingentelor de militari la lucrările din economia naţională şi ignorarea nevoilor de înzestrare cu armament modern a trupelor i-au determinat pe analiştii din N.A.T.O. să aprecieze, în **1989**, ultimul an al regimului totalitar, că: *“Armata României este cel mai slab înzestrată şi instruită din cadrul Tratatului de la Varşovia”.*

În decembrie 1989, armata României s-a dovedit, totuşi, la înălţime. Va rămâne veşnic în istoria Armatei replica dată de ministrul Apărării, generalul Vasile Milea, dictatorului Nicolae Ceauşescu, atunci când acesta l-a acuzat că nu execută ordinul: *“Am citit toate regulamentele militare, dar nicăieri nu scrie că armata trebuie să deschidă focul împotriva poporului”*. Sacrificiul generalului Vasile Milea a decuplat armata de dictatură, reunind-o cu masele ridicate la revoltă. Numai astfel a căpătat sens lozinca revoluţionară: *“Armata e cu noi!”*

Soldaţii, subofiţerii şi ofiţerii armatei aduşi aproape direct de pe şantiere şi ogoare au luptat şi au murit pentru o cauză sfântă: libertatea, demnitatea şi dăruirea neamului românesc, într-un stat de drept, democratic, prosper, cu respectarea drepturilor omului.

Din cei **1.104** morţi şi **3.321** răniţi din timpul Revoluţiei din decembrie 1989, **221** şi respectiv **633** au fost **din rândurile armatei.**

Cât de mult s-a apropiat România de idealurile acelei revoluţii, o simt toţi românii de la mic la mare şi ar fi inutil a mai intra în detalii.

Adevărul este că **societatea românească se află într-o profundă criză, iar dimensiunea militară a acesteia s-a adâncit în perioada 1990-2000.**

Potrivit programului *“Armata 2000”,* discutat şi aprobat de către Consiliul Suprem de Apărare a Ţării, pe timpul primului mandat al preşedintelui Ion Iliescu**, până la finele anului 2000 “reforma” din armată ar fi trebuit încheiată.** Adevărul este **că ce s-a făcut în perioada 1992-1996 s-a desfăcut în perioada 1997-2000,** pe timpul mandatului preşedintelui Emil Constantinescu, om care a urât armata României din toată fiinţa lui.

Strigător până la cer este faptul că, **pe durata guvernării ţărăniste-liberalo-democrate în alianţă cu U.D.M.R. au fost desfiinţate unităţi luptătoare, cu precădere din cadrul Armatei a 4-a Transilvania, cel mai probabil la inspiraţia Budapestei şi a agenţilor reali şi de influenţă ai serviciilor de spionaj maghiare, care acţionează pe teritoriul României ca la ele acasă.**

Cu piloţi de vânătoare care zboară cel mult **20 de ore** pe an, când norma minimă este de 120 de ore, **este greu de crezut că România mai dispune de Forţe aeriene ca gen de armă. Forţele maritime,** dotate cu

nave învechite şi cu deplasament mic, care nu pot ieşi în larg dacă marea se agită puţin, **de abia se menţin pe linia de plutire**.

In ultimii 12 ani, industria de apărare a României a fost distrusă aproape în totalitate. Iată pentru ce au murit soldaţii noştri la revoluţie…

În anul 2001, a început o nouă "reformă" în armată, odată cu revenirea la guvernare a P.D.S.R. (P.S.D.). Sunt atacate masiv efectivele armatei. În realitate, este vorba de o epurare a cadrelor mai vechi, sub presiunile N.A.T.O., pentru scoaterea în rezervă a subofiţerilor, maiştrilor militari şi ofiţerilor care au apucat a fi instruiţi sub regimul socialist.

Acum, la început de secol şi mileniu, datorită excesului de zel al unor oameni politici preocupaţi de "imaginea" lor în Occident şi al unor şefi militari lipsiţi de experienţă, dar care au ajuns rapid la vârful piramidei ierarhiilor, **există pericolul extrem de grav ca Armata României să fie transformată,** din elementul fundamental al sistemului naţional de apărare, **într-o simplă piesă care să se potrivească la maşina de război a N.A.T.O.,** sub sloganul *"interoperabilităţii"*, total de neînţeles pentru marele public.

Românii şi strămoşii lor au tradiţii militare extraordinar de bogate. O parte din acestea, marcând geneza noastră ca popor, sunt sculptate în piatra Columnei lui Traian de la Roma. Cronicarii români au surprins cu măiestrie, de-a lungul secolelor, faptele de arme ale unor voievozi care au făcut înconjurul Europei, stârnind admiraţie şi respect. **Vitejia soldatului român**, care s-a bătut cu toate liftele, **nu poate fi pusă la îndoială.** Despre toate acestea s-au scris mii de pagini şi ar fi o impietate să le contrazici. Aprecierile mele se referă la unele "amănunte" trecute cu vederea de istoriografia militară românească privind armata modernă a României, respectiv cea din secolul XX şi începutul secolului XXI. Ceea ce nu s-a spus niciodată în istoria militară a neamului este faptul că**, în 1.916, la 1.000 de soldaţi români**, **circa 750 erau analfabeţi, în timp ce în armata Bulgariei situaţia era exact inversă, adică 750 de ştiutori de carte la 1.000 de soldaţi.** Aşa că nu ar trebui să ne mai întrebăm de ce am pierdut Turtucaia, Silistra şi Dobrogea într-un timp atât de scurt. **Războiul modern,** indiferent de calităţile biologice naturale ale materialului uman (înălţime, greutate etc.), **nu poate fi câştigat cu luptători analfabeţi**. Tragic este că, **după anul 1989, armata României a început să fie asaltată din nou de valuri de tineri neştiutori de carte**. Iată cum ne întoarcem la "instituţiile tradiţionale", aşa cum se prevede în programul politic al P.N.Ţ.C.D.…

În timpul primului război mondial, înzestrarea cu armament a armatei române a fost catastrofală. În loc să fi cheltuit până la ultimul leu

disponibil pentru înzestrarea armatei, stăpânii de atunci ai României şi-au trimis avuţiile la Moscova, îmbogăţindu-i pe comisarii evrei ai regimului bolşevic.

În ceea ce priveşte instruirea armatei române, aceasta a fost întotdeauna defazată în raport cu cerinţele luptei moderne.

În primul război mondial, în condiţiile create de armamentul automat, al focului ucigător al mitralierelor şi al barajelor de artilerie, când apărarea era mai puternică decât ofensiva, soldaţii români fuseseră instruiţi să caute apropierea de inamic şi "lupta la baionetă", ceea ce a constituit un dezastru.

În cel de-al doilea război mondial, când acţiunile militare se caracterizau printr-o mare mobilitate, purtate de unităţile de tancuri şi mecanizate, armata română era instruită pentru un război de poziţii, graţie şcolii militare franceze. Nu este de mirare că Franţa a fost cucerită în 38 de zile, iar armata română a pierdut 94.000 de soldaţi numai pentru cucerirea Odesei.

Gloria armatei române în cele două războaie mondiale a constituit-o soldatul ţăran condus în luptă de ofiţerul în rezervă, care de regulă era învăţător într-un sat. Clasa politică din România, în mod tradiţional, a pus puţin preţ pe viaţa soldatului. Această "tradiţie" tinde să fie reluată în România post-socialistă.

În România socialistă, ca şi în cea post-socialistă, s-a "uitat" că **singurul criteriu de apreciere a valorii militare este războiul**, acordându-se grade militare înainte de termen (la "excepţional") în afara oricăror raţiuni şi limite. **După anul 1989, au fost avansaţi mai mulţi generali decât în cele două războaie mondiale!…**

După anul 1994, când România a aderat prima la Parteneriatul pentru Pace, acea "găselniţă" americană oferită ţărilor cu şanse mici de aderare la N.A.T.O**., deprofesionalizarea armatei române se face în mod planificat, prin aşa-zisele exerciţii şi aplicaţii de menţinere a păcii**, care nu au absolut nimic comun cu cerinţele luptei armatei în condiţiile războiului modern.

O caracteristică unică a armatei române care nu a fost niciodată glorificată, deşi o merită din plin, **este cea legată de intensa şi îndelungata ei participare la lucrări în economie. Această practică nu a fost iniţiată de "comunism" şi de Nicolae Ceauşescu** aşa cum se minte cu neruşinare, **ci de unul dintre cele mai mari valori militare naţionale, respectiv mareşalul Alexandru Averescu** (1859-1938), erou al primului război mondial, conducătorul strălucitei operaţii ofensive de la Mărăşti, din anul 1917.

În condiţiile în care ţara era sărăcia lipită pământului, cu vistieria Băncii Naţionale goală, cu teritoriile sub ocupaţie străină pustiite, în calitate de prim-ministru al României, **în martie 1920, mareşalul A.Averescu a emis un ordin cu privire la participarea Armatei la lucrări în economia naţională.**

După războiul al doilea mondial, când ţara a ieşit la fel de ruinată şi epuizată, precum şi jefuită din toate direcţiile, regimul politic socialist a reluat această tradiţie. O *“Carte albă a participării armatei la lucrări în economia României în perioada 1920-1989”* ar fi de mare interes, spre cinstea oştenilor acestei ţări.

Guvernanţii României şi ai celorlalte state din Europa Centrală, care au făcut parte din Tratatul de la Varşovia, se vor convinge că **scopul urmărit de S.U.A. şi N.A.T.O. nu este creşterea puterii militare a acestora, ci dimpotrivă, indiferent dacă vor fi sau nu cooptate în Alianţa Nord-Atlantică.** În acest sens, s-a exprimat şi **generalul american David M.Maddox**, fostul comandant al Armatei a 7-a a S.U.A. din Europa, în studiul intitulat*: “U.S. Army Europe: The Right Force For a Changing World”* (“Armata S.U.A. din Europa: O forţă potrivită pentru o lume în schimbare”).

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

Constantin Kiriţescu ***Istoria războiului pentru întregirea României***, Editura Casei Şcolilor, Bucureşti 1921

G.M.Trevelyan ***Illustrated History of England***, Editura Longmans,Londra, 1956

William L.Shirer ***The Rise and Fall of the Third Reich***, Editura Fawcett Crest Book, New York, 1959

Robert Laffont ***Histoire Universelle des Armées***, Editura Laffont, Paris,1965

Richard C.Wade ***A History of the United States***, Editura Houghton Miflin, Louise C. Wade, Boston, 1966

Mareşal Bernard ***A History of Warfare***, Editura World

Montgomery Publishing Co., Londra, 1968

B.H.Liddell Hart ***History of the Second World War***, Editura Cassell, Londra, 1970

Ronald Seth ***Encyclopedia of Espionage***, Editura Times Mirror, Londra, 1972

David Holloway ***The Soviet Union and the Arms Race*** Editura Yale University Press, New Haven, S.U.A., 1986

Paul Kennedy ***The Rise and Fall of the Great Powers***, Editura Fontana Press, New York, 1988

John W.Young ***Cold War and Detente 1941-91***, Editura Longman, New York, 1991

William R.Keylor ***The Twentieth Century World***, Editura Oxford University Press, New York, 1992

Zbigniew Brzezinski ***Out of Control***, Editura Robert Stewart, New York,1993

Edward Pessen ***Losing Our Souls,*** Editura Ivan R.Dee, Chicago, 1993

Henry Kissinger ***Diplomacy***, Editura Simon Schuster, New York, 1994

Gerhard L.Weinberg ***A World at Arms. A Global History of World War II***, Editura Cambridge University Press, New York, 1994

Jeffrey T.Richelson ***A Century of Spies***, Editura Oxford University Press, New York, 1995

Mark Axworthy ***Third Axis Fourth Ally. Romanian*** **Cornel Scafes** ***Armed Forces in the European War*** **Cristian Crăciunoiu** ***1941-1945***, Editura Arms and Armour,
Londra, 1995

Normand Polmar ***Spy Book The Encyclopedia of***
Thomas B. Allen ***Espionage***, Editura Greenhill Book, New York, 1997